

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Π
Ε64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΚΑΦΕΣ ΜΕ ΓΑΛΑ

Είπε μία εφευρέσις καθαρώς ρωμαϊκή, που διεδόθη εις όλον τὸν κόσμον με καταπληκτικὴν ταχύτητα. Εἰς αὐτὴν ὅμως συνετέλεσαν πολλοὶ οἱ Ἕλληνες κατὰ τὸν ἑξῆς περίεργον τρόπον : Κατὰ τὸν δέκατον ἑξοκτον αἰῶνα εἰς τὴν Ρώμην ἦτο τὸ «Ἑλληνικὸν καφενεῖον» τῆς οὐδοῦ Καδοττί. Ἀπὸ ἐκεῖ διεδόθη ἡ χρῆσις τοῦ καφέ εἰς τὴν ἰταλικὴν πρωτεύουσάν. Πρὸ τοῦ ὅμως ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ καφενεῖον, κά-θε πρῶτὸ περιεφέροντο εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως μερικοὶ Ἕλληνες πού ἐ-πυλοῦσαν καφέ εἰς ἕνα μικρὸ καζανάκι. Οἱ κατόικοι ὑπεδέχοντο τὸ νέον αὐτὸ ὀρφίμα με ἐνθουσιασμό. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ πιῶν ὥπως ἦτο, τὸ ἔβαζον εἰς τὸ γάλα καὶ ἐδημιουργήθη ἔτσι ὁ καφὲς με τὸ γάλα. Ὁ καφὲς πῶ οὐ σκέτος, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ζα-χαρις ἐθεωρεῖτο εἶδος πολυτελείας καὶ ἦτο πολὺ ἀκριθὲ, ἐπωλεῖτο δὲ μόνον εἰς τὰ φαρμακεία. Μόνον εἰς τὰς ἀρχαίς τοῦ 19ου αἰῶνος ἤρχισαν νὰ τὴν πωλοῦν τὰ μεγάλα ἐξωδιωμοποιεῖα.

ΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ

Ἐφευρέτης τοῦ ἀσανσέρ λέγεται ὅτι εἶνε κάποιος Μυλαγιᾶ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐ-φεύρεν εἰς τὰ 1680 εἰς τὴν Παρίσι, με μίαν μορφήν ὀρεκτὰ πρῶτον, φυσικὰ. Πε-ρὶ ὅμως πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐλεί-τουρουδον εἰς τὴν Ρώμην ἕνα ἀσανσέρ. Εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἀδριανοῦ φαίνεται ἀκόμη ἕνα μεγάλο αὐλάκιμα εἰς τὸν ἐ-σωτερικὸν τοῖκον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔνα εἰδικὸν μηχανήμα πού κατασκευά-σαν ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος ΣΤ' (1431 - 1503) διὰ ν' ἀνεβαίνῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου. Ἀργότερα, κατὰ τὸν δέκα-τον ἑξοκτον αἰῶνα, εἰς πολλὰ μέγαρα ἐλειτουργοῦσαν περίεργον ἀνεκλυσιρ-ρες, ὅπως ὅμως ἦσαν πολὺ κοινὰ καὶ τοῖς ἑστέροις. Ἐτελείονιστον πολὺ ὀρεκτὰ, ὅταν εἰς τὰς Βεροῦλλιας, ἡ βασιλοῦσα πού ἀνῆρχτο εἰς τὰ θυμιάτια τῆς με ἀ-σανσέρ ἐμεινεν ἀρεκτὴν ὅραν μετῶ-ρος εἰς τὸν κῆρον, ἐπειδὴ τὸ μηχανήμα εἶχε χαλασὸς καὶ ὁ ἀσανσέρ δὲν ἠμπο-ροῦσε οὐτ' ν' ἀνέλθῃ οὔτε νὰ κατέλθῃ.

ΤΟ ΚΑΓΚΟΥΡΦ

Ἀρκετὰ περίεργον εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ὀνόματος τοῦ ζώου αὐτοῦ με τὸ περίφη-μον ὅνομα με τὸ ὁποῖον κατασκευάζον-τὰ γάντια. Ἐνῷ ἐξερευνοῦσε τὰς ἀκτὰς τῆς Αὐστραλίας ὁ γυλιάρχος Κούκ εἶδε κάποτε ἕναν ἰθαγενὴ κυνηγὸν πού μετέφερεν ἕνα ἀγνώστου ζώου. Κεντι-θεῖς ἀπὸ τὸ περιεργόν, ὁ ἐξερευνητὴς ἐ-στειλὼν αἰετοῦς ἕναν ἀνδρῶνα πού νὰ διαπαραμετρήσῃ τὴν ἀγνοῖαν τοῦ τετρα-πόδου. Ὁ ἀνδρῶνος ἐπέστρεψε μετ' ὀ-λίγον με τὸ ζῶον καὶ εἶπε ὅτι λέγεται (καγκουρῷ). Με τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ ζῶον ἐκαμε τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐγένεν ἀντικείμενον μελέτης ἐκ μέ-ρους τῶν ζωολόγων. Ἀργότερα ὅμως ἐ-γνώσθη ὅτι εἰς τὴν αὐστραλιανὴν γλῶσ-σαν τὸ ζῶον αὐτὸ ἐλέγετο «νεκετά» καὶ ὅτι καγκουρῷ ἐσημαίνει «δὲν σὰς καταλαβαίνω». Ὁ ἰθαγενὴς πού εἶχε πω-λίσαι τὸ θηλαστικὸν εἰς τὸν γαῖαν τοῦ Κούκ δὲν εἶχε καταλάβει τὴν ἐρῶσιν τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ ἀπῆλπισε: «δὲν σὰς καταλαβαίνω», αὐτὸς δὲ ἐνόμιζε ὅτι τοῦ ἐλέγε τὸ ὄνομα τοῦ ζώου.

Η ΑΡΙΘΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

Ἡ ἀριθμοσις τῶν σπιτιῶν ἦτο τελείως ἀγνώστου εἰς τὴν Εὐρώπην μέχρι πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμισίου αἰῶνος. Εἰς τὸ Βερολί-νον ἤρχισαν νὰ ἀριθμοῦν τὰ ἰδιωτικά σπιτία τῷ 1795, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἄρκε-τὰ περίεργον. Ἡ ἀριθμοσις ἤρχισαν ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Βρανδεμβούργου καὶ ἐ-προχώρησαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν χωρὶς διακρίσιν ὁδῶν. Οἱ ζῆνοι λοιπὸν πού ἤ-θελον νὰ εὑρουν ἕνα σπιτί ἔπρεπε σκε-δῶν νὰ κάμουν τὸν γύρον τῆς πόλεως. Τῷ 1803 εἰς τὴν Βιέννην ἐπρόκειτο διὰ πρῶτην φορὰν τὸ σημερινὸν σύστημα ἀ-ριθμοῦσας, με τὴν ἀριθμῶν ὁδολογίαν τὸν σπιτιῶν με μονοῦς ἀριθμοὺς εἰς τὴν μί-αν πλευρὰν τοῦ δρόμου καὶ διπλοῦς εἰς τὴν ἄλλην.

Τὸ καθήκον

—Τέλος πάντων, ἀκόμη καὶ σπὴν τε-λευταία στιγμὴ αὐτοῦς ὁ ἀνθρώπος ἐν-νοοῦσε νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του!
—Τί ποῖον μιλᾷς;
—Τί τὸν πυροσβεστή πού ἀπῆλανε χθές. Προτὸ ζεφυχὸν εἶπε: «ὁδὼν!»

Μυστήρια τῆς φύσεως

ΜΙΚΡΕΣ ΣΑΥΡΕΣ ΠΟΥ ΠΕΤΟΥΝ

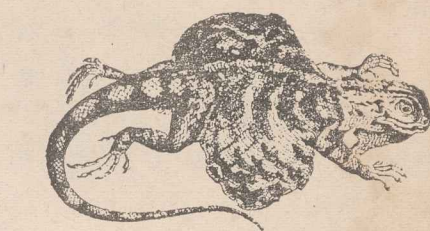
ΚΑΙ ΣΑΥΡΕΣ ΠΟΥ... ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ!

Ἔνας νοστιμώτατος μεζὲς γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς. — Πῶς συλ-λαμβάνονται καὶ μαγειρεύονται τὰ σιχαμερώτερα ἐρπετά.

Ποῖός θὰ ἐπίστευε ὅτι ὑπάρχουν σαυ-ρες πού πετοῦν καὶ ἄλλες πάλιν πού... τρώγονται!

Οἱ πρῶτες ζοῦν εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ οἱ δευτέρες στὴ Βραζιλία.

Ἡ πρώτη λέγεται σὴν ζωολογία «ι-πτάμενος δράκος» καὶ δὲν ἔχει μὲν περὰ, ἀλλὰ μὴ λεπτὰ μεμβράνη πού ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς δύο πλευρῆς τοῦ σώ-ματος τῆς, μετὰ τῶν ἐμπρός καὶ πῶ-σιν ποδιῶν τῆς τὴν ὁποία χρησιμοποιοῖ ὡς ἀλεξίπτωτον. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ζῶον δὲν ἔχει μήκος μεγαλειότερον τῶν 30 ἐ-κατοστημίων, ἔχει ὠραῖο πρᾶσιον χρά-μα καὶ ὅταν πηδᾷ ἀπὸ κλάδου εἰς κλά-δον ἢ ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον μπο-ρεῖ νὰ κρατῇ εἰς τὸν ἀέρα εἰς δια-στήματα 8-10 μέτρων. Μερικοὶ φυσιολό-γοι ἐν τούτοις καὶ οἱ ἰθαγενεῖς κατόικοι διατείνονται ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ σαύρα μπορεῖ νὰ πετᾷ ὅπως οἱ πεταλοῦδες. Ζῇ ἐν γένει στὰ δένδρα, ὅπου συχέεται μετ' ὁ χρώμα τῶν φύλλων καὶ ὅπου ἀπο-θεῖται τὰ αὐτὰ τῆς εἰς τὰ κολώματα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν χονδρῶν κλάδων. Τρέ-φεται δὲ με ἐντομα καὶ μύϊνες πού συλ-λαμβάνει καὶ ἐν πῆσει χρησιμοποιοῦ-σιν τὴν πηπτικὴ συσκευὴ τῆς. Δὲν εἶνε καθόλου θαρραλέα ὡς οἱ γινῶντις ὅτι γινῶντις ὅτι δὲν εἶνε φαρμακερῇ.

Οἱ σαῦρες πού πετοῦν.

Ἡ δευτέρη εἶνε κατὰ πολὺ μεγαλει-τερη ἀφοῦ ἔχει μήκος σώματος 60 ἐκα-τοστημίων καὶ οὐρᾶς 90, ὁπλοῦν ἐν συνό-λῳ 1 μ. 50. Λέγεται ἰλουάνα. Ἐκεῖ τε-τράγνη, μεγάλο κεφάλι με λεπρὶ ὅαν τοῦ κόκκορα καὶ ὅαν τὸν πελεκάνο, σάκκο σὸ λαίμῳ με ἀνακλινέας προεξο-χὲς πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ λεῖρὶ τῆς κε-φαλῆς ἐξασκλουθεῖ σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς πλάτης ὡς τὴν οὐρὰ, ἀνακλινόμεν καὶ αὐ-τὸ. Τὸ σῶμα εἶνε σπαρμένον με μικρὰς θοῦλας, ὅσας ἀσπίδας, ὅπως ἐκείνες πού φαίνονται στὸ κεφάλι, σπῆν εἰκόνα, πλᾶσι σὸ στόμα. Τὸ μᾶτι εἶνε πῶ φθᾶ, ἀ-κριβὲς κάτω ἀπὸ τὸ μέτωπο. Τὰ πόδια εἶνε ἰσοχυρότατα με μικρὰ δάκτυλα καὶ τὸ χρώμα ἐν γένει πρᾶσιον, ἀλλὰ μπο-ρεῖ νὰ πετᾷ ὅπως οἱ πεταλοῦδες. Ζῇ ἐν γένει στὰ δένδρα, ὅπου συχέεται μετ' ὁ χρώμα τῶν φύλλων καὶ ὅπου ἀπο-θεῖται τὰ αὐτὰ τῆς εἰς τὰ κολώματα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν χονδρῶν κλάδων. Τρέ-φεται δὲ με ἐντομα καὶ μύϊνες πού συλ-λαμβάνει καὶ ἐν πῆσει χρησιμοποιοῦ-σιν τὴν πηπτικὴ συσκευὴ τῆς. Δὲν εἶνε καθόλου θαρραλέα ὡς οἱ γινῶντις ὅτι γινῶντις ὅτι δὲν εἶνε φαρμακερῇ.

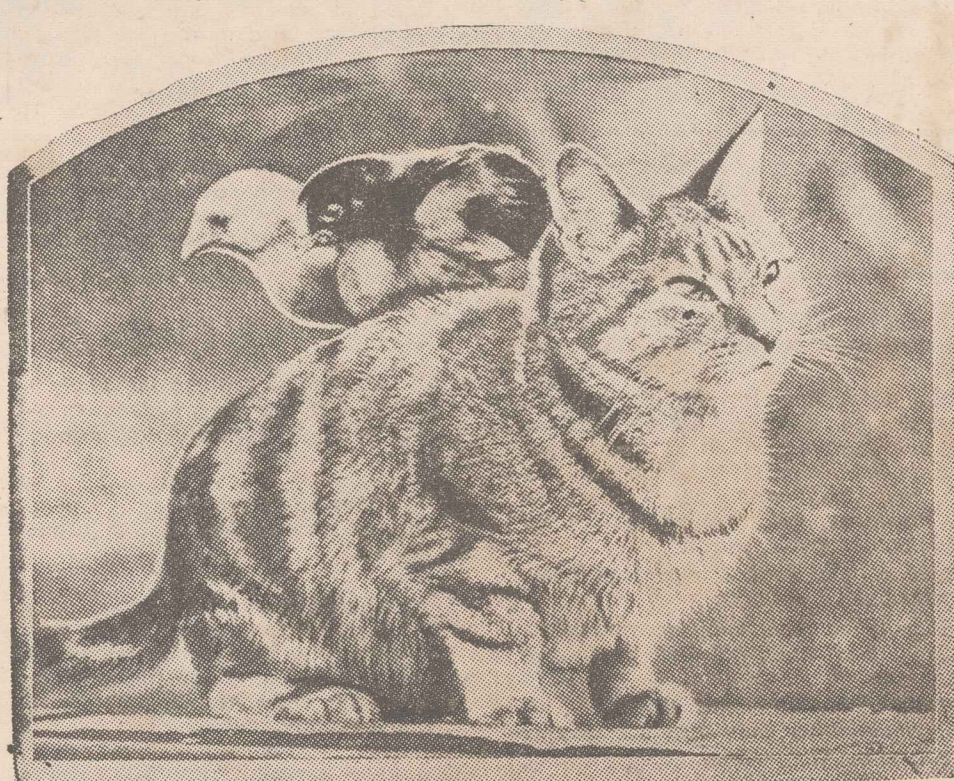
Ἡ δεύτερη εἶνε κατὰ πολὺ μεγαλει-τερη ἀφοῦ ἔχει μήκος σώματος 60 ἐκα-τοστημίων καὶ οὐρᾶς 90, ὁπλοῦν ἐν συνό-λῳ 1 μ. 50. Λέγεται ἰλουάνα. Ἐκεῖ τε-τράγνη, μεγάλο κεφάλι με λεπρὶ ὅαν τοῦ κόκκορα καὶ ὅαν τὸν πελεκάνο, σάκκο σὸ λαίμῳ με ἀνακλινέας προεξο-χὲς πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ λεῖρὶ τῆς κε-φαλῆς ἐξασκλουθεῖ σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς πλάτης ὡς τὴν οὐρὰ, ἀνακλινόμεν καὶ αὐ-τὸ. Τὸ σῶμα εἶνε σπαρμένον με μικρὰς θοῦλας, ὅσας ἀσπίδας, ὅπως ἐκείνες πού φαίνονται στὸ κεφάλι, σπῆν εἰκόνα, πλᾶσι σὸ στόμα. Τὸ μᾶτι εἶνε πῶ φθᾶ, ἀ-κριβὲς κάτω ἀπὸ τὸ μέτωπο. Τὰ πόδια εἶνε ἰσοχυρότατα με μικρὰ δάκτυλα καὶ τὸ χρώμα ἐν γένει πρᾶσιον, ἀλλὰ μπο-ρεῖ νὰ πετᾷ ὅπως οἱ πεταλοῦδες. Ζῇ ἐν γένει στὰ δένδρα, ὅπου συχέεται μετ' ὁ χρώμα τῶν φύλλων καὶ ὅπου ἀπο-θεῖται τὰ αὐτὰ τῆς εἰς τὰ κολώματα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν χονδρῶν κλάδων. Τρέ-φεται δὲ με ἐντομα καὶ μύϊνες πού συλ-λαμβάνει καὶ ἐν πῆσει χρησιμοποιοῦ-σιν τὴν πηπτικὴ συσκευὴ τῆς. Δὲν εἶνε καθόλου θαρραλέα ὡς οἱ γινῶντις ὅτι γινῶντις ὅτι δὲν εἶνε φαρμακερῇ.

Καὶ οἱ σαῦρες πού τρώγονται.

δανώνεται καὶ κυττὰ με τὰ δύνατα πό-δια καὶ τὴν δυνατὴν οὐρὰ. Τὸ φοβερὸ εἰς τὴν ὄψιν καὶ σκεδόν ἀποκρουστικὸ αὐτὸ ζῶο, εἶνε ἐν τού-τοις περιζήτητὸ διὰ τὸ κρέας του τὸ ὁποῖο, φαίνεται, πῶς εἶνε εὐγευστότα-το, εἶτε ψιττὸ, εἶτε θραστὸ, εἶτε πτη-νὸ μετ' ὁποῖον ἀπὸ καλομηκί.

Ἐπίσης εἶνε περιζήτητὰ τ' αὐτὰ τῆς. Οἱ κατόικοι τῆς Βραζιλίας τὴν κυνηγοῦν με σκυλία πού ἔχουν εἰδικευθῇ σ' αὐτὸ τὸ κυνήγι καὶ τῆς πιάνουν ζωντανῆς, ἰ-δίως τὸ βράδυ, ὅταν κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ φθᾶ δένδρα. Μία ἰλουάνα, ζωντανὴ ἰδίως, ὅπως πωλιέται συχνὰ καὶ στὶς ἀ-γορές, θεωρεῖται σπουδαῖο ὄψιν, ὅπως ἐκ μᾶς, νὰ πούμε, ἕνας καλὸς λαγὸς ἢ ἕνα ζευγάρη ὠραῖας ἀγριόπασις.

Δύο καλοὶ φίλοι

ΧΡΕΩΚΟΠΗΜΕΝΟΣ

ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Ὁ Κάρολος Σαπέλερ, τῆς Βιέννης, με τὸν ὁποῖον αὐτὸς εὐρωπαϊκὰ ἐφημερίδες ἠ-σκολήθησαν τόσοι πάλιν ὅταν διεδόθη ἡ εἰδοσις ὅτι ἀνεκάλυψε μίαν μυστηριώδη «κοσμικὴν δύναμιν» ἡκανῶν ν' ἀναπτύξῃ δὴλον τὸν κόσμον, ἐκπύρην ἐν χρεώ-κοπία, με παθητικὸν ἕνός καὶ ἡμίσεος ἐ-κατομμυρίου. Ὁ Σαπέλερ πού ἐθεωρεῖ-το ἐφῆμιλλος τοῦ Ἑῖσιον περιεστοιχι-ζέτο πάντοτε ἀπὸ ἕνα ὁμιόνος συνερ-γῶν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ μερικοὶ μπε-χανικοὶ. Οὗτοι ἐδεβαίνοναν ὅτι τὸ μη-κὴν μετ' ὁποῖον συνεκέντρωνε τὴν «κοσμικὴν δύναμιν» ἀντεπροσώπευεν ἕ-να σπουδαῖον κίνδυνον διὰ τὴν ἀνθρω-πότητα. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ ἐφευρέ-της ὅταν ἐπεράτωσε τὴν κατασκευὴν του τὸ ἔδωκε πρὸς φύλας εἰς μίαν Τράπε-ζαν, διὰ νὰ τὸ τοποθετήσῃ εἰς τὰ τεθω-ρακισμένα διαμερίσματα τῶν. Ὅταν οἱ χρηματοδοτοὶ πού τὸν ἐξοφλοῦσαν ἐ-παυσαν νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς ἐπι-χειρήσεις του, ὁ Σαπέλερ ἀνεκάλυψε ὅτι εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐπαύλας του ἦ-το κρυμμένος ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἀττίλα. Ὅλοι ὅμως αἱ ἐρευναι πού ἐγέναν ἀπέ-θισαν ἀκαρποῖ. Τάρα, ὁ χρεωκοπημένος ἐφευρέτης, ἀνῆγγελεν ὅτι ἀνεκάλυψε μίαν νέαν μέθοδον παραγωγῆς ἐνεργεί-ας διὰ τῆς διασπάρσεως τῶν ἀτόμων.

Περίεργα ἔθιμα

Στὴν Ἰαπωνίαν εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐορτά-ζουν διάφορα φανταστικὰ πράγματα. Ἡ πλέον ὅμως παράδοξος ἐορτὴ εἶνε ἡ κατωτέρω : Ἡ ἐορτὴ αὕτη γίνεταί τὴν τρίτην ἡμέ-ραν τοῦ τρίτου μηνὸς κάθε χρόνου καὶ εἶ-νε πρὸς τιμὴν τῶν κουκλίων. Ἡ τῶν κρη-ποῶν κάθε οἰκογενεῖας. Αὕτη τὴν ἡμέρα οἱ ὑπέρτες στολίζουν τὸ καλλίτερον δωμα-τίον τοῦ σπιτιοῦ τιν με λουλουδιὰ καὶ ὀά-δων ἐπάνω τῆς κοίτης, πού θὰ κορί-σουν αὐτὰ κορίτσια τιν. Οἱ κοῦκλες αὗτες εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀγαλματῆκα καὶ παριστάμενα τῶν Μικῶν εἰς τὴν αὐτο-κράτειρα πλουσιώτατα ντυμένα. Πρὸς τι-μὴν τῶν κουκλίων μαγειρεύουν τὰ καλλί-τερα φαγητὰ καὶ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα τὸ βράδυ τῆς ἐορτῆς, καταδρομοῦνται ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν, ἐνῷ οἱ κοῦκλες πα-ραδίδονται στῆς εὐτυχιομένης Κινεζοπό-λεως.

Ἔνα περίεργον ὥρο-λόγιον τῶν Κινεζῶν

Ἰσως δὲν εἶνε γνωστὸς εἰς τοὺς πολλοὺς ὁ περίεργος αὗτος τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Κινεζοὶ διὰ νὰ καθορίσουν—κατὰ προσέγγισιν—θελαί-αν—τὴν ὥραν. Μᾶς τὸν ἀναφέρει ὁ με-γάλος ἐξερευνητὴς Λε Χοκ, ὁ ὁποῖος διηγείται τὸ κάτωθι περιστατικόν : Μία μέρα, ἔξω ἀπὸ ἕνα κινεζικὸ χωριὸν, συν-αντήσαμε ἕνα νεὸν πού ἔθροκε, κοντὰ σὸ σπῆν του, φαίνεται, ἕνα κοπάδι ὄ-δια. Τὸν ἐρωτήσαμε ἐν κόντευσε με-σημέρι. Ὁ νεὸς ἐπρεξε ὡς τὴν αὐτὴν τοῦ σπιτιοῦ ὅπου κοιμᾶται μία γάτα, τὴν ἐπῆρε στὴ χερίαν του καὶ ἤρθε κοντὰ μᾶς : «Κυττάξτε, εἶπε, δὲν εἶνε ἀκόμη μεσημέρι», καὶ μᾶς ἔδειξε τὸ μᾶτι τῆς γάτας σκινῶντας τὰ θῆλαρα τῆς. Χωρὶς νὰ καταλάβουμε τί ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ συνεχίσουμε τὸν δρόμον μας. Ὁ-ταν, μετὰ πολλὰς μέρας, φθάσαμε ἐκ μᾶς πόλι καὶ συναντήσαμε Κινεζοῦς φι-λόσους μας ἐξήγησάμε ἐξηγήσεις. Ἐξέ-πλᾶγνουν γιὰ τὴν ἀγνοίαν μας. Μᾶζεψαν μερικὲς γάτες γιὰ νὰ μᾶς δείξουν ὅτι τὰ μᾶτι ὄλων ἐδείκνυν ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἰδίαν ὡρα καὶ ὅτι τὰ ζωντανὰ ὥρολόγια πού εἶνε τὰ μᾶτι τῶν γά-των, γιὰ ὅλους ζερεῖ νὰ τὰ διαβάθ, δὲν διαφέρουν ποτε μετὰ τῶν τοῦς, ἐν-ὅλα δὲ τὰ σωστότερα ὥρολόγια πού ὑ-πάρχουν.

Πράγματι οἱ κόρες τῶν ματιῶν τῶν γάτων γίνονται αὐτὸ τὸ πρῶν ὡς τὰ μεση-μέρι ὅλο καὶ μικρότερες καὶ τὸ μεσημέ-ρι δὲν εἶνε πῶ παρά μία κάθῃ μικρὴ τρίχα μέσα σὸ μᾶτι. Κατόπιν αἰετοῦς ἀρχίζουν καὶ μεγαλύνουν πάλι καὶ τὰ μεσάνυχτα ἔχουν φθάσει σὸ ὅλο τοῦς τὸ μέγεθος, εἶνε ὁπλοῦν αὐτὸν μετὰ τῶν τοῦς, ἐν-ὅλα δὲ τὰ σωστότερα ὥρολόγια πού ὑ-πάρχουν.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ ΠΟΥ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΣΣΕΤΑΙ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ

ΠΟΤΕ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΤΕΡΜΑΤΙΣΘΗ Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ὅπως προβλέπετο εἰς τὴν ἐπιθεώρη-σιν τῶν ἰσπανικῶν γεγονότων ἡ ὁποία ἐ-δημοσιεύθη ἀπὸ τὸν σπλην αὐτῶν κατὰ τῆς Μαδρίτης εἶχεν ἤδη ἀποκοπὴ ἀπὸ τὰ τῆς Μαδρίτης εἶχεν ἤδη ἀποκοπὴ ἀπὸ τὰ ἐπαναστατικὰ στρατεύματα, ἡ δὲ γέφυ-ρα τοῦ Τάγου εἶχεν ἀνατιναχθῇ ἀπὸ ὁ-μάδας ἐρυθρῶν, διὰ ν' ἀναχαίσθῃ ἡ

τῆς ὁποίας θὰ ἐφθάνον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Μαδρίτης. Ἀλλ' ὅπως, εἰδομεν, ἡ ὁδὸς τῆς Μαδρίτης εἶχεν ἤδη ἀποκοπὴ ἀπὸ τὰ ἐπαναστατικὰ στρατεύματα, ἡ δὲ γέφυ-ρα τοῦ Τάγου εἶχεν ἀνατιναχθῇ ἀπὸ ὁ-μάδας ἐρυθρῶν, διὰ ν' ἀναχαίσθῃ ἡ

πομονώνει τὴν ἰσπανικὴν πρωτεύουσάν, διότι διευκολύνει τὴν κατάληψιν τῆς πό-λεως ἀπομενούσης εἰς χεῖρας τῶν κυβερ-νητικῶν γραμμῆς, τῆς φερούσης διὰ τοῦ ἑλίου τοῦ Τάγου εἶχεν ἀνατιναχθῇ ἀπὸ ὁ-μάδας ἐρυθρῶν, διὰ ν' ἀναχαίσθῃ ἡ

Μαδρίτη ἢ πρέπει νὰ παραδοθῇ ἀμαχί-τῃ, ἡ πρέπει νὰ πολεμήσῃ με τὴν προ-πόσιν ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς εἶνε κατὰ ἐνε-νήτητα ἐνέαν τοῖς ἑκατὸν χαμένους.

Χαρακτηριστικὸς τῆς σημασίας πού εἶ-χεν ἡ κατάληψις τοῦ Τολέδου, εἶνε καὶ ὁ παγκὸς ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὴν Μαδρίτην. Ἡ κυβερνήσις ἀπῆλ-θουσε τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐκ τοῦ Τολέδου φυγάδων καὶ ταυτοχρόνως ἐξέδωκε ἐκ-κλήσιν καλοῦσαι ὅλους τοὺς δυναμένους νὰ φέρουν ὅπλα νὰ σπεύσουν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός διότι τὰ πάντα χά-νονται. Παράλληλως ὅμως καὶ πλείστοι ὑποῦργοι ἐσπευσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Μαδρίτην με τὴν δικαιολογίαν ὅτι πηγαίνουν εἰς τὰς ἐσθῆρας νὰ ἐνισχύ-σουν τὸν ἀγῶνα τῶν ἐκείνους στρατευμά-των. Εἶνε ὅμως προφανές ὅτι θέλουν νὰ ἐνί-σκωνται κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου ἔχουν ἤδη μεταφερθῇ καὶ οἱ οἰκονομῆ-ται.

Αἱ τελευταῖαι πληροφορίες παρουσιάζ-ουν τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν ἀνισχυρίαν τοῦ λαοῦ ἐπιτενομένην καὶ τοὺς ἐρυθροὺς ἐ-ξοφλομένους κατὰ τῆς κυβερνήσεως.

Ἐνῷ τὰ γεγονότα ταῦτα ἐξετυλίσθη-σαν αὐτῶ, εἰς τὸ νότιον μέτωπον καὶ τοὺς τομεῖς τῆς Σαρραγόσας, Χουέσκας καὶ Κορδοῆς σημεῖοντα στασιμότης, εἰς τὸ ὅρειον μέτωπον σημεῖοντα, προέλασις τοῦ στρατηγοῦ Μόλα. Οὗτος μετὰ τὴν ἡλῆν τὸν τηλεγραφοῦν τὸ ὁ-ποῖον ἐπέδωκε πρὸς τὰς πόλεις τοῦ Μπι-λμπάο καὶ Σαντάντερ ὅπως παραδοθῶν, ἤρχισε τὰς κινήσεις του κατὰ τὸν δύο πόλεων τὴν ἰν πρῶτην τῆς 24ης ποῦς τὴν 26 Σεπτεμβρίου. Ἡδὴ τὰ στρατεύ-ματα τοῦ ἔχουν διανύσῃ τὸ ἥμισυ τῆς ἀ-πό Ἁγίου Σεβαστιανὸς εἰς Μπιλμπάο ἀ-ποστάσεως χωρὶς νὰ συναντοῦν σοβαρὰν ἀντίστασιν. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων στρατηγί-κων σημείων τὰ ὁποῖα κατέλαβον, κατέ-λαβον καὶ τὴν πόλιν Ἐντιμπάρ, εἰς τὴν ὁ-ποῖαν ἐνρίκονται τὰ μεγαλύτερα πο-λεμικὰ ἐργατάρια, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνέχει ὀλισθιν σημασίας διὰ τὸν ὅλον ἀ-γῶνα τῶν ἐπαναστατῶν. Ἀνεῖ ἀπρό-πτον, τὰ στρατεύματα τοῦ Μόλα ἐντὶς πενήντημέρου θὰ ἔχουν καταλάβῃ τὸ Μπι-λμπάο.

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

Ἱταλικὴ φιλολογία

Τὸ γράμμα Τοῦ Ρομπέρτο Μπράκκο

—Τὶ γράμμα εἶν' αὐτό;
—Ποῖο;
—Αὐτὸ πού ἐκρυψες.
—Δὲν τόκρυψα. Τὸ φύλαξα.
—Γιὰτὶ δὲν τὸ διάδασα;
—Ὅτι τὸ διαδᾷ.
—Γιὰτὶ δὲν τ' ἀνοίγεις;
—Ὅτ' ἄνοιξε.
—Ὅταν μείνῃς μόνος;
—Ναί.
—Καμία γυναῖκα θὰ σοῦ τστέιλε !
—Δὲν ζερεῖ.
—Τὸ ζερεῖ ἐνῷ. Ὁ φάκελλος εἶνε μυ-ρωμένος μακρόστενος καὶ τὸ γράμμα εἶνε γυναικεῖο. Μὴ προσπαθῇς λοιπὸν νὰ μὲ γυῖσας!

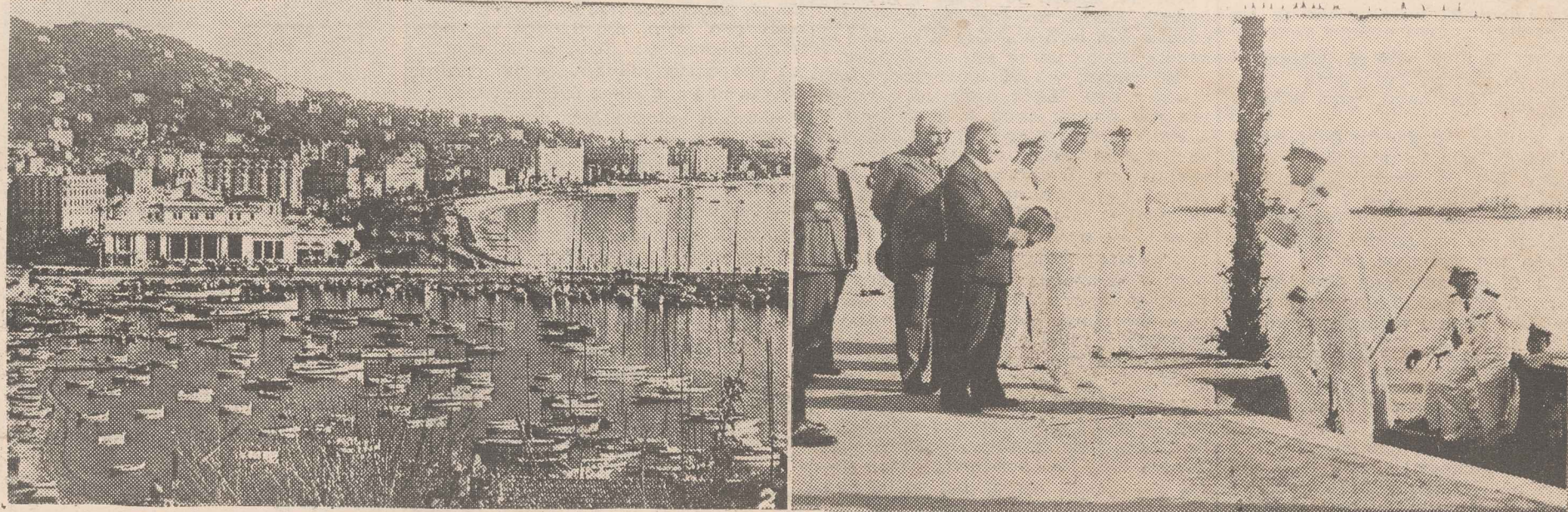
—Δὲν προσπαθῶ καθόλου νὰ σὲ γε-λάσω.
—Λοιπὶτι, δόσμου αὐτὸ τὸ γράμμα.
—Ὅτε νὰ τὸ φαντάζεσαι αὐτό...
—Δὲς μου, σοῦ λέγω, γιατί ἀλλοίμο-νὸ σοῦ!
—Μὰ νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἀν ἐπιμέ-νη γράμμα πού θὰ μπορούσαν νὰ μ' ἐκθέσουν, δὲν θὰ προσπαθοῦσα νὰ τὰ λαβαίνω κρυφὰ ἀπὸ σένα ; Κ' ἐπειτα, ποῖα γυναῖκα θάκανε τὴν θλακείαν νὰ προκαλεθῇ τὴν περιέργειαν, ἀν οὐκ τὴν ζήλοισιν τῆς γυναικὸς μου;
—Ἀ ! Οἱ περισσοτέρες δὲν ἐρωτεύ-ονται παρὰ γι' αὐτό. Τέλος πάντων, σὲ συμβουλεύω νὰ μοῦ τὸ δώσῃς, γιατί θα-ρέθῃκα πᾶ!

—Τὶ δαρέθηκες;
—Εἶνε ἕνας μῖνας πού με μεταχειρί-ζεσαι με μεγάλῃ λεπτότητα. Α

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Άνω: Η γόνιμη σπόρ της Γουβερν Μπράντρε Τζόν Μπλουίντελ. Άνω αριστερά: Έκθεση λουλουδιών (τουλί) στην Όλλανδια. Παραπλεύρως: Μία γραία κυττάζει πλάτην ζώου. Κάτω αριστερά: Μία άποψις των Κανών. Κάτω δεξιά: Ο Διάδοχος κατά την τελευταία μετάτασίν του εις τόν Βόλον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Έτησία Αρχ. 200
Έξαμνος » 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Έτησία Απρ. 2
Έξαμνος » 1

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Έμπορικα κατά στιχ. Δρ. 6
Τραπεζών » » » 15
Λοιπά άγγελία κατά συμ-
σφωνίαν εις τόν Λογιστή-
ριόν μας.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Τά σημαντικώτερα πολιτικά γεγονότα της εβδομάδος ταύτης είνε ή επάνοδος εκ Κερκύρας του Βασιλέως και τόν υπό πολλών οργανώσεων συγκροτηθέν χείρ συλλαλητήριον.

Ο Βασιλεύς Γεώργιος επανελθών την έσπεραν της Κυριακής εις Άθήνας συνειργάσθη την Δευτέραν μετά τόν κ. Πρωθυπουργόν και τήν Τρίτην, επιδόας αντιπορφυρίαν εκ τού όρμου του Πόρτο-Ράφτη παρηκολούθησε τά γυμνάσια τού Στόλου, επιστρέφας εις Άθήνας τόν άπόγευμα της Τετάρτης.

Έκ συνεντεύξεως τού κ. Πρωθυπουργού, δοθείσης εις τόν έν Άθήναις ανταποκριτήν τού (Λαϊκού Παρατηρητού) τού Βερολίνου, προκύπτουν ευκρινέστεραι και λεπτομερεσιαικώτεραι αι βλέςεις τού κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως όσον άφορά τήν όριστικήν μορφήν, ήν πρόκειται νά λάβη ή από 4ης Αύγουστου επελθούσα μετάδοσις. Όπως δηλώσαν εις τόν έν λόγω ξένον ανταποκριτήν, ο κ. Πρωθυπουργός περί τού τρόπου συγκροτήσεως τού νέου Κράτους δήλωσε τά εξής:

«Τό νέον Κράτος θα είνε συνεκτικακόν. Θα δημιουργηθώσιν οργανώσεις εργοδωτών και εργοληπτών εις έκαστον νομόν. Η κορυφή των οργανώσεων τούτων, αι όποιαι θα είνε υποχρεωτικαι, εις μέν τούς νομούς θα είνε ο Νομάρχης, εις δε τήν χώραν έν γενεί ένώως Άνωτάτη Αρχή τού Κράτους.

Η συνεντασία όλων των ομάδων τούτων θα γίνεται μέ τόν συντροφικόν πνεύμα και μέ τήν άμοιβαίαν κατανόησιν. Άπεργίαι άποκλείονται εις τό εξής. Είς επίσως δυνατόν νά προσέλθω από τάς οργανώσεις αιτάς μίαν ήμέραν καπ παρομοίαν πρός μίαν Βουλήν. Τό Σώμα αυτό όμως κατ' ούδένα λόγον θα υπενθυμίζη τό κοινοβουλευτικόν σύστημα. Είς όποια πιστεύω ότι από τήν όλήν αυτήν ριζικήν μεταβολήν θα προκύψη έν μέγα κοστική κόμη. Δέν είνε ανάγκη νά τό ιδρούμεν. Θα δημιουργηθή μόνον τού από τά υγία στοιχεία της χώρας, τά όποια κατανοούν τήν έννοιαν και σημασίαν της νέας καταστάσεως.»

Από της οικονομικής πλευράς τά σημαντικώτερα γεγονότα είνε αι διά των έν Άθήναις γενομένων δηλώσεων και τού έν Θεσσαλονίκη εκφωνηθέντος λό-

γου υπό τού ύπουργού των Οικονομικών κ. Κ. Ζαβιτσιάνου άποσαφηνισθείας σκέψεις της Κυβερνήσεως σχετικές μέ τήν πραγματοποιήσιν οικονομικών εις τόν προϋπολογισμόν δι' άναθεωρήσεως των κρινόμενων ως χαριστικών νόμων περί συντάξεων.

Σημαντικώτατον επίσης γεγονός οικονομικής μορφής, οπουδαιότατα ενδιαφέρον και τήν ιδικήν μας χώραν, ύπάρχεν ή ύποτιμωσις τού γαλλικού φράγκου και ή προληψεία τριμερής μεταξύ Γαλλίας, Άγγλιας και Νημιέμενων Πολιτειών νομοιατική συμφωνία.

Διά της δημοσιεύσεως τού νόμου περί άξιοποιήσεως των παραγωγικών έργων Μακεδονίας συμπληρούται κατά τό μέγιστον μέρος ή πραγματοποιήσις τής άποκαταστάσεως των αγροτικών πληθυσμών επί των άποκαλυφθεισών έκτάσεων. Τό ιδρούμενον Ειδικόν Ταμείον θέλει δροεύει έν Θεσσαλονίκη και θ' άποτελή οργανισμόν, τελούντα μέν υπό τόν έλεγχον τού Κράτους, αλλά διοικούμενον αυτόνομως.

Έκ πληροφοριών προερχομένων εξ άρμοδίων κύκλων έγγνώσθη ότι παρά τη Κυβερνήσει κρατεί γνώμη περί συστάσεως ενός ασφαλιστικού οργανισμού εις τόν όποιον θ' άποσφαλίζονται όλοι αι έν Έλλάδι ασφαλιστικά έταιρία διά τό 50 % των πραγματοποιούμενων ύπ' αὐτών ασφαλίσεων. Σκοπός της ιδρύσεως τού οργανισμού αυτού είνε όπως τό Κράτος μετέχη εις τάς εργασίας των ασφαλιστικών έταιριών και εις τά κέρδη αὐτών, τά όποια ύπολογίζονται εις 350 εκατομμύρια δραχμών έτησίως, χωρίς καί νά θίξη τάς έταιρίας. Καθ' όσον άφορά τά κεφάλαια τού ασφαλιστικού τούτου οργανισμού θα εξεωρεθούν δι' εισφοράς τού Κράτους κατά τό ήμισον και της Έθνικής Τραπεζής κατά τό έτερον ήμισον. Τά κέρδη τού οργανισμού ύπολογίζονται εις 175 εκατομμύρια έτησίως και θα διατίθενται κατά τό μεγαλύτερον ποσοστόν διά τήν Κοινωνικήν Πρόνοιαν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η Συνέλευσις της Κοινωνίας των Έθνών άπεδέχθη, ως γνωστόν, τήν παρουσία των αντιπροσώπων της Άθηναις. Τούτο είχε βεβαίως λίαν άδυσχερόν άπήχησιν έν Έλλάδι, ήτις έν διαφέρειται σημεριν σπουδαιότατα όπως έπιτύχη τήν διεθνή αναγνώρισιν της διά των όλων κατακτηθείσης Άθηναις.

Ο κ. Μουσσολίνι όμως δέν έκρινεν, ότι έπρεπε ν' άποδώσιν όλους έξαιρητικούς σημασίαν εις τήν άποδοχήν των Άθηναισών αντιπροσώπων υπό της Κοινωνίας των Έθνών και δέν άδύνατο τό ζήτημα μέχρις άποχωρήσεως της Γαλλίας εκ της Κ. Τ. Ε. Είς προφανές, ότι ο κ. Μουσσολίνι άποδίδει μεγαλειότητα σημασίαν εις τήν μέλλουσαν νά συνέλθη διάσκεψιν τού Λοκάρνο και ό-τι επιθυμώσεται κατ' αυτήν νά δώσιν τήν μεγάλην διλωματικήν μάχην. Ούτως ή Έλλάς έτόνισεν, ότι θα μετάσχη εις τήν διάσκεψιν τού Λοκάρνο, άλλ' ύπό τήν ρητήν επιφύλαξιν, ότι άποδέχεται «κατ' άρχήν» τήν συμμετοχήν της εις αυτήν. Άπομένει επομένως εις τήν Έταλικήν Κυβέρνησιν ή εύχέρεια νά άπαναχωρήσιν εκ της υπό όρον δοθείσης συγκαταστάσεως της. Άλλ' αι Κυβερνήσεις Άγγλιας και Γαλλίας, αιτινες άποδίδουν έξαιρετικόν ενδιαφέρον εις τήν διάσκεψιν τού Λοκάρνο, διότι κατ' αυτήν θα εξεασθούν και θα λάθουν όριστικήν μορφήν τά έκκρεμούμενα μετά της Γερμανίας μεγάλα ζήτηματα, είνε προφανές, ότι θα έπηρεασθούν τά μέγιστα εκ της στάσεως, τήν όποίαν ή Έταλία θα τηρήσιν κατά τήν διάσκεψιν ταύτην.

Ηδη δέ εις τό ζήτημα της συμμετοχής ή μη της Ρωσσίας εις τό Λοκάρνο, ή Έταλική Κυβέρνησις εξέδηλωσεν άρκούντως ασφώς άρνητικές διαθέσεις, αιτινες συμπίπτουν μέ τό έν Βερολίνω κρατούν πνεύμα.

Εφ' όσον, λοιπόν, αι Κυβερνήσεις Γαλλίας και Άγγλιας είνε εκ των πραγμάτων ύποχρεωμένοι ν' άποσπασούν ύποχωρήσεις εκ μέρος της Έταλίας, είνε προφανές ότι και ο κ. Μουσσολίνι θα έκμεταλλευθή τήν περίστασιν και τό έταλο-άθηναισάκον ζήτημα θα λύσθι ούσιαστικώς εις τήν διάσκεψιν αυτήν και όχι εις τήν Κ. Τ. Ε. της οποίας αι συνδιατάξεις, έντελώς θεωρητικά σήμερον, έχασαν πών ένδιαφέρον.

Είς τούσιν μεγάλης σημασίας ή διάσκεψις τού Λοκάρνο και εκ της έπιτυχούς ή μη έκδόσεως αυτής εξαρτώνται τόσα ζήτηματα, ώστε ή διεθνής προσοχή έχει ολοκληρωτικώς στραφή προς τά έκεί. Έυδελώς ή επιτυχία της διάσκεψως θα είνεν ως άποτέλεσμα τήν ούσιαστικήν συμφιλίωσιν των Μεγάλων Δυνάμεων και τήν τακτοποιήσιν των μεταξύ των σχέσεων κατά τρόπον διασφαλίζοντα επί μακρόν τήν ειρήνην.

Η Γαλλική μάλιστα Κυβέρνησις ύπερβάλλουσα εις αισιοδοξίαν όμιλεί και περί τού ένδεχομένου της άνασυστάσεως της Διοσκέψεως τού άφοπλισμού και καταστάλης τού σημερινού πυρετού των πολεμικών έξοπλισμών, αι δαπάναι των όποιων δυσχεραίνονται και δύνουν τήν παγκόσμιον οικονομικήν κρίσιν.

«ΤΟ ΕΡΓΟΝ» θεωρεί ύποχρεωσιν των νά ζητήσιν συγγνώμην από τό Έλληνικόν έθνος, διότι λόγω της σημασιώδους τεραστίας και πρώτης φραγούς ζητήσεως, τού πρώτου φύλλου του, τό όποιον καίτοι εκυκλοφόρησεν εις 120000 αντίτυπα έξηγήσθη έν τούτοις τέσιν εις τάς Άθήνας όσον καί εις τάς έπάρχους ένδοχάς έλαχιστών άδών, έν' κατέστη δυνατόν νά έπάρκωσιν πλήρως εις τήν παρατηρηθείσαν ζήτησιν τού φύλλου του. Υπόσχεται δε ή έλ-λειψις αυτή νά μη παρατηρηθή εις τό μέλλον δι' όσον δεξέσθαι θα είνε καί τότε δυνατόν.

Καθ' όσον άφορά τήν έν Έσπανία κατάσταση αι τελευταία πληροφορία έπιβεβαιούν τήν άρχαμένην υπό καλούς οίωνους και υπό τήν γενικήν άρχήν τού στρατηγού Φράγκο έπίθεσιν των έθνικών στρατευμάτων προς άλλων της Μαδρίτης, της οποίας ή πτώσις θεωρείται ως έπικείμενη. Η είσοδος των έθνικών έπαναστατικών στρατευμάτων εις τήν Έσπανικήν πρωτεύουσαν θα σημαίνη τήν όριστικήν τροπήν τού σημερινού άγώνος και τήν πλήρη επικράτησιν των έπαναστατών προς τερματισμόν τού εμφυλίου πολέμου.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Υπό τού ύπουργείου της Έθνικής Οικονομίας έκινουσι τήν προς όλους τούς οίκους έξαγωγικού έμπορίου έκθεσις τού έν Ούασινγκτων «Έλληνος πρεσβευτού περί δασμολογήσεως των ελληνικών προϊόντων έν Άμερική.

Εν τή έκθέσει αναφέρεται ότι αι σταφίδες δασμολογούνται προς 2 σέντς άνω έκάστον πάουντ, αι ξηραι σταφύλαι μέ 1.5 σέντς και αι άλλαι ποιότητες σταφυλών προς 2 σέντς.

Εν συνεχεία αναφέρεται έν τή ίδια έκθέσει ότι ή άμερικανική σταφίς άπολάσεται παντός δασμού έν Σουηδία καί της άπαλλαγής αυτής δύναται νά έπωφεληθή και ή Έλλάς. Αι ελαίαι, άφ' έτέρου, δασμολογούνται έν Άμερική προς 20 σέντς τό γαλόνιον αι πράσινα έν άλμη, αι άριμυ έν άλμη προς 30, αι ξηραι προς 5 και αι λοιπαί προς 5 σέντς τό γαλόνιον.

Εν τή έκθέσει αναφέρεται τέλος τό δυνατόν της μειώσεως τού δασμού επί των ελαίων έν άλμη από 30 εις 20 σέντς καθότι οι εισαγωγείς της Άμερικής διατείνονται ότι αι άριμυ έν άλμη ελαίαι παρασκευάζονται ένψ είναι άκόμη πράσινα. Η δε ύπόθεσις αυτή ήχη ένόμιον τού τελωνειακού δικαστηρίου τό όποιον έδικάσασκε τούς εισαγωγείς. Εάν ή άπόφασις αυτή καταστή τελεσίδικος τότε ο δασμός θα μειωθή εις 20 σέντς.

Χάρις εις τάς τελειωτάτας έγκαταστάσεις πού διαθέτει τό «Έργον», παρά τόν όγκον της ύλης και των σελίδων του, και τήν πολυτέλειαν της εμφανίσεώς του, στοιχειοθετείται και έκτυπώται ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ, επομένως, έναντι των λοιπών περιοδικών, πού είνε ύποχρεωμένα νά παραδώσιν τήν ύλην των πρό δυο έβδομάδων και πλέον εις τό τυπογραφείον, έχει τό πλεονέκτημα της έννημερότητος. Τό «Έργον» είνε μία έβδομαδιαία έπιθεώρησις πού προσφέρει εις τούς αναγνώστας του μίαν πλήρη σίκονα των επικαίρων γεγονότων της εβδομάδος.

Οί Βαλκανικοί Άγώνες εις τό Στάδιον

Η τελετή της όρκωμοσίας των αθλητών μας εις τό Στάδιον παρουσία τού πρωθυπουργού κ. Μεταξά και των λοιπών έπισήμων κατά τήν ένάρξιν των Βαλκανικών άγώνων.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εκ των στατιστικών στοιχείων του χρηματιστηρίου Αθηνών προκύπτει, ότι, κατά την εβδομάδα ταύτην λόγω των μεγάλων ανομιμάτων και της επιφυλακτικότητος ήν επροκάλει η υποτίμηση του γαλλικού φράγκου, εσημειώθη μικρά καλλάρωση των τιμών ήτοι διώρις να επιπρεσθή η κίνησις των συναλλαγών, ήτις εξακολουθεί πάντοτε να είνε ζωορά.

Από της παρελθούσης μάστιγα Τετάρτης εσημειώθη ελαφρά αναντίμηση εις τινα χρώγραφα. Ούτως αι ομολογία του δανείου 5 % 1914 έκλεισαν με αναντίμηση 10 μονάδων. Τα προσφυγικά με αναντίμηση 25 μονάδων τοις μετρητοίς, και το παραγωγικόν 1931 με αναντίμηση 5 μονάδων. Αι μετοχαι Τραπεζών και άλλων ανωνύμων εταιριών δεν εσημειώσαν ουδεμίαν διακυμάνσιν, διατηρηθείσαι εις τα αυτά επίπεδα της ελαφράς υποτίμησης. Τα ανταλλάξιμα 8 % σημειώσαντα κατά την προπαραέδοσαν εβδομάδα αναντίμησην μέχρι 703 δραχμών εκκρίανοντο την 30ην Σεπτεμβρίου μεταξύ 689-691 και έκλεισαν εις το 690. Όσον αφορά την σημειωθείσαν υποτίμησην εις τας μετοχάς της Ευρωπαϊκής Τραπεζής, αΐτινες την 25ην Σεπτεμβρίου έκλεισαν εις τα 444 και την 30ην Σεπτεμβρίου διεκυμάνθησαν μεταξύ 432-434, η υποτίμησης αποδίδεται εις ανάλογον υποχώρησιν των εις χρυσόν δανείων, σημαντικόν μέρος των οποίων, ως γνωστόν, περιλαμβάνεται εις το χαρτοφυλάκιόν τους. Καθ' όσον αφορά την κίνησιν των τιμών των εις χρυσόν δανείων η παρασημασθέντα ελαφρά υποχώρησις αυτών δεν όφειλεται προφανώς εις άλλα αίτια ήμην εις τας συνεχιζόμενας διαπραγματεύσεις μεταξύ Δημοσίου και Δ. Ο. Ε. αναφορικάς με ζητήματα άρχης διά την πληρωμήν των τοκομεριδιών των παλαιών εις χρυσόν δανείων.

Σχετικώς με την πληρωμήν των τοκομεριδιών, ών εν τώ έωωτερικώ κατοχών φιλολογούν χωρίς παραλλήλων πληρωμήν και των τοκομεριδιών των φιλολογούντων τώ έωωτερικώ, πρέπει, ώς έδηλώθη, να μην αναμένεται αύτη, διότι τούτο θα έδουχεράνε τας μελλοντικές διαπραγματεύσεις διά τόν οριστικόν διακανονισμόν του δημοσίου χρέους.

Κατά την κρατούσαν διεθνώς γνώμην αι συμφωνίαι αύται πρόκειται να έχουν γενικωτέραν άπληροσιν προς την διαμέρσιν άμεσσοφαιρας ευνοικής διά την συγκρότησιν εν εύεττω χρόνω διεθνών νομισματικών συνεφέων με σκοπόν την καθιέρωσιν μιας γενικής νομισματικής σταθερότητος, ήτις θα ήδυνάτο έαυρήν να εξελεύσθη τας συναλλαγματικές διακυμάνσεις και να διευκολύνη τας έμπορικας ανταλλαγάς.

Όσον διά την δραχμήν δεν να τονισθή τούτο. Ός είνε γνωστόν, εν έτει 1928 επί Οικουμενικής Κυβερνήσεως, το έθνικόν μας νόμισμα είχε σταθεροποιηθή με έσασιν την άγγλικήν λίραν. Τόν Σεπτέμβριον έως του 1931 ή Άγγλική άπεμακρύνθη της χρυσής βάσεως και τότε ή σταθεροποίησις της δραχμής ανεζητήθη διά της άναπροσκαρμής προς τώ δολάριον. Άλλ' ή συνεχής μείωσις του συναλλαγματικού αποδείκνυται ώδηγησεν εις την άρειν της σταθεροποίησεως, πραγματοποιηθείσαν τόν Ιούνιον του 1932. Από της εποχής εκείνης ή ίσισμία της δραχμής καθορίσθη εις την σχέσιν αύτης προς τώ έλβετικόν φράγκον έπου και παρέμεινε σταθερά μέχρι της δημοσιεύσεως του κατωτέρω άνακοινωθέντος της Τραπεζής της Έλλάδος, διά του οποίου δηλούται ότι ή δραχμή άναπροσκαρμίζεται και πάλιν προς την άγγλικήν λίραν, λόγω του ότι αύτη παρουσιάζει σπουδαϊκάτα έχέγγυα σταθερότητος και λόγω επίσης των μεγάλων οικονομικών σχέσεων Έλλάδος και Άγγλικής. Ούτως εις τώ έξής το κάλυμμα της δραχμής, το όποιον είνε εις αὐτεῖον χρυσόν, θα υπολογίζεται και θ' αναγράφεται εις λίρας εις τας έδόμας.

ΛΑΤΚΟΝ ΤΑΜΕΙΥΤΗΡΙΟΝ
ΙΟΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΛΡ
1839
Όδος Πεσμαζόγλου 12-18
Κατοχέσεις-Θησαυροφυλάκία

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΜΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ και έκτελει πάσης φύσεως τραπεζιτικής εργασίας υπό λίαν εύνοϊκούς όρους.

Οι έχοντες συναλλαγάς και συμφέροντα εν Άμερικη δύνανται ν' αποτινύνται είτε δι' εύθείας προς τήν **HELLNIC BANK TRUST CO**, 51 Maiden Lane, New York U. S. A., είτε προς τήν **ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΜΑΔΟΣ**, εν Άθήναις μέν εις τώ Κεντρικόν Κατάστημα (Υ΄ηψηρεσία Έργασιών Άμερικανική), εν τας Έπαρχίας δέ εις τα κατά τόπους Υποκαταστήματα αύτης.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
Άσφαλεία
Ταχύτης
Οικονομία

Η ΥΠΟΤΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΔΡΑΧΜΗΝ

Η Κυβέρνησις Μπλουμ άπέφασκε και παρεσκευάσε από των πρώτων ήμερών της άνάθευ της εις τήν Άρχήν τήν υποτίμησην του Γαλλικού φράγκου διά νέμου επιδιώσας αύτω να πραγματοποιηθή εις έξοδεύς έκείνου έπερ προέβλεπεν ότι θα συνέβαινε προσεχώς άνευσις της. Δι' έτι, πράγματι, είχε διαμφορωθή εν Γαλλία νομισματική κατάσταση παρεμμελής προς έκείνην, ήτις επροκάλεισεν εν τώ παρελθόντι την άπεμακρύνσιν της στερίλως εκ της χρυσής βάσεως καδώς και τήν υπό του προέδρου Ρουσελτ γενωμένην υποτίμησην του δολλαρίου.

Πρίν ή προβή έμως ή Κυβέρνησις Μπλουμ εις τήν διά της νομισματικής έ-δου υποτίμησην του γαλλικού φράγκου έπιδιώξε και έπέτυχε συμφωνίαν μετά της Άγγλικής και των Ήνωμένων Πολιτειών, δύναμις της οποίας αι δύο αύται χώραι άνακαρμάνουν τήν υποχρέωσιν να ήμεταλλευθών νομισματικής τήν υποτίμησην του γαλλικού φράγκου, έπεί τή γαλλική προτάσει θα εξεμεινίζετο.

Κατά την κρατούσαν διεθνώς γνώμην αι συμφωνίαι αύται πρόκειται να έχουν γενικωτέραν άπληροσιν προς την διαμέρσιν άμεσσοφαιρας ευνοικής διά την συγκρότησιν εν εύεττω χρόνω διεθνών νομισματικών συνεφέων με σκοπόν την καθιέρωσιν μιας γενικής νομισματικής σταθερότητος, ήτις θα ήδυνάτο έαυρήν να εξελεύσθη τας συναλλαγματικές διακυμάνσεις και να διευκολύνη τας έμπορικας ανταλλαγάς.

Όσον διά την δραχμήν δεν να τονισθή τούτο. Ός είνε γνωστόν, εν έτει 1928 επί Οικουμενικής Κυβερνήσεως, το έθνικόν μας νόμισμα είχε σταθεροποιηθή με έσασιν την άγγλικήν λίραν. Τόν Σεπτέμβριον έως του 1931 ή Άγγλική άπεμακρύνθη της χρυσής βάσεως και τότε ή σταθεροποίησις της δραχμής ανεζητήθη διά της άναπροσκαρμής προς τώ δολάριον. Άλλ' ή συνεχής μείωσις του συναλλαγματικού αποδείκνυται ώδηγησεν εις την άρειν της σταθεροποίησεως, πραγματοποιηθείσαν τόν Ιούνιον του 1932. Από της εποχής εκείνης ή ίσισμία της δραχμής καθορίσθη εις την σχέσιν αύτης προς τώ έλβετικόν φράγκον έπου και παρέμεινε σταθερά μέχρι της δημοσιεύσεως του κατωτέρω άνακοινωθέντος της Τραπεζής της Έλλάδος, διά του οποίου δηλούται ότι ή δραχμή άναπροσκαρμίζεται και πάλιν προς την άγγλικήν λίραν, λόγω του ότι αύτη παρουσιάζει σπουδαϊκάτα έχέγγυα σταθερότητος και λόγω επίσης των μεγάλων οικονομικών σχέσεων Έλλάδος και Άγγλικής. Ούτως εις τώ έξής το κάλυμμα της δραχμής, το όποιον είνε εις αὐτεῖον χρυσόν, θα υπολογίζεται και θ' αναγράφεται εις λίρας εις τας έδόμας.

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

«Συνεπειά της δημοιουργείσεως νέας διεθνούς νομισματικής καταστάσεως, ή Τράπεζα της Έλλάδος άπέφασκεν από συμφωνίου μετά της Κυβερνήσεως, έπως συνδέσθι τήν δραχμήν προς τήν Άγγλικήν λίραν.

Η τιμή της άγοράς της λίρας θα έρίζεται έκαστος δι' άποφάσεως του διοικητού της Τραπεζής, ανάλογως των άναγκών της εθνικής οικονομίας εντός κατωτέρου έρίου δρ. 540, και άνωτάτου δρ. 550. Η τιμή πώλησεως θα έρίζεται κατ' άναλογίαν. Η τιμή των λοιπών νομισμάτων θα προσδιορίζεται συμφώνως προς τήν άνωτέρω τιμήν της λίρας και έκείνη της εν τώ Χρηματιστηρίω του Λονδίνου ίσομισίας αυτών προς τήν λίραν. Εις έκτέλεσιν της άνωτέρω άποφάσεως έρίζεμεν τιμήν άγοράς της Άγγλικής λίρας από της 28ης Σεπτεμβρίου 1936 δρ. 546 και τιμήν πώλησεως 550.

Αθήναι 27 Σεπτεμβρίου 1936

«Ο Διοικητής
Ε. Ι. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ»

Η ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

Ο κ. Πρωθυπουργός έδήλωσε τά έξής: «Πληροφανεύομαι ότι μερικοί πολίται δι-δόντες πιστίιν ότι διεκδόσεις χαλκευόμε-ναι εις τά γνωστά καφενεύς των Άθη-νών παίζουν επί τη βάσει αυτών εις τώ Χρηματιστηρίω, χάσκουν τά χρήματα διεκδόσεις άποδεικνύονταί άνακριβείς. Ή να τούς κάμω: Έγώ κατ' επανάληψιν συνεδούλευσα τούς Έλληνας πολίτας να υποδέχονταί τας διεκδόσεις αύτας με ει-ρωνείαν ως φαίδρας.

Όσοι δεν θέλουν ν' άκολουθήσουν τήν συμβουλήν μου αύτην, ή οποία στρίψε-ται εις τήν άπόλυτον επίγνωσην των εν Έλλάδι πραγμάτων και αντίθετος έπι-ραζόμενοι από τας διαδόσεις πέφτουν έξω κατ' ά τώ λεγόμενον, δεν πρέπει να αϊτιώνται κανένα άλλον παρά τήν ε-πιπελάειαν εύπιστίαν ίνα μή είπω τίποτε άσώρευτον.

Τονίζω διά τελευταίαν φοράν ότι ή κατάστασις ή δημοιურγηθείσα τήν 4ην Αυγούστου είνε ύπερ ποτε σταθερά, τά δε αποτελέσματα αύτης είνε άνωτέρα ά-πό έκείνη, τά όποι.: και ήμεις άναμένο-μεν.

Όσον άφορά τέλος τήν θέσιν της δρα-χμής δύναμαι να θεώλωσω ότι αύτη είνε άπόλυτως εξηραλισμένη».

ΓΑΛΛΙΚΑ παρά κυρίας. Μέθοδος εξαί-ρητική. Conversation από τώ πρώτο μάθη-μα. Όραι συνηννοήσεως 1-5 μ. μ. Ναυ-άρχου Μήπτου 116β, Πειραιεύς.

Η ΣΤΑΦΙΔΑΓΟΡΑ Η ΣΗΜΕΙΩΘΕΙΣΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατά την έβδομάδα ταύτην ή στα-φίδαγορά υπήρξεν επιφυλακτική, κυ-ρίως λόγω του νομισματικού ζητήμα-τος, έπερ εδημιουργήθη εκ της υποτί-μησησε του γαλλικού φράγκου. Έγεί-νοντο ιδιαιτελικά πράξεις τινες επί στα-φίδας Πατρών, προς 3500-4000, σκιάς προς 4200-4400, Άμαλιάδος 3300-3480 και Μεσσηνίας έκλεκτόν προς 3280.

Αι μη άποξηραμένα εισίτι σταφί-δες Αιγίου υπέστησαν ελαφράν ζημίαν εκ καταπεσούσης έροχής κατά τήν 28 παρελθόντος μηνός.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ
Έν συνεχεία των όσων άνεγράφοντο εις τώ προηγούμενον φύλλον τώ «Έρ-γ», συνάφως με την τιμήν τού άρτου, έγένετο κατά τήν παρελθούσαν έβδομά-δα σύσκεψις, εις ήν η τέχον ο ύπουργός των Σ' κομμωτικών κ. Σαβιτιάδης, ά-νθυπουργός της Αγρονομίας κ. Μα-γιάδης και ο άνθυπουργός των α-λευροβιομηχανών. Όριστικά άποφάσεις κατά τήν σύσκεψιν ταύτην δεν έλήφθη-σαν. Κυρίως συνεζητήθη ή καθιέρωσις της ενιαίας ποιότητος, ήτις κρίνεται ά-ναγκασία προς έγκαίριον από σήμερον άντιμετωπίσει τώ ένδεχομένω της ά-νατιμήςσεως τού άρτου, ή όποια διαφο-ρετικά δεν άποκλείεται και λόγω της μειώσεως της έφτενής αιτοπαραγω-γής της χώρας, ως εκ της όποιας δώ ά-νταρκασθέντων να είσανάγονται 150,000 τόνους σίτου επί πλέον από πέριον, και λόγω του σημειουμένου εις τήν διεθνή άγοράν ψωμού των τιμών τού σίτου.

Καθ' όσον άφορά τούς λογαριασμούς μας με την Γερμανίαν τώ ύφιστάμενον καδεστώς παραμένει άμετάβλητον, καθ' όσον άποφάσις της Γερμανικής Κυβε-ρνήσεως είνε να διατηρήσθ τώ μάρκην εις τήν θέσιν του.

Όσον διά τά άλλα Κράτη, ή μόν Ίτα-λία δεν καθώρισεν άκόμη ποίαν θ' ά-καλουθή νομισματικήν πορείαν, ή δέ Έλβετία και Όλλανδία προσεζώρησαν εις τήν τριμερή συμφωνίαν (Γαλλίας, Άγγλικής, Ήνωμένων Πολιτειών). Η Ρωμανία δεν πρόκειται, καθ' ά άνεκί-νωσεν ο κ. Ταταρέσκου, να μεταβάλι νομισματικήν κατάστασιν.

Επίσης και ή Βουλγαρία. Η Τουρκι-κή Κυβέρνησις άπέφασκεν ήδη να προσκαρμίσθ τήν τουρκικήν λίραν προς τήν στερίλιν και ώρισε τιμήν άγοράς αύτης 635 γρόσια και τιμήν πώλησεως 638 γρόσια. Καί ή Λετονική Κυβέρνησις άπέφασκεν έπίσης να προσκαρμίσθ τώ νό-μισμά της εις τήν ξείαν της στερίλιν.

Η Τσεχοσλοβακία και ή Γενουοσλαβία ως και τά λοιπά Κράτη της Κεντρικής Ευ-ρώπης δεν έλαδεν άκόμη σχετικώς άπο-φάσεις, των οικείων Κυβερνήσεων συν-εχίζουσας τας συσκέψεις των.

Κατά τήν έκθεσιν της Διοικήσεως τά ήθικά και πραγματικά πλεονεκτή-ματα των εργαζομένων τάξεων συνε-τέλεσαν παρ' άλλας αντίθετάσεις όπως τώ λήξαν έτος 1935 παρουσίωσιν εν τώ σύνολω τήν οικονομικήν δραστηριότη-τα της χώρας έντονωτέραν της τού προηγούμενου έτους.

Κατά τά στοιχεία τά παρεχόμενα υπό της στατιστικής Υπηρεσίας τού Υπουργείου Γεωργίας, τώ σύνολον τών καλλιεργηθείσων κατά τώ έτος 1934 έκτάσεων ανήλθεν εις 22.222.000 στρέμ-ματα, ενώ κατά τώ έτος 1935 αι καλ-λιεργηθείσαι έκτάσεις ανήλθον εν συν-όλω εις στρέμματα 22.368.000. Ίδιαίτε-ρως ως τρός τόν σίτον, τώ Υπουργείον Γεωργίας βεβαίον, ότι αι καλλιεργη-θείσαι κατά τώ έτος 1935 εις σίτον έκ-τάσεις ανήλθον εις στρέμματα 8.570.000, έναντι των κατά τώ 1934 καλλιε-ργηθέντων διά σίτου στρεμμάτων 8.039.000.

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΟΚΟΣ

Έν συνεχεία προς τήν υποτίμησην του γαλλικού φράγκου ή Τράπεζα της Γαλλίας ύψωσε τόν προεξοφλητικόν τό-κον εις 5 %.

ρεαζόμενοι από τας διαδόσεις πέφτουν έξω κατ' ά τώ λεγόμενον, δεν πρέπει να αϊτιώνται κανένα άλλον παρά τήν ε-πιπελάειαν εύπιστίαν ίνα μή είπω τίποτε άσώρευτον.

Τονίζω διά τελευταίαν φοράν ότι ή κατάστασις ή δημοιურγηθείσα τήν 4ην Αυγούστου είνε ύπερ ποτε σταθερά, τά δε αποτελέσματα αύτης είνε άνωτέρα ά-πό έκείνη, τά όποι.: και ήμεις άναμένο-μεν.

Όσον άφορά τέλος τήν θέσιν της δρα-χμής δύναμαι να θεώλωσω ότι αύτη είνε άπόλυτως εξηραλισμένη».

ΓΑΛΛΙΚΑ παρά κυρίας. Μέθοδος εξαί-ρητική. Conversation από τώ πρώτο μάθη-μα. Όραι συνηννοήσεως 1-5 μ. μ. Ναυ-άρχου Μήπτου 116β, Πειραιεύς.

Η πομπή του Διονύσου περνά από τους εξοχικούς δρόμους της Αττικής... Βαρέλια γεμάτα μούστο ταλαντεύονται επάνω σε κάρρα και φορτηγά αυτοκί-νητα, σκουνοφυλά τώ ένα τώ άλλο, τραντάζονται οι κοντρές κοιλίες των θαρρείς από ένα ξεκαρδιστικό γέλιο - πεί, μέθυσαν από τώ περιεχομένον των. Προνοπτικοί οι μεταφορείς τά έ-χουν βέσει με κοντρά οκονία, γιατί ή-σαν πρόνιμι... γιά δέσιμο. Μέθυσεν έ-πίσης από τώ μυστή και ο φθινοπω-νός άέρας, Πηγαίνει μπροστά... χορεύ-οντας καρσάπικ, κτυπάει μεροκλήδικα τώ χέρι στό έδαφος καί... ογκινοείται ή σκά-λι. Άκολουθούν - άόρατοι συνοδοί - οι βακκίδες, οι μαννίδες, οι αστυροί και οι σειληνοί. Καί ή πομπή τού ζαν-θού θεού οδεύει προς τήν πόλιν...

Εδώ, ανασταίωσις διά τήν ύποδοχήν του. Παράταξις κοιλαράδων - τών βα-ρελιών - μπροστά στήν κάθε άθνηακή ταβέρνα. Είνε οι... κύριοι επί της υπο-δοχής. Δεν άκούτε πού δοκιμάζουν τίς φωνές των; Στο κάθε κτύπημα τού τα-βερνιάρη άφήνουν ήχους βαρυτόνων και υπάσων. Υποδέχονται με ύμνους κα-ράς τών νέων μούστων... Καί ζαπιλώ-νται και πίνουν από δαύτον από τώ σιμόμιο της σωλήνος της μεταγγίσεως μέχρι διαρρήξεως των πλευρών των. Ποσοί κρασοπατέρες όνειροπολούν να ποσν στήν θέσιν των βαρελιών αύτην τήν εποχήν.

Έξερεις τί έθαλες δώ μέσα; έρωτώ τόν ταβερνιάρη και τού δείχνω ένα γε-μιμένο βαρέλι. Πισή άπάντησις! Σ' αυτό τώ βαρέλι, άγαπητέ μου ταβερνιάρη έθαλες και ή δεν έθαλες; Τήν παρηγοριά τού απο-κλήρου τίς ζωής, πού θάρρη μεθούριο έκεί, σ' αυτό τώ άπομερο τραπεζάκι, να πνίξη τούς καύμούς του στή μισή. Τώ με-ράκι τού έρωτωμένου, πού θ' άναπολή-ρη στο χρώμα της ρετινας σου τά ζαν-νά με μαλλιά έκείνης, πού δεν τόν αγαπή-νιά. Τήν λησμονία τού φτωχού, πού ή διαπόλη τόν έχει ποτίσει τόσες πίκρες...

Έθαλες σ' αυτό τώ βαρέλι, άθάνατε ταβερνιάρη τίς Πλάκας, τώ κέρι και τού πλάν μεθυσίου, μέσα στό όποιον γίνεται βασιλεία, κατακτητής τού κόσμου, ή-ρωας και ή πλέον άποτυχημένος. Έ-θαλες τήν μεγαλειότητα άπόλαυσι των γερόντων. Τήν τόνισι τού έργάτου. Τώ γλέντι των παρών και τώ σιμόμιο πιά-των και ποτηριών... Έθαλες τραγούδια, χορούς και στεναγμούς κιθάρας...

Έθαλες όμως και τραγυδιές; Τήν δυ-τυχίαν τού σπιτιού, τού όποιού ο πατέ-ρας ζημερώνεται στήν ταβέρνα. Τήν ό-λονύκτιον άγνιάν της οικογενείας, μή-πως ο μέθυσος πέση πονεμένα και σκο-τωθή. Τώ άλύπτω εύλο τής συζύγου και των παιδιών, όταν γυρισθ στο σπι-τί γινομένης φέσι. Και τέλος τώ όρμα της μετανάστευς τού κρασοπότηρα τήν άλ-λη μέρα, όταν συνέλθει - μετανόια έ-ως πού διαρκεί μόνο μέχρι τώ άλλο βράδυ.

Αυτά τά τελευταία είνε τά κακά πρά-γματα, πού μπήκαν στό βαρέλι σου, ό-πως και πού ήσαι.

Είς τώ όδοντιατρείον
Σωστά!

Τά άσπασέρ
— Άν έρθης σπύτι μου, μήν πάρης τώ άσπασέρ.
— Γιατί; είνε έπικίνδυνο;
— Όχι, αλλά κατοικώ στό ύπόγειο.

Ηταν καμένος
Είς τώ σχολείον;
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Τί θά πη, πα-δί μου, επένθος;
— Ό μ' άθ' ή τής; Μαθήν λυπή.
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Καί άράς;
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Κατάρα!
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Τώρα να σάς μάσω έγώ να ένώνετε τας δύο αύτάς λέξεις χωρίς να χάσουν τήν έννοίαν των.
— Πένθος και άρά - Πενθέραι!

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Είς τώ όδοντιατρείον
Σωστά!

Τά άσπασέρ
— Άν έρθης σπύτι μου, μήν πάρης τώ άσπασέρ.
— Γιατί; είνε έπικίνδυνο;
— Όχι, αλλά κατοικώ στό ύπόγειο.

Ηταν καμένος
Είς τώ σχολείον;
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Τί θά πη, πα-δί μου, επένθος;
— Ό μ' άθ' ή τής; Μαθήν λυπή.
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Καί άράς;
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Κατάρα!
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Τώρα να σάς μάσω έγώ να ένώνετε τας δύο αύτάς λέξεις χωρίς να χάσουν τήν έννοίαν των.
— Πένθος και άρά - Πενθέραι!

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Είς τώ όδοντιατρείον
Σωστά!

Τά άσπασέρ
— Άν έρθης σπύτι μου, μήν πάρης τώ άσπασέρ.
— Γιατί; είνε έπικίνδυνο;
— Όχι, αλλά κατοικώ στό ύπόγειο.

Ηταν καμένος
Είς τώ σχολείον;
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Τί θά πη, πα-δί μου, επένθος;
— Ό μ' άθ' ή τής; Μαθήν λυπή.
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Καί άράς;
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Κατάρα!
— Ό δ' έδ' άσκαλος; Τώρα να σάς μάσω έγώ να ένώνετε τας δύο αύτάς λέξεις χωρίς να χάσουν τήν έννοίαν των.
— Πένθος και άρά - Πενθέραι!

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Είς τώ όδοντιατρείον
Σωστά!

Τά άσπασέρ
— Άν έρθης σπύτι μου, μήν πάρης τώ άσπασέρ.
— Γιατί; είνε έπικίνδυνο;
— Όχι, αλλά κατοικώ στό ύπόγειο.

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΝΤΟΓΚΟΝΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΕ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΘΥΣΙΕΣ

Υπάρχουν πολλές παράξενες θρησκείες εις τὸν κόσμον. Ἡ πλέον παράξενη ὅμως ἀπὸ ὅλες πού καταντᾷ σχεδὸν ἀπίστευτος εἰς τὴν ἐποχὴν μας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πολιτισμὸς ἔχει ἐξελιθῆ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης εἶνε ἡ φυλὴς μαύρων τῆς Ἀφρικής.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πού ζοῦν εἰς μίαν κατὰστασαν ἡμιαγρίαν ἀν καὶ εὐρίσκονται εἰς μίαν σχετικῶς πολιτισμένην ζῶνιν εἶνε ὁ θεματοϋλάκης ἐνὸς παναρχαίου πολιτισμοῦ, ἡ καταγῆθι τῶν ὁποίου χάνεται εἰς τὰ σκοτὶα τοῦ παρελθόντος. Ἀπὸ ποίους κατὰγονται οἱ ἰθαγενεῖς αὗτοι; Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, τοὺς φοινίκας ἢ τοὺς Ἀτλαντίδας, τοὺς κατοίκους ὁπλαθῆ τῆς ἑξοφωμένης ἡπείρου; Κανεὶς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ.

Πάντως, ἔνα εἶναι βέβαιον καὶ ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον: ὅτι ὁ λαὸς αὗτός λατρεῖ τὸν Σατανά εἰς τὴν πλῆν ἐνδεχθῆ μορφῇ του. Καὶ ὅχι μόνον τὸν λατρεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσφέρει ἀνθρωπίνους θυσίας, τὰς πλέον νεαρὰς παρθένους τῆς φυλῆς. Καὶ κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἡμποδίη τὰς θυσίας αὐτάς, πού ἐκτελοῦνται εἰς τὰ κατὰβάθρα τῶν μεγάλων σπηλίων, ἐνῶπιον πελινῶν καὶ ἀσχημάτων εἰδῶν πού ἀντιπροσωπεύουν τὸν κυρίαρχον τῆς κολάσεως.

Οἱ Ντογκόνς ζοῦν εἰς μίαν μεγάλην καὶ σκοτεινὴν κολάδα, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Μοντί, εἰς ἓνα μέρος ὁπλαθῆ πού εὐρίσκειται μακρὰν κάθε συγκοινωνίας κάθε πολιτισμένου κέντρου, εἰς ἓνα μέρος ὅπου ὁ ἥλιος μένει ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὸν στενὸν ὀρίζοντα.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ζοῦν ὑπὸ μίαν συνεχῆ τρομοκρατίαν τὴν ὁποίαν ἀκοῦν ἐπ' αὐτὴν τὰ «Γιαπλίου», τὰ κακοποιὰ πνεύματα πού ἀπατοῦν διαρκῶς θυσίας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον λέγουσιν οἱ μάγοι τῆς φυλῆς, οἱ ὁποῖοι παίρνουν τὰ θυσιαζόμενα ζώα καὶ τὰ πούλουν εἰς ἐκείνους πού θέλουν νὰ ἐξευμενίσουν τὰ πνεύματα.

Κανεὶς εὐρωπαϊὸς δὲν εἶχε κατορθώσει ἔως τότε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς ἓνα χωρίον τῶν Ντογκόνς. Διότι μόλις νύκτωρ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι καταλαμβάνουν ἐναντίον οὐδοῦντος ξένου, τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς προσπομπήν, τὸν πονηρὸν πνευμάτιον. Μόνον τελευταίως, ἕνας ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, ὁ Τζέιμς Χάλεστ, ἐπισκεφθεὶς τὸ μέρος ἐκεῖνα ἐπὶ κεφαλῇ μίας ἀποστολῆς καθάρσεως νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ σπήλαια τῶν καὶ νὰ παρακολουθῇ μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς θυσίας πού προσφέρουν εἰς τὰ εἰδῶλα τῶν.

Ἄλ ἱεροτελεστία αὐταὶ μέσα εἰς τὰ σπήλαια τοῦ Σατανᾶ γίνονται συνήθως τὴν νύκτα. Πρὸς χάριν μας ὅμως ὁ μάγος ἀνέθε νὰ ὁργανώσῃ μίαν τελετὴν τὴν ἡμέραν.

Τὴν ἐπομένην, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀφ' οὗ ἐλάδομεν ὅλας τὰς δυνατάς προελάσεις, ἐμπήκομε εἰς τὸ σπήλαιον τῶν θυσιών. Ὁ μάγος μᾶς ὑπεδέχθη παρὰ τὴν εἰσοδόν. Ἡ συμφωνία μας ἦτο νὰ μὴ γῇ σιμὰ μᾶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ὥστε

ρῖο, ὅπου εἰσλήθομεν κατὰ τὰς ἡμερῶματά.

Ἡ ὑποδοχὴ πού μᾶς ἔκαμον δὲν ἦτο βέβαια ἐνθουσιώδης. Φαντασθετὶ τί θὰ ἔλεγον ἀν τοὺς ἐπρετεινόμενους νὰ παρακολουθῶμε μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς ἱεροτελεστίας τῶν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Σατανᾶ!... Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ τοὺς τὸ προτείνω. Μὲ τὴν διαφοράν ὅτι τὴν πρότασιν δὲν τὴν ἔκαμα εἰς τὸν πρῶτον τυκόντα, ἀλλὰ εἰς τὸν μάγον τοῦ χωρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποσχέθημεν μὲ τὸν διερμηνέα ἓνα σεβαστὸν ποσόν, μίαν μπουκάλαν κονιάκ καὶ ἓνα μεγάλο πακέτο καπνόν. Ἐπειτα ἀ-

νέμεναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ.

Πάντως, ἔνα εἶναι βέβαιον καὶ ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον: ὅτι ὁ λαὸς αὗτός λατρεῖ τὸν Σατανά εἰς τὴν πλῆν ἐνδεχθῆ μορφῇ του. Καὶ ὅχι μόνον τὸν λατρεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσφέρει ἀνθρωπίνους θυσίας, τὰς πλέον νεαρὰς παρθένους τῆς φυλῆς. Καὶ κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἡμποδίη τὰς θυσίας αὐτάς, πού ἐκτελοῦνται εἰς τὰ κατὰβάθρα τῶν μεγάλων σπηλίων, ἐνῶπιον πελινῶν καὶ ἀσχημάτων εἰδῶν πού ἀντιπροσωπεύουν τὸν κυρίαρχον τῆς κολάσεως.

Οἱ Ντογκόνς ζοῦν εἰς μίαν μεγάλην καὶ σκοτεινὴν κολάδα, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Μοντί, εἰς ἓνα μέρος ὁπλαθῆ πού εὐρίσκειται μακρὰν κάθε συγκοινωνίας κάθε πολιτισμένου κέντρου, εἰς ἓνα μέρος ὅπου ὁ ἥλιος μένει ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὸν στενὸν ὀρίζοντα.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ζοῦν ὑπὸ μίαν συνεχῆ τρομοκρατίαν τὴν ὁποίαν ἀκοῦν ἐπ' αὐτὴν τὰ «Γιαπλίου», τὰ κακοποιὰ πνεύματα πού ἀπατοῦν διαρκῶς θυσίας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον λέγουσιν οἱ μάγοι τῆς φυλῆς, οἱ ὁποῖοι παίρνουν τὰ θυσιαζόμενα ζώα καὶ τὰ πούλουν εἰς ἐκείνους πού θέλουν νὰ ἐξευμενίσουν τὰ πνεύματα.

Κανεὶς εὐρωπαϊὸς δὲν εἶχε κατορθώσει ἔως τότε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς ἓνα χωρίον τῶν Ντογκόνς. Διότι μόλις νύκτωρ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι καταλαμβάνουν ἐναντίον οὐδοῦντος ξένου, τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς προσπομπήν, τὸν πονηρὸν πνευμάτιον. Μόνον τελευταίως, ἕνας ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, ὁ Τζέιμς Χάλεστ, ἐπισκεφθεὶς τὸ μέρος ἐκεῖνα ἐπὶ κεφαλῇ μίας ἀποστολῆς καθάρσεως νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ σπήλαια τῶν καὶ νὰ παρακολουθῇ μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς θυσίας πού προσφέρουν εἰς τὰ εἰδῶλα τῶν.

Ἄλ ἱεροτελεστία αὐταὶ μέσα εἰς τὰ σπήλαια τοῦ Σατανᾶ γίνονται συνήθως τὴν νύκτα. Πρὸς χάριν μας ὅμως ὁ μάγος ἀνέθε νὰ ὁργανώσῃ μίαν τελετὴν τὴν ἡμέραν.

Τὴν ἐπομένην, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀφ' οὗ ἐλάδομεν ὅλας τὰς δυνατάς προελάσεις, ἐμπήκομε εἰς τὸ σπήλαιον τῶν θυσιών. Ὁ μάγος μᾶς ὑπεδέχθη παρὰ τὴν εἰσοδόν. Ἡ συμφωνία μας ἦτο νὰ μὴ γῇ σιμὰ μᾶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ὥστε

ρῖο, ὅπου εἰσλήθομεν κατὰ τὰς ἡμερῶματά.

Ἡ ὑποδοχὴ πού μᾶς ἔκαμον δὲν ἦτο βέβαια ἐνθουσιώδης. Φαντασθετὶ τί θὰ ἔλεγον ἀν τοὺς ἐπρετεινόμενους νὰ παρακολουθῶμε μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς ἱεροτελεστίας τῶν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Σατανᾶ!... Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ τοὺς τὸ προτείνω. Μὲ τὴν διαφοράν ὅτι τὴν πρότασιν δὲν τὴν ἔκαμα εἰς τὸν πρῶτον τυκόντα, ἀλλὰ εἰς τὸν μάγον τοῦ χωρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποσχέθημεν μὲ τὸν διερμηνέα ἓνα σεβαστὸν ποσόν, μίαν μπουκάλαν κονιάκ καὶ ἓνα μεγάλο πακέτο καπνόν. Ἐπειτα ἀ-

νέμεναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ.

Πάντως, ἔνα εἶναι βέβαιον καὶ ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον: ὅτι ὁ λαὸς αὗτός λατρεῖ τὸν Σατανά εἰς τὴν πλῆν ἐνδεχθῆ μορφῇ του. Καὶ ὅχι μόνον τὸν λατρεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσφέρει ἀνθρωπίνους θυσίας, τὰς πλέον νεαρὰς παρθένους τῆς φυλῆς. Καὶ κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἡμποδίη τὰς θυσίας αὐτάς, πού ἐκτελοῦνται εἰς τὰ κατὰβάθρα τῶν μεγάλων σπηλίων, ἐνῶπιον πελινῶν καὶ ἀσχημάτων εἰδῶν πού ἀντιπροσωπεύουν τὸν κυρίαρχον τῆς κολάσεως.

Οἱ Ντογκόνς ζοῦν εἰς μίαν μεγάλην καὶ σκοτεινὴν κολάδα, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Μοντί, εἰς ἓνα μέρος ὁπλαθῆ πού εὐρίσκειται μακρὰν κάθε συγκοινωνίας κάθε πολιτισμένου κέντρου, εἰς ἓνα μέρος ὅπου ὁ ἥλιος μένει ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὸν στενὸν ὀρίζοντα.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ζοῦν ὑπὸ μίαν συνεχῆ τρομοκρατίαν τὴν ὁποίαν ἀκοῦν ἐπ' αὐτὴν τὰ «Γιαπλίου», τὰ κακοποιὰ πνεύματα πού ἀπατοῦν διαρκῶς θυσίας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον λέγουσιν οἱ μάγοι τῆς φυλῆς, οἱ ὁποῖοι παίρνουν τὰ θυσιαζόμενα ζώα καὶ τὰ πούλουν εἰς ἐκείνους πού θέλουν νὰ ἐξευμενίσουν τὰ πνεύματα.

Κανεὶς εὐρωπαϊὸς δὲν εἶχε κατορθώσει ἔως τότε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς ἓνα χωρίον τῶν Ντογκόνς. Διότι μόλις νύκτωρ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι καταλαμβάνουν ἐναντίον οὐδοῦντος ξένου, τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς προσπομπήν, τὸν πονηρὸν πνευμάτιον. Μόνον τελευταίως, ἕνας ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, ὁ Τζέιμς Χάλεστ, ἐπισκεφθεὶς τὸ μέρος ἐκεῖνα ἐπὶ κεφαλῇ μίας ἀποστολῆς καθάρσεως νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ σπήλαια τῶν καὶ νὰ παρακολουθῇ μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς θυσίας πού προσφέρουν εἰς τὰ εἰδῶλα τῶν.

ρῖο, ὅπου εἰσλήθομεν κατὰ τὰς ἡμερῶματά.

Ἡ ὑποδοχὴ πού μᾶς ἔκαμον δὲν ἦτο βέβαια ἐνθουσιώδης. Φαντασθετὶ τί θὰ ἔλεγον ἀν τοὺς ἐπρετεινόμενους νὰ παρακολουθῶμε μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς ἱεροτελεστίας τῶν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Σατανᾶ!... Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ τοὺς τὸ προτείνω. Μὲ τὴν διαφοράν ὅτι τὴν πρότασιν δὲν τὴν ἔκαμα εἰς τὸν πρῶτον τυκόντα, ἀλλὰ εἰς τὸν μάγον τοῦ χωρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποσχέθημεν μὲ τὸν διερμηνέα ἓνα σεβαστὸν ποσόν, μίαν μπουκάλαν κονιάκ καὶ ἓνα μεγάλο πακέτο καπνόν. Ἐπειτα ἀ-

νέμεναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ.

Πάντως, ἔνα εἶναι βέβαιον καὶ ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον: ὅτι ὁ λαὸς αὗτός λατρεῖ τὸν Σατανά εἰς τὴν πλῆν ἐνδεχθῆ μορφῇ του. Καὶ ὅχι μόνον τὸν λατρεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσφέρει ἀνθρωπίνους θυσίας, τὰς πλέον νεαρὰς παρθένους τῆς φυλῆς. Καὶ κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἡμποδίη τὰς θυσίας αὐτάς, πού ἐκτελοῦνται εἰς τὰ κατὰβάθρα τῶν μεγάλων σπηλίων, ἐνῶπιον πελινῶν καὶ ἀσχημάτων εἰδῶν πού ἀντιπροσωπεύουν τὸν κυρίαρχον τῆς κολάσεως.

Οἱ Ντογκόνς ζοῦν εἰς μίαν μεγάλην καὶ σκοτεινὴν κολάδα, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Μοντί, εἰς ἓνα μέρος ὁπλαθῆ πού εὐρίσκειται μακρὰν κάθε συγκοινωνίας κάθε πολιτισμένου κέντρου, εἰς ἓνα μέρος ὅπου ὁ ἥλιος μένει ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὸν στενὸν ὀρίζοντα.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ζοῦν ὑπὸ μίαν συνεχῆ τρομοκρατίαν τὴν ὁποίαν ἀκοῦν ἐπ' αὐτὴν τὰ «Γιαπλίου», τὰ κακοποιὰ πνεύματα πού ἀπατοῦν διαρκῶς θυσίας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον λέγουσιν οἱ μάγοι τῆς φυλῆς, οἱ ὁποῖοι παίρνουν τὰ θυσιαζόμενα ζώα καὶ τὰ πούλουν εἰς ἐκείνους πού θέλουν νὰ ἐξευμενίσουν τὰ πνεύματα.

Κανεὶς εὐρωπαϊὸς δὲν εἶχε κατορθώσει ἔως τότε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς ἓνα χωρίον τῶν Ντογκόνς. Διότι μόλις νύκτωρ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι καταλαμβάνουν ἐναντίον οὐδοῦντος ξένου, τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς προσπομπήν, τὸν πονηρὸν πνευμάτιον. Μόνον τελευταίως, ἕνας ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, ὁ Τζέιμς Χάλεστ, ἐπισκεφθεὶς τὸ μέρος ἐκεῖνα ἐπὶ κεφαλῇ μίας ἀποστολῆς καθάρσεως νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ σπήλαια τῶν καὶ νὰ παρακολουθῇ μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς θυσίας πού προσφέρουν εἰς τὰ εἰδῶλα τῶν.

Ἄλ ἱεροτελεστία αὐταὶ μέσα εἰς τὰ σπήλαια τοῦ Σατανᾶ γίνονται συνήθως τὴν νύκτα. Πρὸς χάριν μας ὅμως ὁ μάγος ἀνέθε νὰ ὁργανώσῃ μίαν τελετὴν τὴν ἡμέραν.

Τὴν ἐπομένην, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀφ' οὗ ἐλάδομεν ὅλας τὰς δυνατάς προελάσεις, ἐμπήκομε εἰς τὸ σπήλαιον τῶν θυσιών. Ὁ μάγος μᾶς ὑπεδέχθη παρὰ τὴν εἰσοδόν. Ἡ συμφωνία μας ἦτο νὰ μὴ γῇ σιμὰ μᾶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ὥστε

ρῖο, ὅπου εἰσλήθομεν κατὰ τὰς ἡμερῶματά.

Ἡ ὑποδοχὴ πού μᾶς ἔκαμον δὲν ἦτο βέβαια ἐνθουσιώδης. Φαντασθετὶ τί θὰ ἔλεγον ἀν τοὺς ἐπρετεινόμενους νὰ παρακολουθῶμε μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς ἱεροτελεστίας τῶν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Σατανᾶ!... Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ τοὺς τὸ προτείνω. Μὲ τὴν διαφοράν ὅτι τὴν πρότασιν δὲν τὴν ἔκαμα εἰς τὸν πρῶτον τυκόντα, ἀλλὰ εἰς τὸν μάγον τοῦ χωρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποσχέθημεν μὲ τὸν διερμηνέα ἓνα σεβαστὸν ποσόν, μίαν μπουκάλαν κονιάκ καὶ ἓνα μεγάλο πακέτο καπνόν. Ἐπειτα ἀ-

νέμεναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ.

Πάντως, ἔνα εἶναι βέβαιον καὶ ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον: ὅτι ὁ λαὸς αὗτός λατρεῖ τὸν Σατανά εἰς τὴν πλῆν ἐνδεχθῆ μορφῇ του. Καὶ ὅχι μόνον τὸν λατρεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσφέρει ἀνθρωπίνους θυσίας, τὰς πλέον νεαρὰς παρθένους τῆς φυλῆς. Καὶ κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἡμποδίη τὰς θυσίας αὐτάς, πού ἐκτελοῦνται εἰς τὰ κατὰβάθρα τῶν μεγάλων σπηλίων, ἐνῶπιον πελινῶν καὶ ἀσχημάτων εἰδῶν πού ἀντιπροσωπεύουν τὸν κυρίαρχον τῆς κολάσεως.

Οἱ Ντογκόνς ζοῦν εἰς μίαν μεγάλην καὶ σκοτεινὴν κολάδα, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Μοντί, εἰς ἓνα μέρος ὁπλαθῆ πού εὐρίσκειται μακρὰν κάθε συγκοινωνίας κάθε πολιτισμένου κέντρου, εἰς ἓνα μέρος ὅπου ὁ ἥλιος μένει ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὸν στενὸν ὀρίζοντα.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ζοῦν ὑπὸ μίαν συνεχῆ τρομοκρατίαν τὴν ὁποίαν ἀκοῦν ἐπ' αὐτὴν τὰ «Γιαπλίου», τὰ κακοποιὰ πνεύματα πού ἀπατοῦν διαρκῶς θυσίας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον λέγουσιν οἱ μάγοι τῆς φυλῆς, οἱ ὁποῖοι παίρνουν τὰ θυσιαζόμενα ζώα καὶ τὰ πούλουν εἰς ἐκείνους πού θέλουν νὰ ἐξευμενίσουν τὰ πνεύματα.

Κανεὶς εὐρωπαϊὸς δὲν εἶχε κατορθώσει ἔως τότε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς ἓνα χωρίον τῶν Ντογκόνς. Διότι μόλις νύκτωρ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι καταλαμβάνουν ἐναντίον οὐδοῦντος ξένου, τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς προσπομπήν, τὸν πονηρὸν πνευμάτιον. Μόνον τελευταίως, ἕνας ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, ὁ Τζέιμς Χάλεστ, ἐπισκεφθεὶς τὸ μέρος ἐκεῖνα ἐπὶ κεφαλῇ μίας ἀποστολῆς καθάρσεως νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ σπήλαια τῶν καὶ νὰ παρακολουθῇ μίαν ἀπὸ τὰς αἰμοσταγεῖς θυσίας πού προσφέρουν εἰς τὰ εἰδῶλα τῶν.

Ὁ ἱερεὺς τῶν δαιμόνων εἰς μίαν περιερχόν τελετῇ.

ἐνὶ ρίπτει τὸ μαχαίρι μακρὰν: «Ὁ Γιαπλά δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἀνθρώπινου αἵματος, θέλει ἓνα μεγάλο κατσίκο. Οἱ λευκοὶ εἶνε διατεθειμένοι νὰ τὸ προσφέρουν.»

Ἐποῦσα νὰ πληρώσω τὸ ἀντήνισον μίας μεγάλης κατσίκας, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἀμέσως καὶ ἐθυσίασαν. Ἐν ἦτο θυγάτηρ νὰ μείνουν περισσότερον ἐκεῖ μέσα. Μὲ τὴν ἀπῆλιν καὶ τὴν ἀανάγκην εἰς τὴν ψυχὴν ἐσπεύσαμεν ἐξω ἀπὸ τοῦ φθορῶν ἐκεῖνον ἄνθρωπον τοῦ Σατανᾶ.

Ἐνας στεναγμὸς ἀνακουφιστικῶς ἐδύνακεν ἀπὸ τὸ στήθος μας ὅταν ἀντικρύσαμε πάλιν τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον, ὅταν ἀνεπνεύσαμε τὸν καθαρόν ἀέρα, μακρὰν ἀπὸ τὴν μισομένην ἐκείνην ἀτμόσφαιραν, ἐξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Σατανᾶ πού εἶχε ρεῦσει ἀθρόον τὸ αἷμα...

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τὸ πῶς μακρόβια ζῶον πού ὑπάρχει ἀναμφισβητήτως εἶνε ἡ φάλαινα. Ζῇ περὶ τὰ 1000 χρόνια. Ἀλλὰ ὁ Μαθουσσάλας τετραποδὸν τῆς γῆς εἶνε ὁ ἐλέφας, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ ζῇ μέχρι τὰ 400 χρόνια.

Ἡ ἱστορία μᾶς λέγει ὅτι ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τὸν Πέρση, τὸν Βασιλέα τῶν Ἰνδῶν, διέλασε ἐναντὶ ὑπερόχου ἐλέφαντα, πού εἶχε πολυήμερη ἀνάμνηση στὰ ἰνδὶκάνα στρατεύματα, καὶ τοὺς ἐκεῖνα τὸ ὄνομα Ἰάσιος, τὸν φέρωσεν δὲ στὸν ἥλιο, γύρω δὲ ἀπὸ τὸ λαμὸ τοῦ πέρασε ἓνα τεράστιο δρακίον, φέρων, στὸ ὅποιο ἔγραφε: «Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Διὸς, ἀφαιρῶναι τὸν Ἰάσιον στὸν ἥλιον».

Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἐλέφας ἀνευρέθη ὡς καὶ ὕψους ἔπειτα ἀπὸ 350 χρόνια.

Στὴν ἐποχὴ μας φαίνεται πῶς ἡ μακροβιότης τῶν ζῶων ἔχει κατὰ πολὺ ἐλαττωθῇ.

Ξέρουμε ὅμως ὅτι τὸ λιοντάρι ζῇ 20 χρόνια, τὸ ὄχιον 25-30, ἡ ἀρκτοῦσα 20 χρόνια, ὁ λύκος ἑξήντα πρὸς τὰ 15, ἡ ἀλεπούς, ὅπως καὶ ἡ γάτα, πεθαίνουν στὰ 14 μετὰ 16 χρόνια. Τὸ κουνεῖλο δὲν ζῇ παραπάνω ἀπὸ 6 ἢ 7.

Μεταξὺ τῶν πτηνῶν, οἱ ἄετοι ἑξήντα πρὸς τὰ 100 χρόνια καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἓνας κύκνος ἡμπορεῖ νὰ ζῇ ὅλην τὴν ἀνάγκην 300 χρόνια.

Ἐπίσης ὄλοι ξέρουν ὅτι ἡ χελώνα ζῇ ὅσο καὶ ὁ κροκόδειλος, τοῦλάχιστον ἓνα αἰῶνα.

Στὸ ἀνόγκημα

—Θωμά, Θωμά, μὴ ξένη ἀγελάδα μπῆκε στὸ κτήνο μας.

—Καὶ κάνεις τὴν πολὺτιμη ὥρα σου; Τρέξε νὰ τὴν ἀμείξεις.

«Ἄλλοτε οἱ ἐξερευνηταὶ τῶν ἀγνίστων περιοχῶν καὶ οἱ κυνηγοὶ σπανίων καὶ ἀγρίων ζῴων ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ προχωροῦν περὶ τὸ πῶς ἔρχονται εἰς ἐξερευνητικὰς τοὺς μετὰ μὲν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον συνοδεῖται ἀνὸς ἄλλων κυνηγῶν — ἐν γένει ἐπὶ γαίαντες δύο-τρεις κυνηγοὶ μαζί — μαῦρων ὑπηρετῶν ὅμως πού μετέφεραν τὰ ὄπλα καὶ τὰς ἀποσκευὰς.

Σήμερα τὰ πράγματα ἔχουν ἀπλοποιηθῇ. Ἀπ' ἐνὸς τὰ ἀπλοποιήσεν τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἀπ' ἑτέρου ἡ πείρα. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια κατ' ἐπαλήθεϊν διαβάσκουμε περιγραφὰς ἐξερευνητικῶν καὶ κυνηγῶν μετὰ αὐτοκινήτων καὶ μετὰ ἀεροπλάνων ἀκόμη. Χαρακτηριστικὸν εἶνε ἑπίσης ὅτι πολλὰς ἀπὸ τῆς ἐξερευνητικῆς αὐτῆς γίνονται... κατὰ ζεύγη τοῦληρ, πάντως βέβαια πού ἀναποῦν τῆς περιπέτειας. Γυναικὰ καὶ ἄνδρες ἐκινῶν γιὰ τὴν Ἀφρική — ἡ Ἀφρική εἶνε μᾶλλον τῆς μόδας — γιὰ τὴν Ἀφρική, τὴν Κίνα, τὴν Οὐγεντά, τὸ Κόγκο, γιὰ ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις, γιὰ νὰ πάρουν κινήματα γεωγραφικὰ καὶ γιὰ κυνήγι, κυνήγι πού γίνεται τότε ἡμετέροισιν — ἴσως ὀλίγη τῆς παρουσίας τῆς γυναικῆς — καὶ μετὰ περισσότερον ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ζῶα.

Τὸ αὐτοκίνητο — αὐτοκίνητο εἰδικ

ΣΩΦΕΡΙΝΕΣ

Ἀθηναῖοι πεζοὶ προσέχετε!

Πεντακάσιες σωφρίνες ἀπειλοῦν νὰ κόψουν τὰ πόδια σας, Πεντακάσιες κυρίες καὶ δεσποινίδες ποὺ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα στοὺς ἀθηναίους δρόμους, ἐπιβαίνουναι πολυτελῶν αὐτοκινήτων, ἀεροδυναμικῶν καὶ μὴ, τὰ ὅποια ὁδηγοῦν οἱ ἴδιες, ἐνῶ στὴν παραπλευρῶς θέσι καμαρώνει ὁ σύζυγος ἢ ὁ σκύλος, ἐλεγκτικῆς πάντοτε ράτσας.

Ἄλλοτε ὁ ἄνδρας ποὺ εἶχεν ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο, ἐγοήτευε τῆς γυναικας. Κάθε ἀπόγονος τῆς Εὐας ζετρελλαινόνταν μὲ τὸ ἄμαξ. Ἦταν ἐρωτευμένους μὲ τὴν ράδα. Καὶ αὐτοὺ τοῦ ἔρωτος, ἐπιβεβαίωτο πάντοτε ὁ κάτοξος τῆς, λαμβάνων μερίδα ἀπὸ τὸ αἰσθημα, εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ προσφερομένου ἱλιγγίου τῆς ταχύτητας. Αὐτὰ συνέβαιναν μιά φορά κι ἓναν καιρὸ. Σήμερα ἡ γυναίκα ἐπρωτεύει καὶ ὁ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Ἐπῆρε αὐτοκίνητο καὶ τὸ ὁδηγεῖ μόνη τῆς. Καὶ οἱ Δὸν Ζουὰν τῆς δενζίνης ἀναγκάζονται νὰ περιορίσουν τὰς ἀξιώσεις τῶν οὐ κατώτερα στρώματα θη-

Ἄνδρες, ὅταν ἡ σωφρίνα εἶνε ὡραία-κι' αὐτὸ συμβαίνει τῆς περισσότερες φορές — τὰ περάσματα ἔχουν ἄλλο περιεχόμενον.

— Ἀχ! Μὰς ἔκ ο ψ ε ς, κυρά μου... Ἡ λέξις «έκοψες», ὁ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν, ἔχει μεταφορικὴν σημασίαν.

Ποὺ συχνὰ ὅμως, μολὶς καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἀποσπῶνται τὸ πραγματικὸν κόψιμο. Ἡ σωφρίνα φρενάρει ἀποτομικῶς καὶ ὁ πεζὸς ψάχνεται νὰ ἱδῇ ἂν εἶνε οὐδὸς καὶ ἀθλασθῇ. Ἡ σωφρίνα θυμῶναι :

— Μὰ δὲν ἐπρόσεχες καὶ μένε;

— Πῶς δὲν ἐπρόσεχα!...

— Τι ἐπρόσεχες;

— Ἐοῦνα!...

Ἡ σωφρίνα μετὰ ἱκανοποιημένην καὶ ἐξαφανίζεται φθίνοντας μιά πυκνὴ ἐξάμνη δενζίνης, ἐνῶ τὸ παρ' ὀλίγον ὄμμα παρατηρεῖ μελαγχολικά :

— Ἄλλοτε οἱ γυναῖκες μυρίζανε ὀριγκάν. Τώρα μυρίζουνε δενζ... ..

Ἡ ὡμορφὴ σωφρίνα ποὺ σὰς κόβει μὲ τὸ χαμόγελο καί... μὲ τῆς ρόδους τοῦ αὐτοκινήτου τῆς καμμία φορά. Γι' αὐτὸ φρόνιμο εἶνε νὰ μὴ καθεύδεται κυττάζοντάς τιν ὅταν διασχίζῃ τὸν ἀθηναϊκὸν δρόμον.

— Ἐχω ρεζέρβα.

— Ποιόν;

— Ἐνα φίλο του!...

Καθὼς θλέπετε οἱ ἄνδρες χραιομεύουν καμμία φορά καὶ ὡς ἀνταλλακτικά.

Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ μιλήσουμε οσοδάρ, οἱ σωφρίνες εἶνε πολὺ πρὸς προσεκτικὰς ἀπὸ τοὺς σωφῆρες.

Τὸ τιμὴν Τροχαίας Κινησῶς, τοῦλάχιστον, εἶται θεσπισμένη. Ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς ἄνδρες, οἱ γυναῖκες ποὺ ὁδηγοῦν, αὐτὸ πταίσμα γιὰ παραβάσεις ἀστυνομικῶν διατάξεων, εἶνε ἐλάχιστες. Δὲν δίνουν ἀφορμὴν ἐπεμβάσεων στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα.

— Συμμορφώνονται πάντα μὲ τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεις, μὰς τονίζουν στὸ τιμὴν Τροχαίας. Καὶ προσέχουν πολὺ ὅταν τρέχουν, νὰ μὴν κόψουν κανένα...

— Ἰσως ἐπειδὴ τοὺς κόβουν ἄλλοις. — Αὐτοὶ εἰς ζήτημα ποὺ διαφεύγει ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητά μας.

— Καὶ πόσες σωφρίνες υπάρχουν στὴν Ἀθήνα;

— Σύμφωνα μὲ τὴν στατιστικὴν μας, ἀπὸ τὸ 1925 ἕως σήμερον ἔχουν δοθῇ ἀδείας σὲ 463 γυναῖκες. Ἄν ο' αὐτὲς προσέθετε καὶ μερικὰς ποὺ υπάρχουν πρὸ τοῦ 1925, φθάνουν τὸν ἀριθμὸν τῶν 500. Πολὺ γρήγορα ὅμως θὰ φθάσουν τῆς χίλις, γιὰ τὸ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ποὺ ζητοῦν ἀδεία αὐξάνει συνεχῶς.

Δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον σὲ λίγα χρόνια, ὅταν ἡ γυναίκα θὰ ἔχη κατακτῇ τελείως τὸ αὐτοκίνητο, νὰ ἔχουμε καὶ σωφρίνες ταξί. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ ταξί μὲ τῆς σωφρίνες θὰ κάνουνε χρυσὰς δουλειὰς.

— Γιὰ ποὺ ὁ κύριος;

— Τράβα γιὰ τὸ τέρας Παπαλιῶν, κοπέλα μου. Καὶ δάλε τὸ ταξίμετρο στὴν καρδιά μου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Συρεία δυστυχημάτων

Τὸ δικαστήριον τοῦ Μονάχου κατεδίκασε ἓνα χωρικὸν ὀνόματι Ἰωσήφ Μύλλερ εἰς πρόσμιον ἑκατὸν μάρκων, καθυστεροῦμενον ἐπὶ φόνῳ ἑξ ἁμελείας, δι-ὀτι δὲν ἐφρόντισεν νὰ δώσῃ καλὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀλόγου του ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε τοποθετήσει τὸ τετραεστὲς παιδίκα του ποὺ ἔπεσε καὶ ἐφονεύθη. Τὸ δικαστήριον ἐφάνη ἐπιεικὲς διότι ἔλαθεν ὑπὸ ὄψιν σωρεῖαν ἄλλων δυστυχημάτων ποὺ ἐπληξάν τὸν Μύλλερ τελευταίως. Τὸν περασμένον Μάρτιον ὁ πατήρ του ἀπνυθρακώθη εἰς μίαν πυρκαϊάν. Μετὰ δύο μῆνες δὺο ἀδελφοὶ τοῦ ἐφονεύθησαν κατὰ τὸν τραγικώτερον τρόπον: ὁ ἓνας εἰς ἓνα δυστυχήμα ἀνθρωποκτονικὸν καὶ ὁ ἄλλος παρουσχῶν ἀπὸ ἓνα ὀφθαλμιασμένον ἀλκογ. Ἀπὸ τὰ τρία παιδιὰ τοῦ ἑνα ἐπὶν ἡν τὴν περασμένην ἐβδομάδα μὲτα εἰς ἓνα ἔλος, ὁ ἄλλος καταπαράχθη τὴν ἐπομένην ἀπὸ τὴν ἄρκτην ἐνὸς περιδεύοντος τοῖρκου καὶ ὁ τρίτος ἔπεσε προκθῆς ἀπὸ τὸ ἀλκογ καὶ ἔμεινε ἀπύθως.

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

Ἄν ο' αὐτὲς προσέθετε καὶ μερικὰς ποὺ υπάρχουν πρὸ τοῦ 1925, φθάνουν τὸν ἀριθμὸν τῶν 500. Πολὺ γρήγορα ὅμως θὰ φθάσουν τῆς χίλις, γιὰ τὸ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ποὺ ζητοῦν ἀδεία αὐξάνει συνεχῶς.

Δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον σὲ λίγα χρόνια, ὅταν ἡ γυναίκα θὰ ἔχη κατακτῇ τελείως τὸ αὐτοκίνητο, νὰ ἔχουμε καὶ σωφρίνες ταξί. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ ταξί μὲ τῆς σωφρίνες θὰ κάνουνε χρυσὰς δουλειὰς.

— Γιὰ ποὺ ὁ κύριος;

— Τράβα γιὰ τὸ τέρας Παπαλιῶν, κοπέλα μου. Καὶ δάλε τὸ ταξίμετρο στὴν καρδιά μου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Συρεία δυστυχημάτων

Τὸ δικαστήριον τοῦ Μονάχου κατεδίκασε ἓνα χωρικὸν ὀνόματι Ἰωσήφ Μύλλερ εἰς πρόσμιον ἑκατὸν μάρκων, καθυστεροῦμενον ἐπὶ φόνῳ ἑξ ἁμελείας, δι-ὀτι δὲν ἐφρόντισεν νὰ δώσῃ καλὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀλόγου του ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε τοποθετήσει τὸ τετραεστὲς παιδίκα του ποὺ ἔπεσε καὶ ἐφονεύθη. Τὸ δικαστήριον ἐφάνη ἐπιεικὲς διότι ἔλαθεν ὑπὸ ὄψιν σωρεῖαν ἄλλων δυστυχημάτων ποὺ ἐπληξάν τὸν Μύλλερ τελευταίως. Τὸν περασμένον Μάρτιον ὁ πατήρ του ἀπνυθρακώθη εἰς μίαν πυρκαϊάν. Μετὰ δύο μῆνες δὺο ἀδελφοὶ τοῦ ἐφονεύθησαν κατὰ τὸν τραγικώτερον τρόπον: ὁ ἓνας εἰς ἓνα δυστυχήμα ἀνθρωποκτονικὸν καὶ ὁ ἄλλος παρουσχῶν ἀπὸ ἓνα ὀφθαλμιασμένον ἀλκογ. Ἀπὸ τὰ τρία παιδιὰ τοῦ ἑνα ἐπὶν ἡν τὴν περασμένην ἐβδομάδα μὲτα εἰς ἓνα ἔλος, ὁ ἄλλος καταπαράχθη τὴν ἐπομένην ἀπὸ τὴν ἄρκτην ἐνὸς περιδεύοντος τοῖρκου καὶ ὁ τρίτος ἔπεσε προκθῆς ἀπὸ τὸ ἀλκογ καὶ ἔμεινε ἀπύθως.

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

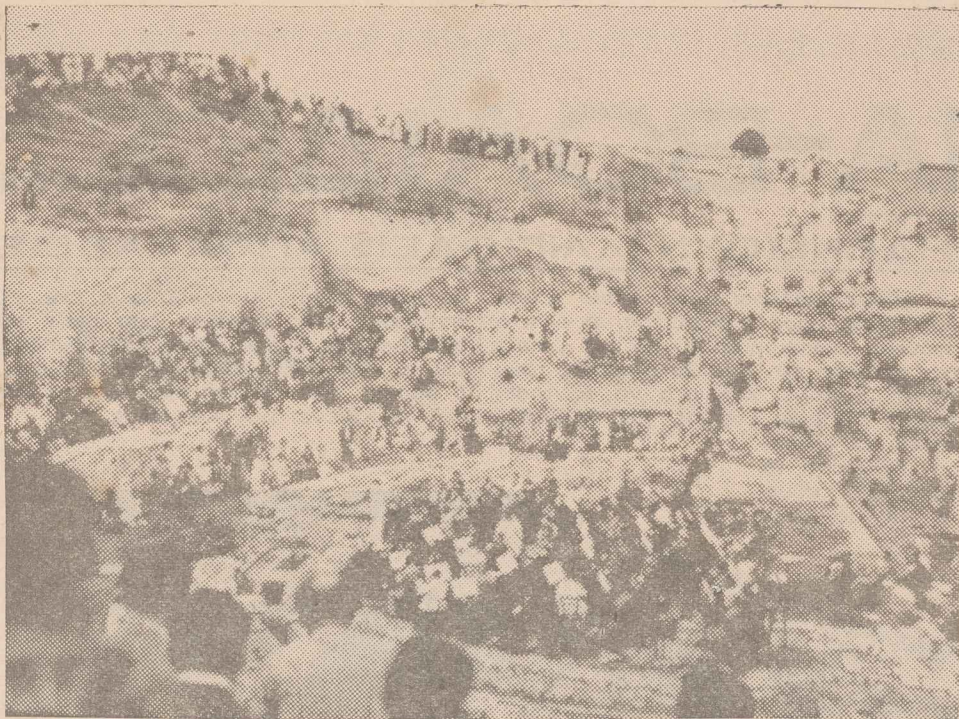
— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔχει δουλειά;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, λέει. Πάντα θέλω νάχω συντροφιά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ σπῇ ἓνα λάστιχο στὸ δρόμο. Ποῖός θὰ τὸ φουσκώσῃ; Γι' αὐτὸ παίρνω μαζί τὸν

“Ένα στιγμιότυπον από την συναυλία με έργα Μπετόβεν που εδόθη πρό ημερών εις τὸ ἀρχαῖον θέατρον τῆς Κορινθίας. Ὁ φιλόμουσος κόσμος κατέκλυσε τὰς κεκρίδας τοῦ θεάτρου, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν ὀρχήστραν τὴν ὁποῖαν διηύθυνε ὁ μαέστρος κ. Μητρόπουλος.

Ἡ μούσα ἑνὸς ποιητοῦ

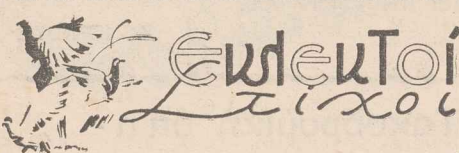
Ἡ γυναικὶς πού ἐνέπνευσε τὸν ἀθάνατον Γκαίτε

Ἡ ζωὴ τῆς Ἀγγελικῆς Κάουφμαν

Ἀγγελικὴ εἶνε τὸ ὄνομα καὶ κλασσικὸ ὄνομα ἐκείνης πού στήν δόξα τοῦ κλασσικισμοῦ, διετήρησε τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς λατρείας τῆς Ῥώμης καὶ μετέδιδε τὴν ἀναμνηντὴν δόξα τῆς ἀρχαϊκότητος ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἰωάννου Ἰωακείμ Βίγκελμαν στὰ χέρια τοῦ Βόλφγκανγκ Γκαίτε. Οἱ δύο μεγάλοι ἄνδρες δὲν συννητήθησαν ποτέ. Ἀλληλογράφησαν καὶ εἶχαν ἀναζητηθῆ ἁμοιόβια, μὲ μίαν ἐπιθυμίαν ἀεὶ δὲν ἀγωνιῶν, ἀλλὰ δὲν κατῴρισαν ποτὲ νὰ συναντηθοῦν.

Ὁ Γκαίτε ἔθωσσε στὴ Ῥώμην στὰς 29 Ὀκτωβρίου 1786. Πῆγε κ' αὐτὸς διασπαστικὰ, μὲ ταχυδρομικὸ μυστήριον. Στὴ Φλωρεντία δὲν ἐστομάτισε παρά τρεῖς ὥρες, τόσον τὸν ἐγόησε καὶ τὸν τραβούσε ἡ αἰωνία πόλις, ἂν καὶ τὸ ταξεῖδι δὲν ἦταν καθόλου ἀνέτο. Ἐμείνε ἰσὺς στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀρκετοῦ, ἀκολουθώντας τὰ ἰχνη τοῦ Δάντη καὶ τοῦ Ραμφελαί, ἐπειτα δὲν ἔβρισκε μίαν ἀξιοπρεπέστερη διαμονή, ἀντίκρου στὸ μέγαρον Ροντανίνι.

Ἐγραφε τότε στοὺς φίλους του: «Τώρα βρίσκομαι ἐδῶ ἡσυχῶς, καὶ ἐλπιῶ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ. Γιατὶ ἀπεδὼν ἀρχίζει μίαν νέα ζωὴ, ὅταν βλέπῃ κανεὶς μὲ

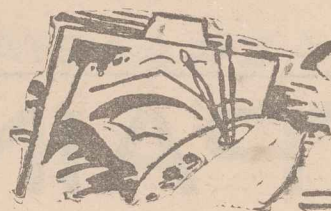
Ἀστέρι στὸ βουνό

Μούφερνε τὴν ἀγάπην σου
μὲς τὴ νυχτιά τ' ἀστέρι,
Τὸ ἀστέρι πού τρεμόσβηνε
ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνό,
Κι' ἐνοῦσα σὺν νὰ μοῦδινες,
Ὅλε, σφικτὰ τὸ κέρι,
Ὅταν νὰ θάνατι ἀντίκρουσ
καθάρρι, φωτεινὸ,
Τὸ ἀστέρι πού τρεμόσβηνε
ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνό.

Μὲς τὴν πλάνη ἀφαισίου
τὰ θέαμα σὺν ὕπνῳ,
Τὸ ἔργα πού ἱδρῶς σκυφτοῦ
ἀπὸ τὸ δειλινὸ,
Καὶ τὸ ἄριστον πού ἀπόκομ
σὺν νόμῳ καὶ σὺν ζήνῳ,
Μονάχι ἐνὶ, κυττάζοντας
τὸ ἀστέρι τὸ βουνὸν,
Τὸ ἀστέρι πού τρεμόσβηνε
ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνό.

Γιατὶ τὸ ξέρω, τὸ χρυσὸ
τὴ μὲν μὲν τ' ἀστέρι,
Τὸ θέαμα σου πῶς φέρνει μου
σμάδι, τ' ἀλάρνιν,
Καὶ σὺν καί μὲς σὴ νυχτιαν
Ἀγάπης ἀνιόκει.
Γι' αὐτὸ ἐνοῦσα ὡς νὰ μοῦδινες,
Ὅλε, σφικτὰ τὸ κέρι,
Ὅταν νὰ θάνατι ἀντίκρουσ,
ἀπὸ σὺν οὐρανὸ
τὸ ἀστέρι πού τρεμόσβηνε
ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνό.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΚΡΗ

Ἡ Ἑλληνικὴ Σκηνή

Μία ἐπανάστασις εἰς τὸ θέατρον μας

Τί θὰ εἶνε ἡ «Ἀθηναϊκὴ ὁπερέττα» καὶ ὁ «Δραματικὸς Θίασος» πού ἱδρύει τὸ Ταμεῖον Ἡθοποιῶν.

Συνέντευξις μὲ τὸν κ. Θ. Συναδινὸ

Ἀσφαλὺς θεατρικὸν γεγονόςος μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ συγκρότησις δύο μεγάλων θιάσων τοῦ Ταμεῖου Ἑργασίας Ἡθοποιῶν.

Λίποι οἱ θίασοι αὐτοὶ εἶνε ἀρτίωτατα συγκροτημένοι καὶ θὰ περιλαμβάνουν αἰσιὰ στοιχεῖα τοῦ μουσικοῦ καὶ τοῦ δραματικοῦ μας θεάτρου. Ἐκτός αὐτοῦ, τὰ ἔργα πού θὰ παίξουν, θὰ ᾤ ἀνεβάζουν μὲ πολλὴν ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ, ὥστε τὸ κοινὸν νὰ μένῃ ἀπόλυτως ἱκανοποιημένον.

Καὶ ὅλα θὰ εἶνε στὴ θέσιν των, στοὺς θιάσους αὐτοὺς ἡθοποιοὶ μελετημένοι, σκηνικὰ καινούργια, ἀνέδρασμα σύγχρονον, ἔργα διαλεγμένα μὲ πολλὴν προσοχὴ καὶ — πρὸ παντός αὐτὸ — ἑλληνικά.

Οἱ θίασοι τοῦ Ταμεῖου Ἑργασίας Ἡθοποιῶν θὰ παίξουν κατὰ προτίμησιν ἔργα Ἑλλήνων συγγραφέων μας, λοιπὸν καὶ οἱ συνθέται μας θὰ ἱκανοποιῶνται ἀπολύτως ἀπὸ τὴν πραγματικὰ εὐγενικήν κ' ἐθνικήν αὐτὴν χειρωνακίαν τῶν ἡθοποιῶν μας. Τὰ ἔργα τους, πού σπανίως βλέπουν τὸ φῶς τῆς ῥάμπας, τώρα θὰ προσεκοῦν περισσότερο. Ἐτοὶ δίδεται καὶ ἡ εὐκαιρία στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τοὺς συγγραφεῖς μας.

Τὸ Ταμεῖον Ἑργασίας Ἡθοποιῶν λοιπὸν εἶχε τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευσι νὰ συγκροτήσῃ, ἡ καλύτερα νὰ ἐπιχορηγήσῃ, ὑπὸ τύπον δανείου, ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐπιθελῆσιν του, δύο συνεταιρικοὺς θιάσους: ἓναν μουσικὸν καὶ τὸν ἄλλο πρόζας. Ὁ μουσικὸς θίασος, πού ὀνομασθῇ «Ἀθηναϊκὴ Ὀπερέττα», ἔρχισε ἤδη νὰ συγκροτῆται. Ὁ δεύτερος — τῆς πρόζας — θὰ συγκροτηθῇ ἀμέσως μετὰ τὸν καταρτισμὸ τῆς Ὀπερέττας. Ὁ προεδρεύων, ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ταμεῖου Ἑργασίας Ἡθοποιῶν, συγγραφεὺς κ. Θ. Συναδινός, εἶχε τὴν καλὴ σὺν νὰ μᾶς πῇ σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

Τὸ Ταμεῖον Ἑργασίας Ἡθοποιῶν ἔχει ἐπιχορηγήσει μέχρι τοῦδε περὶ τοὺς 200 συνεταιρικοὺς θιάσους. Δυστυχῶς ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς θιάσους αὐτοὺς, δὲν ἐπέστρεψε τὸ χρέος του.

Γι' αὐτὸ τὸ Ταμεῖον Ἑργασίας ἐσκέφθη νὰ ἐπιχορηγήσῃ συνεταιρικοὺς θιάσους, ὑπὸ τύπον δανείου καὶ ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐπιθελῆσιν του. Ἦδη ἐνεκρίθη ὁ καταρτισμὸς ἑνὸς μουσικοῦ θιάσου, πού θὰ ὀνομασθῇ «Ἀθηναϊκὴ Ὀπερέττα», καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις ἐντός τοῦ Ὀκτωβρίου εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικόν». Εἰς τὸν θίασον αὐτὸν συμπεριλάτουν ἄριστα στοιχεία τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

Ἐκτός τούτου — συνεχίσεν ὁ κ. Συναδινός — θὰ ἐπιχορηγηθῇ καὶ ἕνας συνεταιρικός δραματικὸς θίασος, πάντοτε ὑπὸ τύπον δανείου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιθελῆσιν τοῦ Ταμεῖου Ἑργασίας.

Ὅπως εἰς τὸν μουσικόν, ὁμοίως καὶ εἰς τὸν δραματικόν θίασον θὰ συμπεριληφθοῦν οἱ καλύτεροὶ ἡθοποιοὶ πρόζας.

Ὁ δραματικὸς θίασος θὰ περιοδεύσῃ εἰς τὰς ἐπαρχιακάς πόλεις, ὅπου καὶ πρέπει νὰ παίξουν καλὸν ἥθοπον, διὰ τὸ νόημα τοῦ ἔσθρου, πού τὸ δίδουσιν διάφορα μπουλουκοειδῆ συγκροτήματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζοντο ὡς θίασοι... περιωπῆς!

Ἡ Τζέιν Χάρλσον, περίφημη γιὰ τὰ πλατίνενα μελῶς τῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ θαυμάσωμεν ἐφέτος εἰς δύο φιλμ τῆς Μέτρο Γκόλντουιν.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΒΕΝΤΕΤΤΑ

Τὸ εφετεινὸν βραβεῖον ἡθοποιίας τοῦ Χόλλυγουντ ἀπεφασίσθη ὅπως ἀπονεμηθῇ εἰς τὴν Μύρνα Λόου, πού ὑπεβύθη μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τὸν ρόλον τῆς μοιραίας γυναικὸς εἰς τὸ «Κόκκινον φέρεμα».

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅπως γράφομεν εἰς ἄλλην στήλην, μετὰ τῶν ἐπιλέκτων συνεργατῶν του, τὸ «Ἑργόν», ἔχει τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλέγῃ ἀπὸ σήμερον τὸν πρῶτον τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων κ. Δ. Καμπουρογλοῦ. Κατωτέρω παραθέτομεν μερικὸς στοιχείους τοῦ ἀπὸ μίαν νέαν ἀνεκδοτὸν συλλογῆν.

Παραπονοῦμεθα διὰ τὴν ἀσθενὴ μνήμην μας, ἐνῶ θὰ ἐπρεπε μάλλον νὰ παραπονοῦμεθα διὰ τὴν ἀσθενὴ λήθην μας.

Θέλεις νὰ ἐνθουσιαίσῃς τὸν σύγχρονον Ἕλληνα; Ἄμα τὸν συναντήσῃς, ἐξομολογήσῃς εἰς αὐτὸν πόθεν ἔρχεσαι καὶ πού πηγαίνει.

Ἐλευθέρους ἀνθρώπους εἶνε ἐκεῖνος πού ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τῆς πρῶτης του.

Ἡ ἀποκλειστικὴ ἀφοσίωσις εἰς ἕνα πρόσωπον εἶνε προτέρημα σκόλου.

Ὅσοι θαυμάζουν τὰς κορυφὰς, ἀς μὴ λησμονοῦν ὅτι υπάρχουν καὶ κολλοκθοκορυφάδες.

Τὴν ἥδονὴν τοῦ μαθήματος τὴν αἰσθάνονται οἱ ἀνθρωποὶ μόνον ὅταν χάσουν τὰ δόντια των.

Πολλὰκις τὰ ἐλαττώματα ἀναδεικνύουν τὸν ἀνθρώπον ὅπως ἡ σκιά τὴν εἰκόνα.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Τὰ παράδοξα τοῦ Χόλλυγουντ

Ὅταν οἱ βεντέττες ζοῦν στὰ σπίτια των

Ὁ Γκάρι Κούπερ ὡς... πασᾶς. — Τὸ βιολὶ τῆς Καίη Φράνσις. — Ἡ Ντὲ Χάβιλαντ σ' ἕνα ἀεροπλάνο.

Πῶς σκοτώνουν τὶς ὥρες των

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου παρακολουθοῦν τὴν ἀτομικὴ ζωὴ τῶν ἀστέρων τῆς προτιμήσεώς των καὶ ζέρουν ἂν εἶνε παντρεμένοι ἢ ὄχι, πότε ἐπῆραν τὸ πρῶτο διαζύγιον καὶ πότε τὸ τρίτο, πῶς ζοῦν καὶ, πρὸ παντός, πῶς ἐργάζονται. Ἐως τώρα ὅμως δὲν ἤξεραν πῶς ἀναπαύονται. Καὶ ὅμως ἡ ἀνάπαυσις ἀπασχολεῖ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς μας καὶ οἱ ἀστέρες, ἐπειτα ἀπὸ τὴν κοπιώδη ἐργασία τοῦ στούντιο, πού προκαλεῖ μίαν ἐξέγερσιν τῶν νευρῶν, πρέπει νὰ ἐκκουραστοῦν τὶς λίγες ὥρες πού διαθέτουν. ... Κάθε ἀστέρας ὅμως ἔχει τὶς ιδιοτροπίες του στὴ ζωὴ, στὸν ἔρωτα, στὴν ἐργασίαν καὶ, φυσικὰ, θάχῃ τὶς ἰδιότητες του καὶ στὴν ἀνάπαυσιν.

Πῶς ἀναπαύονται, λοιπὸν, οἱ ἀστέρες;

Ἐνὰ ἀμερικανικὸν κινηματογραφικὸν περιοδικὸν ἀνέλαθε νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ἀπῶρα αὐτῶν τῶν φίλων τοῦ σινεμά μὲ μίαν ἐρευνὰ πού ἔκανε στὸ Χόλλυγουντ.

Καὶ νὰ τὸ ρεπορτάζ τῆς ἀναπαύσεως τῶν στᾶρ.

Ἡ Γκρέτα Γκράμπο, — γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν διασημότερον ἀστέρα — πάντα παρᾶσεν στὴ ζωὴ της, ὅταν γυρίζῃ τοιαυτέμην ἀπὸ τὸ στούντιο, κλείνεται μέσα στὴν κομψὴ βίλλα της, πού βρίσκεται στὴν δευδρόφυτον κορυφῇ ἑνὸς λόφου καὶ δίνεται ὁλόκληρη στὴν ἀπόλαυσιν μίαν ἀπόλυτῃς ἡσυχίας. Γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἡσυχίαν ἀδιάτακτικα, δίδωνε τὸ ὑπηρετικὸν τῆς προσωπικὸν καὶ μένει ὁλομνηστικὸν στὸ σπῆν.

Ἡ Καίη Φράνσις, ἡ γοηπετικὴ αὐτὴ βεντέτα, τὶς ὥρες τοῦ ἐξοικουράσματος τῆς περνᾷ ἀκούοντας βιολί.

Ἐκεῖ προσλάβει μὲ γενναῖο μισθὸν ἕναν τοιγάνον βιολονίστα, ὁ ὁποῖος παίζει ἀποκλειστικῶς γι' αὐτή. Ἀκούοντας τὸ δοῦναι τοῦ βιολιοῦ, παραδίδεται σὲ μουσικὰς ὀνειροπολήσεις. Τώρα ὅμως πού παντρεύεται τὸν παρτενέρ της σὲ πολλὰ φιλμ Γουίλλιαμ Πάουελ, χωρὶς ἄλλο, θ' ἀλλάξῃ εἶδος ἀναπαύσεως. καὶ τὸ κουτοσηπολὶ τοῦ Χόλλυγουντ διερωτᾶται: Ὁ ἀκούσις ἔραγε τὸ βιολί μαζί μὲ τὸν Γουίλλιαμ ἢ ὁ τοιγάνος βιολιστὴς θὰ πάρῃ τὴν παῖσιν του, γιὰτὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά ἀνάγκη ὀνειροπολήσεως, ἐπειτα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἔρωτα τοῦ Γουίλλιαμ;

Ἡ Τζᾶν Κράουφορντ, πού ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα της, τὸν Φράνσις Τόν, φροντίζει καὶ παίρνει τακτικὰ ὀλιγοήμερες ἀδείας καὶ φεύγει μαζί του μ' ἕνα μικρὸ γιγῆ, τὸ ὁποῖο διευθύνει ἡ ἴδια. Ἡ Τζᾶν ἔχει ἐξελικθῇ σὲ πρῶτης τάξεως θαλασσοδόλου.

Ὁ Οὐάλλας Μπέρνερ χρησιμοποιεῖ τὶς ὥρες του περιποιομένους ἕνα τεράστιον πτηνοπτεροῦ πού ἔχει καὶ προσπαθεῖ νὰ φέρῃ εἰς πέρας μίαν ἐρεύρεσιν ἑνὸς νέου τύπου κλωστοϋφαντικῆς πού ἔχει στὰ σκαριά.

Ὁ Γκάρου Κούπερ ἔχει ἐπιλάβει τὴ βίλλα του σὲ στὴν ἀνατολίτικη. Ἡ ἐπιλάβησις της εἶνε ἀφάστου πολυτελείας. Ὁ ἴδιος ποιεῖ ροῦχα ἀνατολίτικα καὶ δέχεται ἐτοὶ τὸς προσκεκλημένους του, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται μέσα σὲ ἕνα ἀνατολίτικον περιβάλλον.

Ἡ Ὀλβία ντὲ Χάβιλαντ — ὁ νέος ἀστέρ τῆς Γουόρνερ — ὅλες τῆς τῆς ὥρες τῆς φιερίδωνε τὸν ἀεροπλάνου. Τῆς ἀρεσκύν οἱ ἐναέρσιοι περιπλοκαί. Ὀδύνη, φυσικὰ, μὲ τὴν πτῆσιν καὶ παίρνει μαζί της πρῶτον μὲν ἕνα θαυμάσιον λυκόσκυλον, στὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ἀφύμνησιν.

Ἡ Τζέιν Γουόγκ, ἡ χαριτωμένη βεντέττα τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, ὅπως ἐμφανίζεται εἰς μίαν νέαν φιλμ περὶ τῆς.

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν σπαρταριστὴν κωμωδίαν τῆς Γουόρνερ Μπρόδερς, «Τὸ παιδί τοῦ τραγουδιοῦ», εἰς τὴν ὁποῖαν πρωταγωνιστεῖ ἡ μικρούλα Σὺμπελ Τζέισον. Ὁ περιφήμος Ἄλ Τζόλσον, ὁ πολὺς Τζαίημς Κάγκνιου καὶ ἄλλοι γνωστοὶ ἀστέρες διεπλάσσουν ὁραίους ρόλους εἰς τὴν ταινίαν εὐτὴν πού θ' ἀποτελέσῃ τὴν χαρὰν μικρῶν καὶ μεγάλων.

Τὰ νέα τῆς ἐβδομάδος

Ἡ παράστασις τῆς Ἡλέκτρας Ἡ συναυλία εἰς τὴν Κόρινθον

Τὸ μελόδραμα εἰς τὸ «Πάλλας»

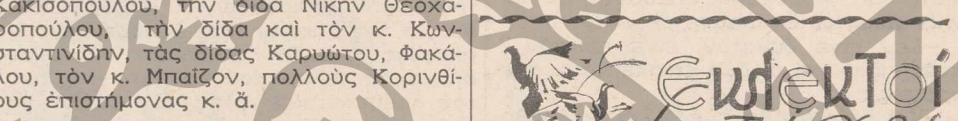
Εἰς τὸ ἀρχαῖον θέατρον τῆς Παλαιᾶς Κορίνθου ἐδόθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν μουσικὴ ἐορτὴ ὑπὸ τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, τὴν ὁποῖαν διηύθυνε ὁ κ. Μητρόπουλος. Πολλοὶ ἐκδρόμει ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν πέριξ, καθὼς καὶ ξένοι περιγηγῆται παρόντες.

Ἡ συναυλία ἐδόθη τὸ ἀπόγευμα. Οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς ἐπιημύρισαν τὸν ἀρχαῖον κῆρον καὶ τὰ εἰρήπια τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου ἐπαίρναν ἕνα καινούργιον νόημα κάτω ἀπὸ τὴν μουσικὴν ἁρμονίαν. Ἐνόμιζες, ὅτι ἀπὸ τοῦς ἦχους τῆς τέχνης τῆς Μελομένης γεννιῶν-τούσαν νέα νοαὶ γιὰ τὴν λατρεῖαν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνάμεσα στοὺς παλαιοὺς...

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι παρρηκόλουν τὴν συναυλίαν διεκρίνανε τὸν καθῆκον τῆς Παιδαγωγικῆς κ. Σακκοράφου, τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς κ. Μόρρικανς, τοὺς Ἀμερικανούς ἀρχαιολόγους κ. κ. Χάου-λαντ, Γιόγκ καὶ τὴν μίαν Ντέβισον, τὸν δημοφιλῆ Νέας Κορίνθου κ. Μαρκέλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σουκντρή, τὰς διδάσκαλλας Κακιοπούλου, τὴν διδάσκαλιν Θεοχαροπούλου, τὴν διδάσκαλιν καὶ τὸν κ. Κωνσταντινίδην, τὰς διδάσκαλλας Καμά-λου, τὸν κ. Μπαϊζόν, πολλοὺς Κορινθίους ἐπιστήμιους κ. ἀ.

Ἐφέστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ὁ Ἀττικὸς μετὰ τὴν ἐπαναπροέλυσιν τῆς Λουκάς ἤρχισε νὰ βλέπῃ εἰς ἄρκτιν ἀνθρώπων καταστάσιν τῆς ἡμαρμένης γαίας καὶ τὰ νιούλια.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐφεστρεψε κατόπιν τετραμήνου ἐπιτυχὸς περιοδείας ἐκ Κύπρου ὁ μουσικὸς θίασος Σὺλλα, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄριστα στοιχεία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΒΟΝ

“ΠΩΣ ΕΝΙΚΗΣΑΜΕΝ...”

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

“Η πρώτη ημέρα των αγώνων έληξε όπως είναι γνωστόν, με πλήρη τόν θριαμόν των Έλλήνων αθλητών. Έπ’ 7 αγωνισμάτων, η Έλληνική ομάδα έκλεισε

τά 6, άφισσα ένα μόνον—την οισκοο-
λαίς—εις τους φίλους μας Γιουγκοσλα-
βίας. Καί περισσότερον δηλαδή από
θριαμβός, η νίκη αυτή των αθλητών μας,
οί οποίοι και εις τήν γενικήν θαμολο-
γίαν επέτυχον διπλάσιον περίπου θα-
μους, από τήν δευτέραν Γιουγκο-
σλαβίαν. Κατά τήν πρώτην ημέραν η
Έλλας συνεκέντρωσε 46 θαμους, έναν-
τι 26 τής Γιουγκοσλαβίας, 15 τής Ρουμα-
νίας, 14 τής Τουρκίας και 4 τής Βουλγα-
ρίας. Είναι όμως ενδιαφέρον να μά-
θωμεν τās έντυπώσεις τών νικητών και να
γνωρίσωμε τās σκέψεις τους από τήν νί-
κη τους. “Τι έχουν να πούν; Πώς είδαν
τους αγώνες; Είναι ευχαριστήμενοι, ι-
κανοποιημένοι από ό,τι επέτυχον; Ση-
μερα, λοιπόν, θα δώσωμε τόν λόγον εις
τους πρώτους Βαλκανιονίκας τών έφε-
τεινων αγώνων, οί οποίοι έχουν να μά-
θωμεν ώρια και ενδιαφέροντα πράγματα
γύρω από τήν νίκη τους.

—Είμαι ευχαριστημένος, άπ’ ό,τι επέ-
τυχα, μάς λέγει ο νικητής τών 10.000
μέτρων ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ. “Ο χρόνος
που έφερα με ικανοποιεί γιατί δεν πήγα
να γιά ρεκόρ. “Επειτα μη λησμονήτε
πώς ο Χρίστος (ο δεύτερος νικητής
Ρουμάνου) με τίς αλυσάλλες επιθέ-
σεις του με έδωλε από τή σειρά πού
ακολουθούσα και ήτο άδύνατο να κάνω
καινούργιο ρεκόρ, υπό τās συνθήκας αυ-
τάς. Πρέπει και οίς να όμολογήσετε ότι
ο όρμος αυτός είναι πράγματι ο καλλί-
τερος πού είδαμε μέχρι τώρα από τους
ζένους. Μία φορά, όμως, στον Μαραθό-
νιο τής Κυριακής, θα τους άφουσα τουλά-
χιστον 1000 μέτρα πίσω... Νά με θυμάστε.
Με αυτήν τήν άκράδανον εις τόν έ-
αυτον τού πεποίθουν άά κατέληξ ο Κυ-
ριακίδης εις τή μεγαλειώδες αγώνισμα
τού Μαραθωνίου. Καί η αυτοπεποίθησις
είναι τό άλφα τής νίκης.

—Δέν είμαι διόλου ικανοποιημένος ά-
πό τήν επίδοσιν μου στη σφαιροβόλη,
μάς εξομολογείται ο Γιουγκοσλαβός νι-
κητής ΚΟΒΑΤΣΕΒΙΤΣ. “Επέτυχα στη τε-
λευταία μου προσπάθεια 14 μ. 12, ένν

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΣΤΑΝ

Ο “ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ,”

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΑΥΤΟ-
ΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ Τ. ΝΟΥΒΟΛΑΡΙ

“Ο πατέρας μου έπήγαγε στο ποδή-
λατο, ο θεός μου έπίσης. Είνε εξήταν
χρόνων ο καθένας, και πενταλίζουν ά-
κόμη, όπως τήν έποχή πού ήτο πρωτα-
θλητής του ποδηλάτου. “Εγώ προσπα-
θούσα να τους παρακολουθούσα άλλα δέν
τό κατόρθωνα. Πρό τριάντα έτών, όπως
καταλαβαίνετε, τά πράγματα δέν ήταν
όπως είναι σήμερα. “Εγώ ήμουν παιδάκι,
κι’ αυτοί στίβαροι νέοι. Σκέφτικα λοι-
πόν ότι άν ήθελα να προοδεύσω έπρε-
πε να κάμω κάτι άλλο.

“Ετσι, άφροισθήκα στο αυτοκίνητο
και τό ποδηλάτο. “Ο πρώτος μου έρω-
ς, σε ηλικία έξινα χρόνων, ήταν ένα ξε-
καρδαλωμένο αυτοκίνητο, τό όποιον θέ-
βαια δέν μπορούσα να χειρισθώ καλά.

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ

Κατά τό είκοσι χρόνια, τό άνήσικο
πνεύμα και η μανία γιά τό μοτέρ, έ-
στράφηκε πρός τόν ουρανό. “Οσοι εί-
δαν παλιές φωτογραφίες θα έχουν ή-
δραν τού πώς ήταν τά αεροπλάνα τής
έποχής εκείνης. Για δύο χιλιάδες φράν-
κα αγοράσα ένα μισοκαλωμένο αερο-
πλάνο, μ’ ένα μοτέρ τριών κυλινδρων,
και με τήν... συνεννοή ένος μηχανι-
κού, τό έτοιμοθέτησα στο γκαράζ του
γιά να τό επιδιορθώσω ώστε να μπορέ-
σω να πετάξω. Κάφρων’ εδω, θίδων’ έ-
τό, τό αεροπλάνον φάνηκε τέλος έτοι-
μο γιά τήν μεγάλη πτήση.

Τότε τό μεταφέρωμε κάτω άπ’ τό ύ-
πόστεγο τού γκαράζ γιά να ίδωμε άν
μπορούσε ν’ άπογειωθεί. Τό μοτέρ, πρά-
γματι, άρχισε να λειτουργεί, άλλα είκα-
με τοποθετήσει τό αεροπλάνο κατά τρό-
πον πού η έλις έκανε άπορόρητοι. “Ε-
τσι, άντι να ογκωθεί αεροπλάνο, ογκώ-
θηκε τό υπόστεγο. Μπορείτε να φαντα-
σθήτε τά γέλια και τά πειράγματα τών
λίγων φίλων πού παρακολούθουν τό
οπουδαιο εκείνο πείραμα.

“Οστόσο τά αυτοκίνητα και οί μοτοσυ-
κλέττες είχαν προοδεύσει άρκετά, και
όταν τελείωσαν ο πόλε-
μος άρχισα να τρέχω
δέν δύο και με τέσσα-
ρες ρόδες. Οί δύο ρό-
δες δέν άργησαν πο-
λύ να μου δώσουν γρη-
γορά άρκετες λίπες
θυμώμαι, έν προκειμέ-
νω, τόν θυελλώδη τερ-
ματισμόν τού Γύρου του
Ραπάλλο, στά 1923. “Ε-
γώ ήμουν έπ’ κεφαλής
τής κατηγορίας μου,
προηγούμενος κατά εί-
κοσι λεπτά τής ώρας,
όταν μου έσπασαν τά
λαστικά, λίγα χιλιομέ-
τρα προτού φθάσω στο
τέρμα.

“Εννοείται, ότι τό
αυτοκίνητο έσοματίσε
ετυχώς, στο κείλος
τού όρμου. Τό κακόν
δέν ήταν άνεπανόρθω-
τον, κι’ ένν σκέφθηκα
ν’ αφαιρέσω τά λαστικά
γιά να τελειώσω τήν
κούρσα. “Αλλα ο μηχανι-
κός μου δέν ήθελε
ούτε να τ’ άκούση αυ-
τό κι’ ένν άναγκάστη-
κα να τόν πιάσω με κα-
ποιαν λεπτότητα ότι
τόν λαίμω, γιά να τόν
πείσω να με βοηθήσει
Τό αυτοκίνητο ξεκίνη-
σε, χωρίς λαστικά πλέον,
κι’ έφθασε έτσι στο
τέρμα λίγα λεπτά πριν
άπό τούς άλλους.

ΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕ-
ΤΕΙΕΣ
Στήν Ισπανία, όπου
έτρεξα πολλές φορές,
μου έτυχαν άρκετές
περιπέτειες. “Η αθλη-
τική τύχη δέν μ’ έδο-
νήσε πολύ, τούτο ό-
μως δέν ήμυδισε τίς
τοπικές εφημερίδες
πάντα ευφάνταστες, να
μου άπονειμούν ένα
πολύ τιμητικό. “Οπως
έξρετε, όταν τρέξιμ τά
αυτοκίνητο, ένν τρέχω
άκ ό μ η περισσότερο,

γιατί τίποτε δέν με τρομάζει!

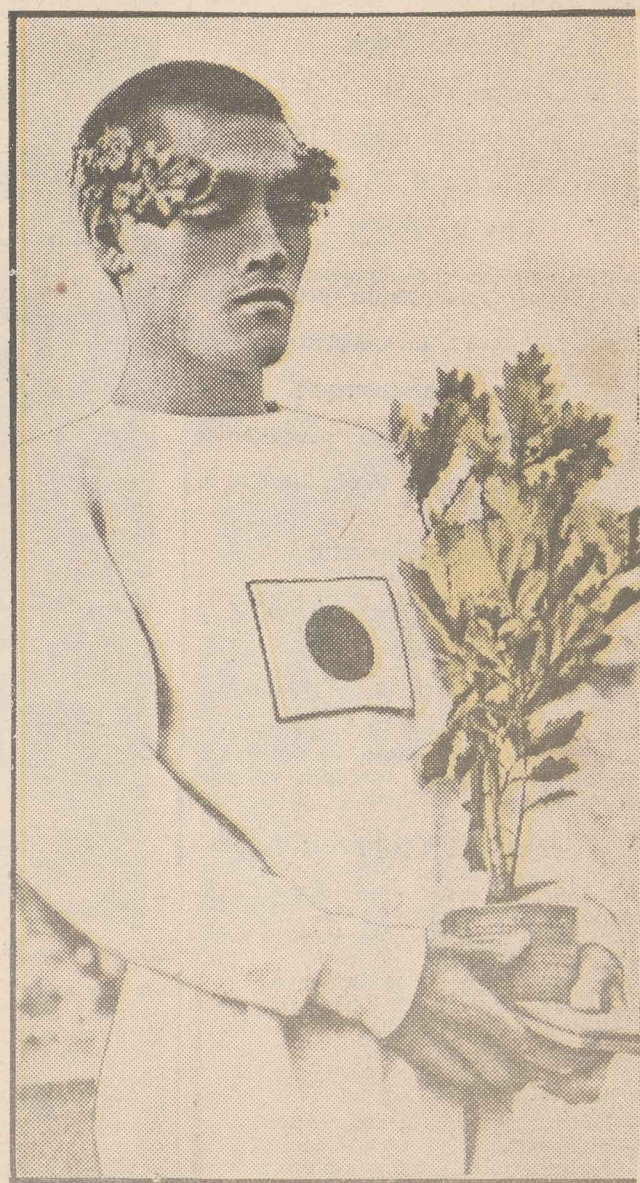
Κιά κάμποσον καιρό άφισα τό αυτοκί-
νητο κατά μέρος, γιά ν’ άφροισθώ στη
μοτοσυκλέττα πού μου έχάρισε τόσες
νίκες. Δέν μπορείτε όμως να φαντασθή-
τε τί κουραστικό είναι να τρέχει κανείς
κατά μήκος τής διαδρομής! Είνε αλήθεια, ότι με
τό αυτοκίνητο ή διαδρομή είναι πάντα με-
γαλύτερη, άλλα είναι κανείς καθισμένος
και με τό σώμα όρθό. Στη μοτοσυκλέ-
τα όμως πρέπει να σκύβει διαρκώς στο
τιμόνι και να προπονήθ ή άρκετά στο
σώμα γιά ν’ άντέξει στα τινάγματα. Προ-
τιμώ να κάμω μία κούρσα 600 χιλιομέ-
τρων με αυτοκίνητο, παρά 300 με μοτο-
συκλέττα. “Εξ άλλου, με αυτοκίνητο δέν
μπορεί ποτέ να μου τύχη ή περιπέτεια
πού μου έτυχε με μοτοσυκλέττα στον
Γύρον του Σάβι.

Είχαμε μόλις ξεκινήσει, όταν, γιά ν’
άποφύγω ένα σύντρωον πού προηρεί-
το, άναγκάστηκα να κάμω στρόφημ πρός
τ’ άριστερά. Δέν έπρόσεξα όμως, και τό
ένα χέρι πού κρατούσε τό τιμόνι τριπτε-
σε σ’ έναν τοίχο. “Υστερα από λίγο ή-
κατάλαβα ότι είχα σπάσει τόν μέσον
δάκτυλον τού άριστερου μου χειρού, άλλα
έξακολουθούσα να οδηγώ, και ώς τά
μια τό όρμου δρισκόμουν έπ’ κεφα-
λής τής κατηγορίας μου. Τά θάσανα άρ-
χισαν όταν έσοματίσασα γιά τόν άνερο-
διασμόν. “Ηταν άδύνατον πιά να χρ-
σιμοποιήσω τό χέρι μου και έπειτα από
μία μάταιη προσπάθεια άναγκάστηκα να
έγκαταλείψω τήν κούρσα.

Θα σάς κάμω τώρα μία εξωμολόγησι:
Τό σπορ τής προτιμώσεώς μου είναι
ή σκοποβολή εις τήν όποιαν έχω πάρη
πλείστα μετάλλια. Και μία από τής με-
γάλης άδυναμίες μου είναι τό κυνήγι.

Τ. ΝΟΥΒΟΛΑΡΙ

(τ. νικητής τών 1000 μιλίων)

Σοβαρός και μετρίοφρων ο Ιάπων Μαραθωνοδρόμος
Κίρευ Σόν αθροάνεται όλο τό μεγαλείον τής εξαιρε-
τικής του νίκης. “Αν νά τ’ έρω : “Ο Ιάπων όρμοςος στε-
φανωμένος εις μίαν τελετήν πού όργανώθη πρός τι-
μήν του εις τό Τόκιο.

Ο ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΔΗΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Τά πνευματικά φαινόμενα πού
συμβαίνουν τās ημέρας αυτές
ως οτι δέν ήτο άπ’ όλην
έφεραν και πάλιν έπ’ τόπη-
τος τό πρόβλημα τής φωτογραφίσε-
ως τών πνευμάτων. Είνε τό μόνον μέ-
σον διά τού όποίου ή έπιστήμη ήμμορεί
να έλεγξη ένα φαινόμενον τού είδους
αυτού και να διαπιστώσει ότι δέν πρόκει-
ται περί άπάτης.

Είνα όμως δυνατόν να φωτογραφηθ ή
ή ψυχή; “Η μήπως και ή φωτογραφίσις
άκόμη, διά τής όποιας πρόκειται να έ-
λεγχή ή παρουσία ένος πνεύματος; δέν
είνε τίποτε άλλο παρά μία άπάτη;

Οί “Άγγλοι πνευματιστάι, ότινες θεω-
ρούνται και οί διαπρεστώτεροι, έχουν έ-
φεύρει δύο τρόπους φωτογραφίσεως τής
ψυχής: Είνε ή φωτογράφισις τού έκτο-
πλάσματος κατά τās φευγαλέας στιγμάς
πού παρουσιάζονται εις μίαν πνευματι-
κήν συνεδρίασιν και ή λεγομένη σκοτο-
γραφία ή φωτογράφισις δηλαδή ένος
πνεύματος εις τό σκοτάδι, χωρίς να φαί-
νεται. “Η τελευταία αυτή φωτογραφία
αποδίδεται χωρίς τήν χρησιμοποίησιν
φωτογραφικής μηχανής, άλλα μόνον πλα-
κάν.

Τήν φωτογραφίαν έφεύρε πρό όλίγων
έτών μία άγγλική κυρία Νταλχός, ηλικίας
60 περίπου έτών, χήρα ένος διαπρεπούς
δημοσιογράφου, ήτις άντελήφθη ότι είναι
και θαμνασία μνήστου.

“Η Νταλχός λοιπόν, είχαν ένδιαφερθή
διά τά πνευματιστικά φαινόμενα και πρό
τού θανάτου τού συζύγου τής. “Όταν ό-
μως έχήρευσε συνεκέντρωσε όλην τήν
προσοχήν τής εις τήν έξέρεσιν τών μέ-
σων με τά όποια θα είμμορνούσε να έπι-
κοινωνή με τόν νεκρόν συζύγον τής.
Τήν νύκτα όταν έμενε μόνη, εις τό σκο-
τάδι, είκε πάντα μαζί της μίαν φωτογρα-
φικήν μηχανήν διά να φωτογραφηθ τό
πνεύμα τού συζύγου τής εις περιπτώσιν
κατά τήν όποιαν τούτο θα παρουσιάζετο.

“Ενα θρόνυ, άπεκονισμένη εις τήν πο-
λυθρόνη τής ένν έκρατούσε τό σασί τής
μηχανής με μίαν πλάκα. Είς τόν όπνον
τής είδε πράγματι τό πνεύμα τού συζύ-
γου τής, πού τής είπε να έμμανήν τήν
πλάκα πού έκρατούσε και θα έβλεπε
πράγματα έκπληκτικά. “Η Νταλχός ήκο-
λούθησε τήν συμβουλήν και είδε πράγ-
ματι, ότι εις τήν πλάκα είχαν άποτυπωθ ή
μία οπουδασία φωτογραφία.

“Εκτοτε, κάθε θρόνυ, η Νταλχός, έ-
κάθητο έπ’ ώρας εις τήν πολυθρόνην
τής κρατούσα ένα σασί με φωτογραφικήν
πλάκα και έπέτυχε μίαν σειράν καταπλη-
κτικών φωτογραφιών. Μερικά από αυτές
τάς φωτογραφίας παρίστανον εικόνας
γνωστών νεκρών και δέν διεφέραν από
τάς ψυχικάς λεγομένας φωτογραφίας.
“Αλλα φωτογραφία παρουσιάζαν έξαιρε-
τικόν ένδιαφέρον επειδή άπεδείκνυν
τήν ικανότητα τής Νταλχός ως μνή-
στου.

“Η επισήμως στιγμή κατά τήν όποιαν
όπαντά τό πνεύμα.

ΠΩΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

“Η γυναίκα αυτή έχει τήν καταπληκτι-
κήν ικανότητα να θιάξη συμβολικάς
σκοτογραφίας πρωτοφανείς. Είς τήν φωτο-
γραφικήν πλάκα παρουσιάζεται πότε έ-
να άστρον, πότε μία περισσότερο, ένα άν-
θος, ένα άλλο άντικείμενον και πώς ά-
πό όλα αυτά μικρά κεφαλαία άνθρώ-
πων πού έχουν άποθάνει πρό καιρού.

Κάποτε αί σκηνάι πού παρουσιάζονται
εις τήν σκοτογραφίαν παρουσιάζουν τήν
εξέλιξιν τής ψυχής εις τά διάφορα στά-
δια τής, ιδεώδη όράματα, μίαν κατάστα-
σιν υπερτάτης ευτυχίας εις τήν όποιαν
ο νεκρός θα ήθελε να φθάσει, ή και άντι-
κειμενα πού άντιπροσωπεύουν πράγματα
προσφι ή εις τά πρόσωπα πού σκέπτεται
έκείνην τήν στιγμήν ή μνήστου. Και ό-
λα αυτά συμβολικά και άνεξηγήτα διά
τους πολλούς.

“Η περιεργότερα κατηγορία σκοτογρα-
φιών είναι άσφαλώς εκείνη πού παρίστα-
νει ταξείδια τής ψυχής κατά τήν διάρ-
κειαν πού όπνου ή και μετά θάνατον.

Τό πνεύμα πού οδηγεί τήν μνήστου
κατά τήν διάρκειαν τών περιπλανήσεών
τής αυτών εις τόν κόσμον πού υπερπέ-
ραν τής απέδειξε μίαν νύκτα ότι όταν
έκοιμάτο ή ψυχή τής έχωριζέτο από τό
σώμα και έπήγαινεν εις συνάντησιν τού
πνεύματος τού συζύγου τής, ο όποιος τής
έδεικνεν όλα τά καταπληκτικά πράγματα
πού υπερπέραν. “Επειτα όμως, όταν έ-
ξυπνούσε ή κυρία δέν ένθυμείτο τίποτε
άπό όλα αυτά, μερικά μόνον εκ τών ό-
ποιων έμειναν άποτυπωμένα εις τās φω-
τογραφικάς πλάκας.

“Η μεγαλυτέρα τής έπιθυμία ήτο να
φωτογραφηθ κατά έναν αινδιόποτε τρό-
πον μίαν συνάντησιν με τό πνεύμα τού
συζύγου τής. Καί τό έπέτυχε με μίαν
σκοτογραφίαν εις τήν όποιαν τά δύο
πνεύματα, υπό μορφήν δύο μεγάλων ά-
στρων με άνθρώπινα χαρακτηριστικά δια-
κρίνονται άμυδρώς άπέναντι αλλήλων
όταν να συνομιλήσιν. Είς άλλας σκοτογρα-
φίας διακρίνεται έπίσης ο συζύγος τής
να συνομιλή με διαφόρους φίλους τού
πού έχουν άποθάνει και εύρίσκονται τώ-
ρα μαζί του εις τόν κόσμον πού υπερπέ-
ραν.

Μετά τās σκοτογραφίας αυτές ή κυ-
ρία Νταλχός έπέτυχεν άλλας πολύ σπου-
δαιότερας. Παρίστανουν γραπτήν τήν Ι-
στορίαν τού άρχαίου τραγικού Ευριπίδου
ένα στοιχείον δηλαδή πολύτιμον όχι μόν-
ον διά τās άποκρύφους έπιστήμης
άλλα και διά τήν Ιστορίαν. Μαζί δε με
τήν γραπτήν διογραφίαν τού Ευριπίδου
παρουσιάζει και κάποιος πού λέγει ότι
είνε ο σκεδιστής τού Παρθενώνος, προ-
φανώς όμως δέν πρόκειται περί τού φει-
δίου, άλλα περί άλλου πινός πού θέλει να
πάρη τήν θέσιν τού μετά θάνατον.

Αί σκοτογραφίαι τās όποιας έπέτυχεν
έως τώρα ή κυρία Νταλχός άνέρχονται
εις πολλές εκατοντάδας εκ τών όποιων
άνεφέρωμε μόνον τās σπουδαιότερας.
Οί έπιστήμονες πού τάς έζητησαν είπαν
ότι πρόκειται περί μοναδικού φαινομένου
διότι κανένα άλλο μνήστου άπό τά ήδη
γνωστά δέν έπέτυχεν έως τώρα τόσας

σκοτογραφίας και τόσον καθαράς. “Εν-
πάρη δε περιπτώσει ή μνήστου έδύλω-
σεν ότι είναι έτοιμη άνα πάσαν στιγμήν
να υποβλήθ ή εις τόν αὐτοπρότερον έπι-
στημονικόν έλεγχον.

“Εκτός τών φαινομένων αυτών, η Νταλ-

έταξείδευσε πολύ και συναναστρέφεται
πάντοτε άνθρώπους άρκετά έξελιγμέ-
νους ότινες δέν είναι εύκολον να έξαπα-
τηθών. Πλήρης πίστεως εις τήν μεγάλην
αλήθειαν τήν όποιαν άντιπροσωπεύει ο
πνευματισμός, δέν προσπαθεί να κρύψη

“Από τās πρώτας άποπειράς έπικρινώνας με τά πνεύματα : Τό Ιστορικόν
“τραπέζικον” γύρω από τό όποιον συνεκέντρουτο οί μετέχοντες εις τās
“πνευματιστικάς συνεδριάσεις”.

τάς ιδιότητες τής και θεωρείται εύτυχής
διότι κατέχει αυτό τό θείον δώρον. Και
είνε πεπεισμένη ότι μετά θάνατον τήν πε-
ριμένει ένας καλύτερος κόσμος, εις τόν
όποιον θα έπανέρη όλα τά αγαπτά πρό
σώμα πού έχασεν εδω.

Τά φαινόμενα αυτά πού παρουσιάζει
ή κυρία Νταλχός μελετώνται τώρα από
τους σοβαριότερους άγγλους έπιστήμο-
νας τους άκολουθούμενους με τόν πνευμα-
τισμόν. Καί όλοι οί πνευματιστάι τού κό-
σμου περιμένουν τό πόρισμα τών μελε-
τών αυτών, τό όποιον προσδέχεται έκτα-
κτως ένδιαφέρον και διαφωτιστικόν.

“Η κυρία Νταλχός είναι μορφωμένη,

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

“Ο “Έλλην ποιητής Κώστας Κρυστά-
λος πέθανεν—σε ηλικία 26 έτών—
—Τά χειροκροτήματα εισήλθανον στήν
Ρώμη από τήν Ελλάδα. “Επ’ 14 έρίσαντο στο
άμφιθέατρο τής Ρώμης έμισοδοστούντο
5 χιλιάδες άνδρες γιά να χειροκροτήσουν.
“Ο μαθός καθενός ήταν 40.000 σεντέριμ,
δηλαδή 750 σμερινά φράγκα τόν μήνα.

—Τό θεατρικό πρόγραμμα έπενεσθηκε
άπό τόν “Ισπανό ευγενή Κοσίοιο δ’ Ο-
βιάδο, πού ήκμασε λίγα χρόνια πρό τού
κλασσικού Μιχαήλ Θεοτόνους, τού όπ-
μουρου τού “Δόν Κιχώτη”.

—“Ενα αντίτυπο τών διηγημάτων τού
Βοκκαίου, εκδόσεως Βενετίας, τού 1471
πωλήθηκε άντι 3.360 στερλινών.

—Μία παλιά περρούκα τού φιλοσόφου
Κάντ πούληθηκε τελευταία σε πλειστη-
σίω στήν μετρίωστη τιμή τών 20
φράγκων, ένν αντίθετα μία άλλη περ-
ρούκα τού “Άγγλου φιλοσόφου Στέρον
κατακυρώθηκε γιά 6.430 φράγκα.

—Στό Μπάρεργουαρθ τού Τρόνσβαλ
γεννήθηκε ένα καναρινί... τριχωρίο! Τό
κεφάλι του είναι μαύρο, τό σώμα του κί-
τρινο και ή ουρά του άσπρη.

—Στίς 9 Μαρτίου 1919, ο μακαρίτης
ποιητής Κώστας Κορωτσάκης άνέειρεν ά-
γαθήν κατά τού φιλογονικού περιόδικου
“Νουμάς” γιάτι δέν τού άνήγγειλε ένα
βιβλίο τού.

—Εφευρέτης τής γλώσσας τών κυφω-
λών είναι ο άδελός Δελεπς, πού γεννή-
θηκε πριν 222 χρόνια. Τακτικά οί κυ-
φάλλοι παγνηνρίζουν τήν έπέτειο τής
γεννήσεως τού ευεργέτου τών.

—“Ο βασιλεύς τών πούλιων, ο άετός,
παρ’ όλη τήν δύναμιν πού έχει, δέν μπο-
ρεί να πετάξη παρά με 45 μόνο χιλιό-
μετρα τήν ώρα, ένν οί πέρικες έχουν
ταχύτητα 95 χιλίων. τήν ώρα. Τά ταχύ-
τερα πούλια είναι τά ταχυδρομικά περι-
στέρα, πού διανύουν 195 χιλιόμετρα τήν
ώρα!

—“Η μεγαλειότητα νάνα πού ζή σήμε-
ρα στον κόσμο, έρίσκειται σ’ ένα άριστο-
κρατικό σπήτι τού Λονδίνου. Ζυγίζει 23
άγγλικές λίρες (όπλ. 8 άκάδες και 75
δράχμα) !

—Τό συνδικάτο τών αδραντοπωλών
τού Λονδίνου κατέχει ένα τεράστιο δια-
μάντι, άόρους 400 καράτιων και άμυδ-
του άξιας.

—“Ερχομαι να ζητήσω τήν χείρα τής
κόρης σας.
—Πού καλά; Είσατε όμως προηγου-
μένος τήν γυναίκα μου;
—Ναι. Είνε πολύ θελκτική. “Εν τού-
τοις προτιμώ όποιοδήποτε τήν κόρην
σας.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΛΟΓΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΕΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ

Μέσα στη σιγή του γραφείου άντηξε, παράξενα, το τρίξιμο της πόρτας κι' ο Γιάννης Δημητρίου έσπασε το κεφάλι από τα χαρτιά του. Στο κατώφλι επρόθελε η γυναίκα του, φηλή και με την ώμοφθαλμία εκείνη που άποκτούν οι ώριμες, αλλήνως, γυναίκες όταν κλείσουν τα τριάντα χρόνια τους. Τα μάτια της άστραφταν, τα μαλλιά της άστραφταν, όλη άστραφτε από γοητεία. Ο Δημητρίου την έκτύπησε επί πολύ με την λυπή αποτυπωμένη στο έλεμμα και τη ρώτησε: —Βγαίνεις έξω;

—Ναι, ήξευρα πως δεν θάρξουσιν και συμφωνήσαμε με την γυναίκα του Περίδη να περάσω να την πάρω για να πάμε μαζί στον χορό του Κυκλαδικού. Ήξευρα πως δε θάρξουσιν και δεν σούπα τίποτα. Έού έξεις τις σκιές σου για να περνάς την ώρα σου. Άντιο, δεν θάρηγώ να έπιστρέψω. Πιστεύω να σέ προλάβω προτού πέσης στο κρεβάτι, έκτος πιά αν θνήξαι και σύ έξω να πής στη λέσχη.

—Όχι, έχω να τελειώσω κάποιο διήγημα. Ούτε έξω θα θώ, ούτε νωρίς θα κοιμηθώ.

—Σ' άφήνω με τις σκιές και τα πλάσματα της ναντασίας σου, είπε η γυναίκα του και ένα ερίωνο μείδιμα άνθισε στο στόμα της.

Τόν έπλησισε κατόπιν και τα χείλη της μόλις ήγκισαν τα δάκτα του. Λέγοντας κατόπιν ένα «άντιο» που δεν εξέφραζε καμμία λύπη, έξηφανίσθη στο διάδρομο.

Ο Δημητρίου άκουσε τα θήματά της ν' άντηχουν στον διάδρομο, ύστερα στη σκάλα, άκουσε κατόπιν τη μηχανή ενός αυτοκινήτου που έσταματούσε και έπειτα τίποτε άλλο. Έκάρφισε τα μάτια του στους καπνούς που άνέβαιναν γραφοντας κύκλους, από το τσιγάρο του κι' έμεινε έτσι άκίνητος ολόκληρα λεπτά.

Ύστερα από δέκα χρόνια συζυγικής ζωής έφθασαν στο σημείο, να φεύγει έκείνη για το χορό μόνη της κι' έκείνος να μένει ολόμικτος στο δωμάτιο να κατονίεται με τα πλάσματα της φαντασίας του και τις σκιές του, όπως του έλεγε η γυναίκα του. Άν αυτές οι σκιές έπαρναν στο τέλος την μορφή ενός καπέλλου, μιάς τουαλέτας, ή ενός δακτυλίου.

αντηθύνει καθόλου. Έξαφνα μιά μέρα ίδουθήκανε τυχαίως.

—Πώς είσαι;

—Ευχαριστώ, καλά. Και σύ;

—Κι' εγώ καλά, ευχαριστώ!

Μία στιγμή σιωπάσανε. Τι έπρεπε να πούνε; Έδώ, μέσα στο θόρυβο των δρόμων, σέ μιά έντελώς τυχαία συνάντηση; Ή Μαργαρίτα δέκοφτε επί τέλους την θοάριά σιωπή και ρώτησε:

—Τώρα έινεσιν ένας σπουδαίος ποιητής. Μήπως είσ' συγχάρη;

—Ο Χάινς τότε ρώτησε σύντομα:

—Άκουσε το κομμάτι μου:

Ή Μαργαρίτα κοκκίνισε.

—Όχι, ο συσσωρευτής του ραδιοφώνου χάλασε και δεν μπόρεσα να άκούω σου τίποτα!

Ο Χάινς καταχάρηκε. «Όστε γι' αυτό δεν έγραφε!» Έπομένως είχε δικίο!

Άμέσως πήρε την Μαργαρίτα μπράτσο.

—Έλα μαζί μου! Ή έξεις κανένα ραντεβού;

Ή Μαργαρίτα σφίχθηκε κοντά του.

—Μά τι λές! Δεν έχω τίποτε!

Και με γρήγορα θήματα χάθηκαν μέσα στο πλήθος. Μόνον κάποιος νέος δεν μπόρεσε ποτέ να έξηγηθή γιατί ή νέα του γνώριμη, ή Μαργαρίτα, τόν άφανε να περιμένει δέκα στον συνθημαμένο τους τόπο αυτή τη μέρα κι' όλες τις άλλες, χωρίς να έρθη πιά ποτέ!

λιδίου δεν είχε σημασία. Ή γυναίκα του δεν μπόρεσε ποτέ της να τόν νιώσει. Κι' όμως δεν άρχισαν, έτσι. Ή άγάπη τους έθέρμαινε όταν παντρεύτηκαν πριν δέκα χρόνια. Αύτως δεν ήταν άκομμη ο γνωστός συγγραφέας που ήταν τώρα κι' έκείνη δεν ήταν παρά μιά κοπέλλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

τόν άνθρωπο που έπαρνε και για το μέλλον της. Στα δέκα χρόνια άλλεξαν ολότελα ή ζωή της. Ή γυναίκα του άρχισε να ένοχλήται από τις άσκολίες του.

Άν έκλεινόνταν στο γραφείο του να γράφει ένα διήγημα ή να τελειώρη ένα μυθιστόρημα έσούφρισε δυσρεσημένη

προς θόλη και σιγά-σιγά ή ζωή της έγινε μιά σύμβασις. Έκείνη ήθελε να δρίσκεται ολόενα στα πόδια της και να της τονίζη ύμνους στην όμορφιά της, χωρίς να θέλη να καταλάβη πως δεν μπόρεσε να υπάρχη όμορφιά χωρίς συνθήρηαι και ότι ή συνθήρηαι τους δρίσκονταν στα πλάσματα της φαντασίας του. Ποτέ της δεν ένδιαφερόθηκε για το έργο του και κάθε φορά που δοκίμαζε να της διαβάση κάτι, ή τόν άκουσε άφη σιωπή ή το έλεγε να ταναβάλλουν για άλλη φορά. Κι' ο Δημητρίου κάθοντο σιγά-σιγά στον έαυτο του, οι σκιές του έγιναν συντροφιά, άγάπης τις ήρωίδες του με πάθος και στην συγγραφική του εργασία δρίκε την άνακούφιση από την συμπεριφορά της γυναίκας του που δεν έπαυσε ν' αγαπά. Μόνο που ή άγάπη του είχε άποβάλει την πρώτη θερμότητά, είχε γίνει μιά θαθεία στοργή και συμπόνια για τόν άνθρωπο που έζούσε στο πλευρό του, ήταν όμως άνικανός να ίδη ποιους θοασυρούς έκρυβε το στήθος του. Τα θήλια του είχαν πάντα την σφραγίδα της μελαγχολίας, μιάς λύπης που έγινε το χαρακτηριστικό του έργου του. Κι' έπειτα στα δέκα αυτά χρό-

νια ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

λίαν ή φήμη ήθε να θραδεύρη το λογοτεχνικό του έργο. Ή άναγνώρισις της συγγραφικής του άξιας ήταν παγκοίνη. Άπό παντού έπαρνε προτάσεις για τη συγγραφή ενός διηγήματος ή ενός μυθιστορήματος κι' έπιστολές θαυμασμού. Δεν έμεινε γυνία της Έλλάδος ή έλλελλα έικοσι χρόνων γεμάτη δειρία για

Ήταν μιά τυχαία γνωριμία. Μου άνέφερε όλα σου τα έργα, τόν τίλο κάθε σου διηγήματος, που άνέφερε άκόμη σελίδες ολόκληρες από το έργο σου που είχε άποστηθίσει. Κι' εγώ έμενα να την άκούω κατάπληκτη, γιατί έγώ, ή γυναίκα σου, δεν ήξευρα ούτε μιά άράδα από τα έργα σου. Κι' ήσαν τόσο ώρια αυτά που είχε άποστηθίσει. Μία στιγμή μούπε πως λεγόταν, ήταν...

—Ή Νίνα... άνεφάνησεν ο άνδρας της και ή φωνή του έκόπηκε από συγκίνηση.

—Ναι, αυτή ήταν. Κι' ένώ αυτή μου άπεκάλυψε ποιός ήσαν και ποιος είσαι και μούφερε την ντροπή στο πρόσωπο γιατί τόσο λίγο σ' άγνώριζα εγώ ή γυναίκα σου της έκανα τον μεγαλύτερο κακό χωρίς να θέλω.

Ήλθε κάποια στιγμή ένας γνωστός και άνέφερε το όνομά μου. Την ίδια στιγμή την είδα να κοκκινίζει και να λιποθυμεί. Μόλις συνήλθε έφυγα και έπέστρεψα.

—Όταν άμορφη, ψιθύρισεν ο άντρας της.

—Το πρόσωπό της δεν είχε άντιπαθητικό. Είχε όμως άσχημο οάμα και προσθέτως κάτι στο πόδι και κούτσαινε.

Μιλώντας είχε πλησιάζει. Τα μάτια της άστραφταν, το πρόσωπό της είχε όλη την λάμψη που δίνει ή άγάπη. Ο άνδρας της την έκτύπησε κι' έρίγησεν όπως την ήμερα που την πρωτοαντίκρισε. Ή γυναίκα του έσκυψε πάνω του και του καίεψε τα μαλλιά που άρχισαν ν' άσημνούν τα χρόνια.

—Άρά γε θα μπόρούσε, είπε, να με συγχωρήσει που τόσο λίγο σ' άγνώριζα, να με έαναγαπήσει σαν μιά φορά;

—Ποτέ δεν έπαυσα να σ' αγαπά, άπάντησε έκείνος. Κι' έπειτα υπάρχει πάντα καιρός να έαναρχίσουμε τη ζωή μας.

Στα μάτια τους παιγνίδιζε ή έρωτική φλόγα της πρώτης τους νεότητος.

ΧΡ. ΕΜΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

Μεταξύ φίλων

—Δεν φαντάζεσαι πόσο με περιποιείται ή γυναίκα μου. Μου θγάξει και τα παπούτσια άκόμη.

—Όταν πρόκειται να κοιμηθής;

—Όχι, καλέ. Όταν πρόκειται να πάω στην ταβέρνα.

Τό έλληνικό τραγούδι

Ή Κατινιώ

Ή Κατινιώ με το σταμόνι έδεχτικε να παντρευτή, τόν μεγαλοπαιγεύτη π' άπ' το χωριό της πέρασε δυό-τρεις φορές το χρόνο

Κι' ο όμορφος της Κατινιώς ήθελε να μαντέψει θοαρά κι' άντρικά μαχαίρια έγκλυσε δια παν

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΕΝΟΣ ΙΝΔΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΠΟΥ
ΖΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΩΤΙΚΗΝ
ΚΕ'Υ'ΛΑΝΗΝ

Τὰ ἐκοτακτικά, λοιμπερὰ σὺν πετράδι ματὰ στὸ ὠραίο μελαγχρό πρόσωπο ἔκαναν τὸν 'Ιουπούτι ὅμοιον μὲ Ἰνδιάνικο εἰδωλό. Ὁ 'Ιουπούτι ἦταν ἕνας νέος 23 ἐτῶν, μοναχονοῦς μίᾱς ἀπὸ τῆς καλλίτερας Ἰνδιάνικης οἰκογενείας τῆς Κεϋλάνης. Ὁραῖος, ψηλὸς, λιγνός, ἄλλα ἀδύνατος, λεπτός μὲ πικνὰ μαῦρα μαλλιά γύρω ὡ ἐνα φηλὸ μέτωπο.

Μόλις ὁ Μανουέλο τὸν ἀνεκάλυψε γονατιστὸν μπροστὰ στὸν ναὸ, μέσα σὲς καλαμιές, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ κρυφὴ χαρὰ. Εἶκε καταστρώσει κι' ἄλλας τὸ σκεῖδι του. Θραύς, τοῖς μὲρος καὶ ῥωμάλους αὐτὸς, ἀδύνατος ὁ 'Ιουπούτι θὰ καθάρωνεν ἀ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του.

Κάπως κοντὰ στὸν νέον 'Ινδὸ καὶ ὅταν αὐτὸς τελείωνε τὴν προσοχὴν καὶ τὸν πῆρε μπροστὰ καὶ μέσα ἀπὸ τῆς καλαμιές, ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὰ πικνὰ δένδρα, περιπάτησαν πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἱεροῦ ἄλσους γιὰ νὰ φθάσουν σὴν πόλιν.

— Ἀγαπῆτέ μου 'Ιουπούτι, τοῦ ἔλεγε ὁ Μανουέλο, γιὰ νὰ φθάσῃ κανεῖς ἕνα ὀριζόμενον σκοπὸ πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ δρόμους πολὺ πιδὺ δυσκόλους ἀπὸ αὐτοὺς. Σοῦ τὸ εἶπα τόσες φορές. Τὴν ὥρᾱ, τὴν ξανθὴν τὴν Μαλδί δὲν θὰ τὴν κανεῖς ποτὲ δική σου ἀν δὲν ἐξουδετερώσῃς τὴν ἀντιρροῖαν τῆς μητρίας καὶ. Κάνε τὴν μάγεια, εὐὸ πού ζέρεῖς ἀπὸ αὐτὰ.

— Ἦνεν κοροϊδεύεις, τοῦλάχιστον, Μανουέλο, ἀπὸς μὲ στὸν πόνο μου καὶ σὴν ἀπελπίδι μου.

— Δὲν κοροϊδεύω καὶ δὲν ἀστεϊεύου με καθόλου. Πῶς θ' ἀστεϊεύουμαι ἀφὸς σὲ βλέπω σὲ τέτοια κολά;.

— Δὲν ζέρεῖς πόσο ὑποφέρω καὶ γι' αὐτὸ γελᾷς!

— Δὲν γελᾷ καὶ θὰ ἤθελα νὰ σὲ δοθῶ. Ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα καὶ νὰ ἀκολουθῇς ὅ,τι θὰ σοῦ λέω ὁλοένα ἐνῶ.

Ὁ 'Ιουπούτι ἐπροσπαθοῦσε ἕνα δόλο κληρο μὴνὰ τώρα νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη πού τὸν ἐπέλεξε καὶ πού τὸν ἐπέβαλε ὁ Μανουέλο: ἀπὸ τὴν σκέψι τῆς ἀκόμπτου ἀντιρροῖας — ὅπως τὸν ἔκανε νὰ πιστεύῃ ὁ 'Ισπανὸς — τῆς μητρίας τῆς ἀγαπημένης τοῦ Μαλδί, τῆς λαίδης Διάνας.

Εἶνε δέβαιον ὅτι δὲν τοῦ ἔδεικνε ἰδιαίτερη συμπάθεια καὶ ὅτι ἄλλοιον θὰ ἀντιτίθετο εἰς τὸν γάμον τῶν δύο νέων, καὶ αὐτὸ ἔλεγε ὅτι ἡ κόρη τῆς ἀγαπῶσας ἐπίσης τὸν 'Ινδὸ, ὁ ὁποῖος εἶκε δὴλῶσει ὅτι ἔδεδεκε νὰ γίνῃ χριστιανὸς ἀν ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ τὴν ἀγαπημένην τοῦ ξανθοῦ Μαλδί. Ἀλλὰ δὲν εἶκε ἐκδόλῳ καθόλου.

Στὴν ἀνέτηρ κοινωνίᾳ τῆς Κεϋλάνης ἡ ὁραία Ἀμερικανίδα μὲ τὰ ὀλόξανθα μακριὰ μαλλιά καὶ τὰ φεινὰ, γυαλὰνὰ ματὰ ἦταν ὁ ἰδιαίτερος στόχος πολλῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ἡ μεγάλῃ περιουσία τοῦ πατέρα τῆς σὴν 'Αμερικὴν δὲν ἔπαιξε μικρὸ ρόλο σ' αὐτὸ. Καὶ ἐνῶ ὁ 'Ιουπούτι τὴν εἶκε ἀγαπᾶσαι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς μὲ ὅλο τὸ πάθος μίᾱς θερμῆς καὶ τίμιας ψυχῆς, ὁ Μανουέλο, ὁ ὁποῖος εἶκε φθάσει στὸ ἐξοχικὸ ζενοδοχεῖο πρὸ δύο μηνῶν, χωρὶς νὰ ζέρη κανεῖς ἀπὸ πού, εἶκε ἀμέσως ἐκτιμήσῃ, μὲ τὴν πείρᾳ τῶν τριανταπέντε τοῦ χρόνων, τὴν ἡζὶζε νὰ προσελαμβάνετο συνέταγρος σὲς μεγάλες ἐργασίες τοῦ πατέρα τῆς Μαλδί. Ἡ κόρη, ἰσως, δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ τόσο πολὺ.

— (Ἵναίκες) — ἔλεγε — «ὅταν ἔχῃς χρήματα... καὶ τὸ σκεῖδι τοῦ προσώπου ἔπαιρνε μὲ εἰρωνική ἔκφρασι.

Καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν πραγματοποίηση τοῦ σκεῖδι του.

Συκοφαντοῦσε συνεχῶς σὴν λαίδι Διάνᾳ καὶ σὴν Μαλδί τὸν 'Ιουπούτι, στὸν ὁποῖον ὅμως ἔκανε χίλιες φιλοφρονήσεις, ὅταν ἦσαν μαζὶ. Στὴν ζένη παρκοῖα, τῆς ὁποῖας εἶκε καθορθῶσαι νὰ κερδίῃ τῆς συμπάθειας, ὁ Μανουέλο δὲν ἄφινε ἐπίσης δεικνύει τὸν εἶδεν φίλον του.

— Ἐοκεφίλῳκα πολὺ τὴν ὑπόθεσί σου εἶπε ἕνα ἀπόγευμα τοῦ 'Ιουπούτι. Ἐνῶ δὲν πιστεύω τίποτε, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρᾳ πού μοῦ εἶπες πῶς ὁ θεὸς σὰς ὁ 'Ιντρα ἐκοιμήθηκε ἀπὸ τὴν θέου τοῦ ἐκεῖ πᾶνυ στὸν δειμὸ καὶ σοῦ ἔδωσε νὰ κατὰλθῃς πῶς αὐτὸς θὰ τακτοποιήσῃ τὸ ζήτημά σου, σκέπτομαι ὁλοένα καὶ περισσότερο πῶς πρέπει νὰ πᾶς στὸ ναὸ μὲ τὴν Μαλδί καὶ τὴν μητέρα τῆς καὶ ἰσως ὁ 'Ιντρα φωτίζει τὴν λαίδι νὰ φαγῇ ἐνδοτικᾷ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρᾳ πού ὁ 'Ιουπούτι, εἶκε νομίζει, μέσα σὴν ἔξαροί του πᾶς ἕνα ἀγαλμα τοῦ 'Ιντρα τοῦ εἶκε κάνει ἔ-

να νεῦμα προστατευτικὸ καὶ τὸ εἶκε πᾶ στὸν Μανουέλο αὐτὸς, δὲν ἄφινε νὰ περάσῃ μέρα χωρὶς νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὴν σκέψι τῆς ἀνάγκης νὰ πᾶς στὸ ναὸ μαζὶ μὲ τῆς δύο γυναῖκες — ἔτσι τάχα γιὰ περίπατο — καὶ θάρκνυναν καὶ αὐτὸς φυσικὰ μαζὶ.

— Ἀφὸς μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ εὐτυχία σου ἀπὸ αὐτὸ, γιὰτὶ δὲν προτείνεις σὴν λαίδι Διάνᾳ νὰ ἀποφασίσῃ αὐτὸν τὸν περίπατο μαζὶ μας; Ἀλλὰ ἀν θέλῃς νὰ σὲ δοθῶσις πρέπει νὰ γίνῃ τώρα κοντὰ.

— Καὶ δεῖται θέλω τὴν δοθῆθαι σου, ἀλλὰ πότε νὰ πάμε;

— Ἐνῶ εὐγύνῃ αὐριο, τοῦ ἀπῆλθνε ὁ Μανουέλο, γιὰ δὴ τρεῖς μῖνες, ὥστε πάμε ἀπὸψε.

Ὁ 'Ιουπούτι ἔδεδεκε. Ὅταν εἶδαν τῆς κυρίας ἐπρότειναν τὸν περίπατο ἀς τὸν ναὸ τοῦ 'Ιντρα καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Μανουέλο ἐνέκρινε εὐκόλῃ τῆς ἀντιρροῖας τῆς λαίδης. Τὸ ζενοδοχεῖο δὲν ἔπαιξε ἀπὸ τὸν ναὸ περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρᾳ καὶ ἐξέκριναν περὶ. Ἡ νύχτα ἦτο σκοτεινὴ καὶ τὸ σκοτῆδι ἔγινε βαθυτέρου ὁ-

ταν μῆλκᾳν στὸ δασύλλο πού περιέβαλε τὸ ναὸ. Ἡ λαίδι καὶ ὁ 'Ιουπούτι πῆγαν ἐμπρός, ἀκολουθοῦσαν ἡ Μαλδί μὲ τὸν Μανουέλο. Ὁ 'Ισπανὸς ἄφινε μὲ διάφορες προφάσεις τοὺς ἄλλους δύο νὰ προχωρήσουν ἀρκετὰ καὶ ὅταν περᾶσαν τὰ πρῶτα δένδρα καὶ τὸ δάσος ἐγίνε πυκνότερο, ἕνας συνένοχος του, ἕνας ἀνθρώπος τῆς κατωτάτης ὑποστάθης, πού τὸν εἶκε σὴν ὑπηρεσία του χρόνια καὶ μὲ τὸν ὁποῖο εἶκε διαπράξει, ἀς τότε, σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόμου διάφορες κλοπές, ληστείες καὶ ἀπάτες, χωρὶς ποτὲ ν' ἀνακαλυφθῇ, ἐπέπεσε κατὰ τῆς νέας, καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἔκανε πᾶς τὴν ὑπερηφάνει, πρὶν ἡ κοπέλα προεβλεπὲ νὰ θυλῇ οὐτὲ μὴ φωνῇ, τὴν ἐφίμωσε, τῆς ἔδεσε τὰ μᾶτια, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ τὴν ἄφινε χᾶμα καλὰ κρυμμένη σὲ μὴ πικνὴ συστάδα δένδρων.

Τότε οἱ δύο συνένοχοι προχώρησαν. ὁ ἔδεναν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο τὴν λαίδι ἀφὸς πρῶτα, μὲ ἕνα καλὸ κτύπημα στὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ τὸν σκοτῶσουν, θὰ ἔκαναν ἀναίσθητο τὸν 'Ιουπούτι, πού ὁ

ἔτσι ὁ Μανουέλο ἤλπιζε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀντιπάλου του σὴν καρδιά τῆς Μαλδί, νὰ παρουσιάσῃ καὶ σὴς δύο γυναῖκες καὶ σὴν κοινωνία ὅλη καὶ στὸν πατέρα τῆς Μαλδί ὡς σωτῆρ τους, νὰ γίνῃ δεκτὸς ὡς σὺζονος τῆς Μαλδί καὶ, φυσικὰ, ὡς συνέταγρος τοῦ πατέρα πρὸς τοῦ ὁποῖο θὰ κληρονομοῦσε μὴ μὲρᾳ τὴν τεράστια περιουσία.

Πράγματι, ἀφὸς προχώρησαν λίγο, ὁ Μανουέλο ἐφώνησε τὸν 'Ιουπούτι, καὶ ὅταν αὐτὸς, ἀφίνοντας τὴν λαίδι μπρὸς στὸ ναὸ τοῦ 'Ιντρα ὅπου εἶκαν φθάσει, προχώρησε μέσα στὰ δένδρα, ὑπὸ τὴν προεκδοσμένη ἐπιθεσί. Ὅταν ἔπεσε, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ παλαίψῃ καὶ νὰ φωνάξῃ, ὁ συνένοχος τοῦ Μανουέλο τὸν ἐφίμωσε καὶ τὸν ἔβαλε ἕνα δυνατό νερκτικὸ κτύπη ἀπὸ τὴν μύτη. Μετὰ ἐπανελήθη σὴν λαίδι, ὅτι εἶκε γίνε μὲ τὴν Μαλδί.

Ἀμέσως ὁ ἀνέμετος συνένοχος τῆς ἀφῆρεσε ὅλα τὰ κοσμήματα γιὰ νὰ τὰ βάλῃ σὲς τσέπες τοῦ 'Ιουπούτι καὶ τῆς ἔσκισε τὰ φορεμὰ γιὰ νὰ δοθῇ ἡ ἐντύπωση πᾶς προσηγνῆ πάλιν. Ἄλλ' ἐκεῖνι τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς καὶ ἐνῶ οἱ δύο συνένοχοι σκυμμένοι πᾶν στὸν ἀναισθητὸ 'Ινδὸ ἔδεναν σὲς τσέπες του τὰ κοσμήματα καὶ τοῦ ἐκοιζῶν τὰ ρούχα, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν καλλιτέρα τὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπεδίωκαν, ἀκούσθηκαν γρήγορα θήματα κοντὰ τους καὶ δύο ἡλεκτρικὲς λάμπες τῆς τσέπης ἐβρίσαν τὸ φῶς ἐπάνω τους, ἐνῶ δύο προτεταμένα περίστροφα τοῦς ἀνάγκαζαν νὰ μὴ κινηθοῦν.

— Παράδοθιτε ἡ σὰς σκοτώνουμε, ἀκοῦσταις μὲ τρακεῖα φωνῇ.

Καμμία ἀντίσσει δὲν πῶ δύναται καὶ ἐπείτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ οἱ δύο συνένοχοι, μὲ τῆς χειροπέδες καὶ ὑπὸ συνοδείᾳ ἐκὸς ἀστυνομικοῦ ὁδηγῶντο στὸ τιμῆμα. Τὶ εἶκε σὺμφῇ; Ἡ Μαλδί, τῆς ὁποῖας, σὴν βία του, ὁ συνένοχος τοῦ Μανουέλο δὲν εἶκε δεῖσαι καλὰ τὸ στόμα καὶ τὰ μᾶτια, εἶκε καθορθῶσαι ν' ἀφαιρῇ μὲ τὰ δεμένα χέρια τὸ ψιμῆτρο καὶ κατόπιν, μὲ τὰ δόντια τῆς, σὲ μὴ φοδερὴ προσπάθειᾳ γεμιάτῃ ἀγωνία, ἀλλὰ διατηρῶντας τὴν ψυχραιμία τῆς, εἶκε λύσει τὸν κόμφο πού τῆς ἐσφίγγε τὰ χέρια.

Τότε μπόρεσε εὐκόλῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ μᾶτια τῆς καὶ τὰ πόδια. Ἐτρέξε γρήγορα, χωρὶς νὰ φωνάξῃ, διότι εἶκε ὑποπευθῇ τὸν Μανουέλο, τὸν ὁποῖο δὲν συμπεθοῦσε καθόλου, πρὸς τὴν πόλιν, συνήθως μὴ περίπατο καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐξαμηνίως στὸ δάσος τρέχοντας καὶ ἔφθασαν στὸ ναὸ τοῦ 'Ιντρα ἀκριβῶς γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς κακούργους ἐπ' αὐτοφῶρῳ.

Ὁ ἀστυνομικὸς μὲλῃς ἔβδασ σὴν πόλιν ἔστειλε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μ' αὐτὴν ἡ λαίδι, ἡ Μαλδί καὶ ὁ 'Ιουπούτι μετεφέρθησαν, σὲ κακὴ κατάστασι, ἀλλὰ ὡοῖο, στὸ ζενοδοχεῖο.

Τὴν ἄλλη μέρᾳ ὅλη ἡ κοινωνία τῆς Κεϋλάνης ἐπληροφόρητο τὴν περιπέτεια τῶν δύο γυναικῶν καὶ τοῦ 'Ιουπούτι, ὁ ὁποῖος ἀπέκτιπε διὰ μίᾱς τὴν συμπαθεία ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ λαίδι δὲν ἔφερε πᾶ καμμία δυσκολία σὴν ἔνισαν τῶν δύο νέων καὶ ἡ πρώτη τους ἐπισκεψί, μετὰ τὸν γάμον τους, ἔπαινε γιὰ τὸν ναὸ τοῦ 'Ιντρα στὸν ὁποῖο χρεωστοῦσαν τὴν εὐτυχία τους.

Μανουέλο θὰ φρόντιζε νὰ παρασύρῃ λίγὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν λαίδι μὲ μίᾱ οἰαδῶποτε πρῶτα.

Κατόπιν ὁ συνένοχος θὰ ἐξαφανίζετο καὶ ὁ Μανουέλο, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρᾳ, θὰ ἔτρεχε σὴν ἀστυνομία, μὲ σκισμένη τὴν γραβάτα καὶ τὸ πουκάμιο καὶ τσαλακωμένα τὰ ρούχα καὶ θὰ κατήγγελε ὅτι ὁ 'Ιουπούτι θέλησε νὰ τρομοκρατήσῃ τὴν λαίδι καὶ νὰ τῆς ἀποσπάρῃ τὴν συγκατάθεσί τῆς διὰ τῆς βίας καὶ κατόπιν, ἀφὸς δὲν τὸ κατάρθωσε, εἶκε ἡλπισθεῖ τῆς δύο γυναῖκες ἀπ' ὅλα τους τὰ κοσμήματα καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν αὐτὸς, ὁ Μανουέλο, εἶκε ἐνέλθει ἀπὸ τὸ νερκτικὸ πού τοῦ εἶκε δοῦναι ὁ 'Ιουπούτι σ' ἕνα τοῖγάρου καὶ πού δὲν τὸν εἶκε πιάσει καλὰ, ἀλλὰ τοῦ εἶχε μόνο ἀφαιρέσει γιὰ κάμψον ὥρᾳ τὴν δυνατότητα νὰ κινηθῇ καὶ νὰ φωνάξῃ, εἶκε ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ 'Ιουπούτι καὶ τὸν εἶκε κατασπῆσαι ἀκίνδυνο ἔπειτα ἀπὸ μὴ φοδερὴ πάλιν. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ εἶκαν μεταφέρῃ καὶ τὴν Μαλδί κοντὰ σὴν μητέρα τῆς γιὰ νὰ καταστήσουν τελείως ἀληθοφανῇ τὴν καταγγελία ἐναντίον τοῦ συστημιόμενου τοῦ 'Ιουπούτι.

Ἐτσι ὁ Μανουέλο ἤλπιζε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀντιπάλου του σὴν καρδιά τῆς Μαλδί, νὰ παρουσιάσῃ καὶ σὴς δύο γυναῖκες καὶ σὴν κοινωνία ὅλη καὶ στὸν πατέρα τῆς Μαλδί ὡς σωτῆρ τους, νὰ γίνῃ δεκτὸς ὡς σὺζονος τῆς Μαλδί καὶ, φυσικὰ, ὡς συνέταγρος τοῦ πατέρα πρὸς τοῦ ὁποῖο θὰ κληρονομοῦσε μὴ μὲρᾳ τὴν τεράστια περιουσία.

Πράγματι, ἀφὸς προχώρησαν λίγο, ὁ Μανουέλο ἐφώνησε τὸν 'Ιουπούτι, καὶ ὅταν αὐτὸς, ἀφίνοντας τὴν λαίδι μπρὸς στὸ ναὸ τοῦ 'Ιντρα ὅπου εἶκαν φθάσει, προχώρησε μέσα στὰ δένδρα, ὑπὸ τὴν προεκδοσμένη ἐπιθεσί. Ὅταν ἔπεσε, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ παλαίψῃ καὶ νὰ φωνάξῃ, ὁ συνένοχος τοῦ Μανουέλο τὸν ἐφίμωσε καὶ τὸν ἔβαλε ἕνα δυνατό νερκτικὸ κτύπη ἀπὸ τὴν μύτη. Μετὰ ἐπανελήθη σὴν λαίδι, ὅτι εἶκε γίνε μὲ τὴν Μαλδί.

Ἀμέσως ὁ ἀνέμετος συνένοχος τῆς ἀφῆρεσε ὅλα τὰ κοσμήματα γιὰ νὰ τὰ βάλῃ σὲς τσέπες τοῦ 'Ιουπούτι καὶ τῆς ἔσκισε τὰ φορεμὰ γιὰ νὰ δοθῇ ἡ ἐντύπωση πᾶς προσηγνῆ πάλιν. Ἄλλ' ἐκεῖνι τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς καὶ ἐνῶ οἱ δύο συνένοχοι σκυμμένοι πᾶν στὸν ἀναισθητὸ 'Ινδὸ ἔδεναν σὲς τσέπες του τὰ κοσμήματα καὶ τοῦ ἐκοιζῶν τὰ ρούχα, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν καλλιτέρα τὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπεδίωκαν, ἀκούσθηκαν γρήγορα θήματα κοντὰ τους καὶ δύο ἡλεκτρικὲς λάμπες τῆς τσέπης ἐβρίσαν τὸ φῶς ἐπάνω τους, ἐνῶ δύο προτεταμένα περίστροφα τοῦς ἀνάγκαζαν νὰ μὴ κινηθοῦν.

— Παράδοθιτε ἡ σὰς σκοτώνουμε, ἀκοῦσταις μὲ τρακεῖα φωνῇ.

Καμμία ἀντίσσει δὲν πῶ δύναται καὶ ἐπείτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ οἱ δύο συνένοχοι, μὲ τῆς χειροπέδες καὶ ὑπὸ συνοδείᾳ ἐκὸς ἀστυνομικοῦ ὁδηγῶντο στὸ τιμῆμα. Τὶ εἶκε σὺμφῇ; Ἡ Μαλδί, τῆς ὁποῖας, σὴν βία του, ὁ συνένοχος τοῦ Μανουέλο δὲν εἶκε δεῖσαι καλὰ τὸ στόμα καὶ τὰ μᾶτια, εἶκε καθορθῶσαι ν' ἀφαιρῇ μὲ τὰ δεμένα χέρια τὸ ψιμῆτρο καὶ κατόπιν, μὲ τὰ δόντια τῆς, σὲ μὴ φοδερὴ προσπάθειᾳ γεμιάτῃ ἀγωνία, ἀλλὰ διατηρῶντας τὴν ψυχραιμία τῆς, εἶκε λύσει τὸν κόμφο πού τῆς ἐσφίγγε τὰ χέρια.

Τότε μπόρεσε εὐκόλῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ μᾶτια τῆς καὶ τὰ πόδια. Ἐτρέξε γρήγορα, χωρὶς νὰ φωνάξῃ, διότι εἶκε ὑποπευθῇ τὸν Μανουέλο, τὸν ὁποῖο δὲν συμπεθοῦσε καθόλου, πρὸς τὴν πόλιν, συνήθως μὴ περίπατο καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐξαμηνίως στὸ δάσος τρέχοντας καὶ ἔφθασαν στὸ ναὸ τοῦ 'Ιντρα ἀκριβῶς γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς κακούργους ἐπ' αὐτοφῶρῳ.

Ὁ ἀστυνομικὸς μὲλῃς ἔβδασ σὴν πόλιν ἔστειλε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μ' αὐτὴν ἡ λαίδι, ἡ Μαλδί καὶ ὁ 'Ιουπούτι μετεφέρθησαν, σὲ κακὴ κατάστασι, ἀλλὰ ὡοῖο, στὸ ζενοδοχεῖο.

Τὴν ἄλλη μέρᾳ ὅλη ἡ κοινωνία τῆς Κεϋλάνης ἐπληροφόρητο τὴν περιπέτεια τῶν δύο γυναικῶν καὶ τοῦ 'Ιουπούτι, ὁ ὁποῖος ἀπέκτιπε διὰ μίᾱς τὴν συμπαθεία ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ λαίδι δὲν ἔφερε πᾶ καμμία δυσκολία σὴν ἔνισαν τῶν δύο νέων καὶ ἡ πρώτη τους ἐπισκεψί, μετὰ τὸν γάμον τους, ἔπαινε γιὰ τὸν ναὸ τοῦ 'Ιντρα στὸν ὁποῖο χρεωστοῦσαν τὴν εὐτυχία τους.

ΝΤΟΡΟΘΙ ΓΚΡΕ'Υ

Τό συνήμα

κυνηγοί μας πρέπει νὰ ἀκονίσουν σὴν ψευδολογίαν των, διὰ ν' ἀραδιάζον φανταστικὸς κυνηγετικὸς ἔσλους, ἐπειδὴ πραγματικὸς δὲν θὰ ἔχουν νὰ παρουσιάσουν. Διότι τὸ θῆραμα θὰ εἶνε πολὺ πικρὸν.

— Οἱ ἐφετινὲς κατακλινομαῖες βροχὲς μάς λέγει ὁ κ. Σαββίδης — ὁ εἰρηνικὸς

αἰς. Εἶνε πάθος. Καὶ τὸ πλουσιώτερον σὴν Ἑλλάδα θῆραμα δὲν ἰσοφάζει τὰ ἔξοδα τῆς κυνηγετικῆς ἐκστρατείας. Πῶς ἄλλοιον τὸ ἕνα ἢ τὰ δύο τρυγόνια, πού ἀποτελοῦν τὸ θηρευτικὸν κατόρθωμα τῆς πλειονότητος τῶν κυνηγῶν. Κι' ἐν τούτοις, γιὰ ἕνα ἀσχημὰντο κομματικὸν κρέας καταβάλλονται δυσανάλογως ὑπερόγκᾳ ἔξοδα καὶ κόποι. Καὶ γίνονται καὶ φθονὶ πολλὰς φορές. Οἱ συμπλοκὲς γύρω ἀπὸ τὸ ἄψυχον σῶμα ἑνὸς τρυγόνιου φθάνουν εἰς τὴν οὐτίπα τῶν ὁμηρικῶν μαχῶν γύρω ἀπὸ τὸ πῶμα τοῦ Πατρόκλου.

— Ἄστο κάτω τὸ τρυγόνι ρε! —
— Γαί νὰ τ' ἀφήσω ρε; ἀφὸς ἐγὼ τὸ κτύπω.

— Εὐὸ τὸ κτύπος; Δὲν εἶσαι καλὰ. Θάχῃς πονόμωτο. Δὲν εἶδες πού ἐπεσε μὲ τὴν δική μου ντουφεκία;

— Τί λές ρε; Μὲ τὴν δική μου ἐπεσε...
— Ἄστο κάτω, σοῦ λέω, γιὰτὶ σ' ἔφαγα!

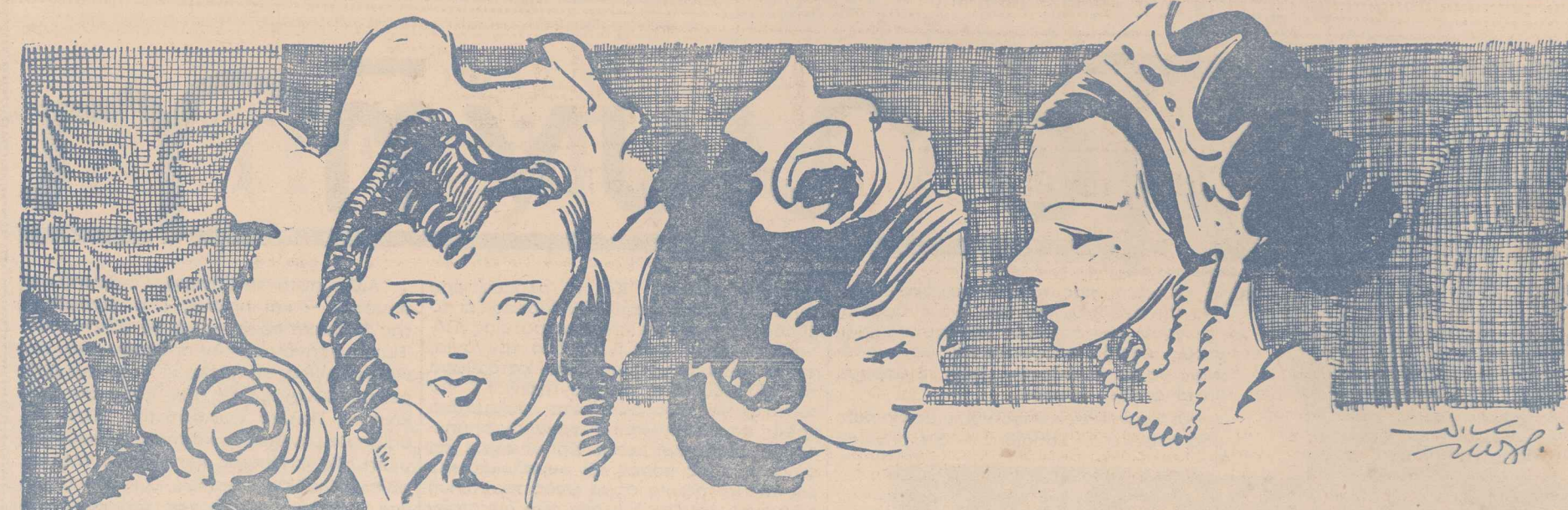
Καὶ δὲν εἶνε σπάνιες οἱ περιπτώσεις πού δίπλα ἀπὸ τὸ πῶμα τοῦ τρυγόνιου πέφτει τὸ πῶμα ἀνθρώπου. Τρομερὸ πάθος τὸ κυνήγι!

Πάντως εἶνε ἕνα σπορ ὠφέλιμον ἀπὸ πολλὰς πλευρῆς, πού πρέπει νὰ καλλιεργεῖται εἰς ἕνα τόπον.

— Ἡ κυνηγετικὴ τάξις, μάς λέγει ὁ κ. Σαββίδης, πρέπει νὰ ὁργανωθῇ ἐπὶ βάσειν πολιτισμοῦ καὶ ἀλληλεγγύης. Πρέπει κυρίως ν' ἀποκτήσωμεν φιλοθρηματικὴν συνειδησιν. Οἱ ἀσυνειδητοὶ λαθροθῆραι, πού ἐξολοθρεύουν τὰ διάφορα ζῶα καὶ πικνὰ, κατὰ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναπαραγωγῆς των, πρέπει νὰ κτυπηθοῦν ἀμελετικὰς, νὰ λείψουν, διότι ἀποτελοῦν αἰσχρὸν διὰ μίαν χώραν. Πρέπει δὲ νὰ ἐξέρεται πᾶς μόνον σὴν Ἑλλάδι τὰ κυνηγετικὰ πράγματα εἶνε τόσον ξεχαρβαλωμένα.

Ἡ παροῦσα Κυβέρνησις τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς ἀς μὴ ἀπεξώσῃ τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ ἐνδιαφερόντος τῆς τῆς κυνηγετικῆς ζήτηματα. Διότι τὸ κυνήγι εἶνε πολὺ ὑπολογισμὸς παρὰ τὴν ἐθνικὴν μαρ οἰκονομία. Τὸ δὲ κράτος ὠφελεῖται περὶ τὰ ἑκατὸ ἑκατομῖρια ἐπτολῶς ἀπὸ τῆς κυνηγετικῆς ὁδοῦ καὶ τὴν φορολογία τῶν κυνηγετικῶν εἰδῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μίᾱς ἄλλης πλευρᾶς ἐνδιαφέρει τὸ κράτος ἡ κυνηγετικὴ τάξις: Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ὁργανώσεως τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης.

— Σκεφθήκατε, μάς λέγει ὁ κ. Σαββίδης, ὅτι οἱ κυνηγοὶ εἶνε ἕνα στρατευμᾶν ἐν εἰρήνῃ; Ἀν ἐξαρῶμενος ἐκ τοῦ συνόλου τῶν κυνηγῶν τῆς πενήντης ἐστὶν χιλιάδες ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε γέροι καὶ παῖδες, οἱ ὑπόλοιποι ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες εἶνε μάχιμοι ἀνδρες, τῶν ὁποῖων τὴν ἐξάσκασιν εἰς τὰ ὅπλα ἔπρεπε νὰ ἐκμεταλλεύθῃ τὸ κράτος διὰ τὴν ἐθνικὴν του ἀμύν. Αὐτὸ ἐκείνι γίνε ἡ δὴ εἰς τ

Η ΩΡΑΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Το Παιδικό Θέατρο Πειραιώς, το οποίο αριθμεί ζωή τεσσάρων ετών, ύπασχεται δι' έφετος ένα σωρό πράγματα και δασύματα στον παιδικόκοσμο του 'Επινείου. Από τώρα άρχισε κι' άλλος η κίνηση κι' οι έγγραφες. Τα βλέπετε όλα αυτά τα χαριτωμένα αγοράκια και κοριτσάκια που ανέδοκατεδιδόνουν τις σκάλες του μεγάρου του Πειραικού Συνεδρίου να αμύγουν και να μιλούν με άφαστη σοβαρότητα για το έργο τους, τόσο που σάς κάνουν πολλές φορές να τ' χάνετε με την αφέλεια και τη χάρη της τρυφερής ψυχής των.

Είνε οι μικρές πρωταγωνίστριες, οι μικροί πρωταγωνιστές, τα δευτερεύοντα πρόσωπα, τα κοριτσάκια του μπαλλέτου, του παζαζιού, του μαριονέτου που είδε ποτέ ο Πειραιώτης, είτε οι μικροσκοπικές μαθήτριες κι' οι μικροσκοπικοί μαθητές που έρχονται κι' αυτοί να προσφέρουν τας υπηρεσίες των διά την χαράν των συνομηλίκων των.

Μέσα στα τρία χρόνια που πέρασαν, δόθηκες του Παιδικού Θεάτρου Πειραιώς, καθόρθως να γίνω τόσο συμπαθής και ακούσι, μικρούς με και στους μεγάλους ακούσι. Γιατί κάθε εμφάνισή τους συνεκέντρωνε εκτός απ' τους μικρούς θεατοφίλους κι' ένα μεγάλο μέρος γονέων και κηδεμόνων που πληρώναν ευχάριστα το εισιτήριό τους για να περάσουν ένα απόγευμα Κυριακής ευχάριστα.

Η προσπάθεια του Παιδικού Θεάτρου —έχει γραφή πολλές φορές— αποτελεί το δίχως άλλο κάτι χρήσιμο διά την νεότητά. Ούτε τον κινηματογράφο που ούτε το θέατρο που προορίζεται για τους μεγάλους είναι ασύστο να παρακολουθούν τα παιδιά. Χρειάστηκε λοιπόν να έρθει κάποιος τρόπος αναμύχνης με και διδασκαλίας συγχρόνως για τις τρυφερές ψυχές των παιδιών.

Πώς θα δημιουργηθούν χαρακτήρες; Πώς θα μπορούσαν τα παιδιά να ξεχωρίζουν το καλό από το κακό; Πώς θα μπορούσαν να εκπαιδευτούν τίμια και ειλικρινά; Πώς θα γίνουν χρήσιμα άνθρωποι στο 'Εθνος; Εργάζεται για όλα αυτά το Παιδικό Θέατρο Πειραιώς. Δέν το άρνείται κανείς. Μά αλλιώς θα το σερβίρουν το παιδί στο σχολείο κάτι κι' αλλοίως θα το την υποδύει το θεατρό του, μ' ένα καλοβαλμένο και παιδαγωγικό έργο.

Στο θέατρο θα δ'η ζωντανή την καλωσύνη, την αγάπη στον πλησίον, την στοργή της μητέρας, θα δ'η ζωντανή την αγωγή, τα αποτελέσματα της κακίας, θα συγκρίνει. Θα σκεφθεί, θα μελετήσει και θα εγείρει το συμπέρασμα που θα του χρησιμεύει.

Οι μεγάλοι έχουν το θεατρό τους. Οι μικροί γιατί να μην έχουν το δικό τους; Πρέπει να παρακολουθήσετε μια παιδική παράσταση για να καταλάβετε με πόση χαρά και με τη λαχτάρα την ζουν τα παιδάκια της πλατείας και των θεωρίων. Πώς συμπάσχουν με τους πρωταγωνιστές. Πώς γαίονται για την καλωσύνη. Πώς χειροκροτούν την ευεργεσία...

Το Παιδικό Θέατρο Πειραιώς έχει στο πρόγραμμά του τούτο ακριβώς: Τέρπειν άμα και διδάσκει. Ακολουθεί μια δική του γραμμή στα παιδικά έργα. Δέν ακολουθεί τα χνάρια άλλων παρεμφερών προσπαθειών. Δέν ανέλαβε παραμύθια. Ανέλασε συγκροτημένα έργα σύγχρονα που μιλούν κατ' ευθείαν στην παιδική ψυχή.

Μας χρειάζονται 'Ελληνόπαιδα που να σκέπτονται και να κρίνουν. Δέν μας χρειάζονται παιδιά που να ανειργούνται γεράδες και δράκους. Είνε σχολείο ελληνικό το Παιδικό Θέατρο Πειραιώς. Σχολείο κάθε παράστασις του οποίου αποτελεί κι' ένα ζωντανό μάθημα φιλοπατρίας, ηθικής, καλωσύνης, ευεργεσίας, αγάπης προς τους γονείς, σεβασμού προς τους μεγαλύτερους. Βοηθάει κατ' αυτόν τον τρόπο την εκπαίδευσή του παιδιού το θέατρο. Δέν την εμποδίζει.

Ας μη νομισθ' ωστόσο πως λείπει και η χαρά από την προσπάθεια αυτή. Μαζί με το ήθικο περιεχόμενο, ανάμεσα στους άλλους χαρακτήρες που διαπλάσσονται δέν λείπει κι' ο κομικός. Το στοιχείο της χαράς και του γέλιου.

Κι' έχουν από την πρώτη παράστασις δημιουργήσει και τις συμπάθειές τους τα παιδιά. Χειροκροτούν περισσότερο ή λιγώτερο τις εμφανίσεις των μικρών εκτελεστών σάν να πρόκειται για καλλιτέχνες μεγάλης δόξης.

Το Παιδικό Θέατρον το οποίον και τον περασμένο χρόνο ήταν ένας ανεξάρτητος οργανισμός για να ολοκληρώσει το έργο του, άπεισε από έφετος τμήμα της Σχολής Θεάτρου του Πειραικού Συνεδρίου. Τη διδασκαλία των έργων ανέλαβε κι' αυτόν ο καθηγητής της δραματικής κ. Στεφ. Νικολαΐδης, τὰ δὲ μπαλέτα ο' εκλεκτός χορογράφος κ. Θ. Βλίσσης.

Τώρα ετοιμάζουν ένα καινούργιο παιδικό έργο, το οποίο θα δοθ' περί τὰ

τέλη 'Οκτωβρίου από της σκηνής του Θεάτρου του Πειραικού Συνεδρίου. Είνε ένα καλογραμμένο έργο σε τρεις πράξεις— όπως και όλα τα άλλα προπαιχμένα— με υπόθεσι, με ζωντανούς τύπους, με περιεχόμενο καθαρώς παιδαγωγικό και μορφωτικό.

Θα πρωταγωνιστήσουν σ' αυτό οι μικρές δεσποινίδες Κική Ευδαίμονος, Εύα Δροῦδε, Μαρία 'Ιωαννίδου και οι κ. κ. 'Επιτροπότες, Δ. Σταματιάδης και άλλα κορίτσια κι' αγόρια...

Γι' αυτό τὰ βλέπετε τώρα όλα αυτά τα παιδιά που ανέδοκατεδιδόνουν τις σκάλες του Πειραικού χαρούμενα. 'Ετοιμάζουν την νέν έρετην την καλλιτεχνικήν έδωσιν των. Κι' είνε εδέσια πώς θα τέρψουν και θα διδάξουν και πάλι, όπως τρία χρόνια κατά σειρά τώρα, τους συνομηλίκους των θεατοφίλους του επινείου.

Έχουν —ας είνε μικρά— κι' αυτά την συνείσθησιν πως κάτι προσφέρουν στο 'Εθνος και στην 'Ελλάδα για την δημιουργία υγιών και σεμνών χαρακτήρων...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

Μιά ματιά σ' όλον τόν κόσμο

Θησαυροί κρυμμένοι στο νερό

Στο θυθ' ενός όρμου, κοντά στο άκρωτήριο της Καλής 'Ελπίδος, υπάρχουν θορία ναυαγισμένων ατμοπλοίων, των οποίων η άξια υπολογίζεται σε... δύο εκατομμύρια αγγλικών λιρών. Τα θορία αυτά που αποσπώνται ως επί το πλείστον από χρυσά νομίσματα, προέρχονται από τριακόσια εν συνόλω ιστιοφόρα, ναυάγια του περασμένου αιώνα. 'Εδόθηκε άδεια σε κάποιαν 'Εταιρία να έρευνή τον θυθ' τον εν λόγω όρμου και από τα ευρήματα να παραδώσει τα μισά στο αγγλικό κράτος.

—'Ενα ωφέλιμο χαστούκι

Κάποιος μ' ένα χαστούκι που έφαγε ανέκδοτος την άρσενική του!

Το καταπληκτικό αυτό γεγονός συνέβη στον Γεώργιο Πάτερσον, ένα παιδά

Κατά των προλήψεων

—Μόλις με είδε ο λυποδύτης να ξυπνώ τ'όδαλε άμέσως στα πόδια.

Τό ίδιο θάκανα και γω στη θέση του.

κι 15 χρόνων, από την Γλασκωθή. Είχε χάσει τη μισή άρσενική του εδω και έφτά χρόνια, κι' οι ειδικοί γιατροί που το έζήτησαν επένειμαν στην μητέρα του να του δαγδαλόν το δακτύλιό του και τούτο για να μην προσβληθεί στο άλλο.

Έκείνη όμως άρνήθηκε.

Όταν, μία φορά, τα παιδάκια κακούλησε στην μητέρα του και δέχθηκε απ' αυτήν ένα ήπιαρόν χαστούκι.

Το παιδάκι τότε, αντί να κλάψει, άρχισε να φωνάζει χαρούμενο:

—Μαμά! Τώρα βλέπω και από το χαστούκι μου!

Οι γιατροί λέγουν ότι η θεραπεία του είναι άριστή.

Ραδιόφωνα μαξιλάρια

Κάποιος έφευρε κάτι περίεργα μαξιλάρια για τους φίλους του ραδιοφώνου που έννοούν να κουβαλάν το ραδιόφωνο και στο κρεβάτι τους δίπλα. Τα μαξιλάρια αυτά, φτιαγμένα από καουτσούκ, κενό σφουγγάρι περικλύουν στο έσωτερικό τους ένα ευαίσθητο μηχανήμα λήψεως.

Για να ακούει όμως κανείς πρέπει να είναι πλαγιασμένος πάνω στο μαξιλάρι.

Τί είναι η σιδηρομαντεία;

Όπως καταλαβαίνετε, πού κι' αυτή ένα σύστημα από τα πόδια που οι άνθρωποι γυρεύουν να γνωρίσουν το μέλλον.

Είνε ένα σύστημα που άνηκε στο παρελθόν γιατί έχρησιμοποιείτο πρό ενός και ήμισος αιώνα και πλέον. Σιδηρομαντεία είναι η επιστήμη εκείνη, που μαθαίνουμε το μέλλον μέσω ενός σιδήρου οισυδίστου.

Οι μάγοι κι' οι μάγισσες της έποχής εκείνης δάσανε πάλι φωτιά μια σιδερένια βέργα. Πάνω της ρίχνανε τρεις ψάθινες κλωστές τρεις φορές. Άναλώνες λοιπόν του καμψίματος της κλωστής, από τη στάχτη δηλαδή που άφηνε κι' από τις σπινές που έδναζε, η μάγισσα έκανε το προμάντευμα της σπ' ένα άν άγαπημένος της θα την παντρευόταν.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ ΣΤΟΛΙΔΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕ

Την περιποιούν των υφώνων γυάλινων ιχθυοτροφείων, που έχουμε εις τα σπίτια μας με τα χρυσόψαρα, δηλαδή τα άκουάριου, την έχει αναλάβει τις περισσότερες φορές η κόρη του σπιτιού.

Πολλές φορές όμως δέν γνωρίζει πως πρέπει να μεταχειριθ' τα λεπτά αυτά ψάρια, και από την άγνοιά της τις φέρουν ή ζούν μέσα σε βρώμικα νερά.

Το χρυσόψαρο δέν πρέπει ποτέ να ζή μέσα σε άκαθαρό νερό, γι' αυτό είναι ανάγκη να φυτευθ' μέσα στο μικρό αυτό ιχθυοτροφείο φυτό που γίνεται μέσα στο νερό. Ένα φυτεμένο και πράσινο ιχθυοτροφείο δέν είναι μόνον ωραιότερον αισθητικώς, αλλά έσφαλίζει και καλύτερα ζωνν εις το φυλκισμένο ψάρι.

Πρέπει να δοθ' όμως προσοχή να μην πολλαπλασιασθούν οι προσινάδες αυτές, γιατί τότε θα καλυφθ' όλο το δοχείον μας και δέν θα βλέπουμε το ψάρι. Η τοποθέτησις και από δύο— τρεις ολιάνγκας εις το δοχείον μας τινε άπαραίτητο.

Κι' έτσι λοιπόν άφ' ενός μὲν το έδωμάσιον ιδίως μας καθάρισμα του δοχείου και άφ' έτέρου ο καθάρισμός των όποιον θα κάν' ο βοηθός μας αάληκος, με το να τράνη περιττά άκαθάρσια, θα έκχινε πάντοτε καθάρων ιχθυοτροφείων.

Τό άλλαγμα του νερού πρέπει να γίνεται με πολύ μεγάλην προσοχήν.

Να τοποθετήσουμε πρώτα εις τόν πυθμένα του δοχείου μας ένα λάστιχο και να τραβήξουμε όλον τόν υπάκοντα άέρα. Κατόπιν ν' άρχίζουμε σιγά—σιγά ν' άφαιρούμε το νερό. Όταν φθάσουμε εις τήν μέσην του δοχείου, να πιάσουμε προσεκτικά το ψάρι και νά το τοποθετήσουμε σε μικρότερο δοχείο γεμάτο νερόν. Τώρα πλέον μπορεί η καθαριότης του ιχθυοτροφείου μας να γίνει καλή και συστηματική. Λιγοστεύουμε τις προσινάδες, τακτοποιούμε τήν άμμον που υπάρχει στον πυθμένα του δοχείου μας, άφαιρούμε άνα τας άκαθάρσιας.

Περνούμεν από ένα φίλο πανί το μεταχειρισμένο νερό. Καλόν είναι νά το μεταχειρισθούμε, έπειδή τὰ ψάρια είνε σ' αυτό συντηγμένα. Προσθέτομεν όμως και λίγο φρέσκο.

Μεγάλην προσοχήν πρέπει να δώμεν εις τήν θερμοκρασίαν του νερού, να είνε πάντοτε 18 βαθμούς. Άφού καθάρισμεν καλά και με αυτόν τόν τρόπον το δοχείον μας, ρίχνομεν πάλι με μεγάλην προσοχή το χρυσόψαρό μας.

Τροφή πρέπει να έχη κάθε μέρα φρέσκη, και μάλιστα μίγες ζωντανές, άραχνες, μικρά σκουλήκια και φύλλους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Σταυρωταί λέξεις

Ε	Ρ	Ζ	Ε	Γ	Ο	Β	Ι	Ν	Η
Μ	Η		Ν	Ε	Μ		Ο	Ρ	
Ι	Ν			Τ	Ο		Μ	Ο	
Ν	Ο	Ε		Ο	Ζ		Π	Ο	Ε
Ε	Σ	Δ	Τ		Ν	Α	Υ	Ζ	
			Ν	Α	Ν	Ζ	Ε		
Α	Ν	Θ	Ο		Α	Τ	Τ	Α	
Β	Ο	Η		Μ	Ρ		Α	Ρ	Α
Α	Ζ			Α	Α		Ι	Λ	
Ν	Ο		Μ	Ο	Ν		Τ	Η	
Α	Ζ	Β	Ε	Σ	Τ	Ι	Τ	Η	Ζ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 1 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Άλληλογραφία

Ίωάννην Δεμετρίην, Άλμυριν, Θ. Ταρμάνην ένταύθα, Χαρ. Τελεπτήν, Τρίπολιν, Άνδρο. Χατζηνεώστον, Άγρινιον, Ίωάννην Άντων. Γεώργ. Ροβίλην Βραχόων, Στ. Νιστάκην Νεά. Βορβολομίο Σάμου, Σοφ. Σταθόπουλον, Βόλον. Πολιν. Κρήτην, Νικολάον Σας έστάλησαν.

Στέβεν Σμιθ, Χανιά, άποστείλετε φωτογραφίαν σας.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Παρεπρήθη, κατά τήν διάρκειαν των τελευταίων ετών ιδίως, — όπου όλα υποβάλλονται εις έρευναν και παρατήρησιν — ότι οι μελισσοκόμοι, οι όποιοι προσβάλλονται από ρευματισμούς, θεραπεύονται πάντοτε μόνον των, χωρίς καμμίαν ιατρικήν επέμβασιν. Έγεννήθη η σκέψις ότι το δηλητήριο των μελισσών δέν ήτο άμετοχον των θεραπειών αυτών και έγιναν σκετικά πειράματα, τα όποια απέδειξαν, πράγματι, τήν θεραπευτικήν ιδιότητα που έχει διά τούς ρευματισμούς το δηλητήριο το οποίον η μέλισσα χύνουν εις τήν πληγήν, τήν όποιαν προξενούν διά του έμβόλου των. Σήμερον έγεννήθη και υφίσταται σκετική βιομηχανία. Ειδικά εργαστήρια συλλαμβάνουν τις μέλισσας με ιδιαίτερα τοιμηδία και τις υποκρεώνουν ν' άποθέσουν το δηλητήριο επάνω σε μικρούς δίσκους, από όπου συλλέγεται και, κατόπιν σκετικής έπεξεργασίας, μετασχηματίζεται εις άλοιφή, που πουλιέται στα φαρμακεία.

Οι καλύτερες όρνιθες

Για νά βρ'ητε ποιές από τις όρνιθες σας είνε οι καλύτερες, έκείνες δηλαδή που γεννούν περισσότερα αυγά, πρέπει να τις παρακολουθήσετε όλο το χρόνο, χρησιμοποιούντες ένα δακτυλίδι από άλουμινιον ή τενεκ' ή και τις τ'όσον πρακτικές φυλ'ης— παγίδες.

Τό δακτυλίδι που αναφέρουμε το πρέπει στο πόδι κάθε πουλάδας που άρνεται να γεννήη κατά τόν 'Οκτώβριον—Νοέμβριον. Κατόπιν προσέχετε σ' αυτές οι όρνιθες γεννούν τακτικά τήν άνοιξιν και τις ξεχωρίζετε από τις άλλες, οι όποιες μπορούν θαιμάσια να προσδοτήσουν με τό κρέας τους τήν κοκκία σας, γιατί το κόστος της διατροφής τους είνε μεγαλύτερον από τήν άξιαν των λίγων αυγών που γεννούν.

Προσέχετε επίσης ποιές όρνιθες κλωσουν λίγο και περνάτε στο πόδι τους ένα δεύτερο δακτυλίδι. Αυτές λοιπόν είνε οι καλύτερες και γι' αυτό πρέπει να φροντίζετε για τήν καλήν διατροφήν τους και για τό φύλαγμα των αυγών τους, γιατί από αυτά πρέπει νά βάζετε στις καλές κλωσές ή στην ηλεκτρομηχανή σας για νά πλούσιετε το κοτότι σας με καλές όρνιθες.

Μεγάλην προσοχήν πρέπει να δώμεν εις τήν θερμοκρασίαν του νερού, να είνε πάντοτε 18 βαθμούς. Άφού καθάρισμεν καλά και με αυτόν τόν τρόπον το δοχείον μας, ρίχνομεν πάλι με μεγάλην προσοχή το χρυσόψαρό μας.

Τροφή πρέπει να έχη κάθε μέρα φρέσκη, και μάλιστα μίγες ζωντανές, άραχνες, μικρά σκουλήκια και φύλλους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Τα ψάρια άναμνυρίζουν και ζεύουν πολύ καλά όταν τού γίνεται τακτική η περιποίησις. Μόλις άντηληφθών τήν κόρη του σπιτιού που τὰ κοιτάζει και που πηγαίνει νά τούς ρίξη τροφήν, άμέσως κολυμπούν προς τó μέρος που έρχεται και δείχνουν μ' αυτόν τόν τρόπον τήν ευγνωμοσύνην τους.

Η ΓΑΛΑΚΤΟΡΡΟΙΑ

Γαλακτόρροια είναι η υπερβάλλουσα έκκρισις γάλατος που συμβαίνει συνήθως στις θηλαζόμενες γυναίκες κατά τις πρώτες ημέρες μετά τόν τοκετό, ότε εισάλλει όθροό το γάλα ή μετά τόν άπογαλακτισμό του θρέφους. Η γαλακτόρροια μπορεί νά επιφέρη άναμία και νευρικές διαταραχές. Άν η μητέρα κατ' τις πρώτες μέρες του τοκετού ή μετά τόν άπογαλακτισμόν ύποψηται ότι γαλακτόρροια και έχει συγγρόνως παρ' αυτό, αυτό θα όφείλεται σε άλλα αίτια και συνιστάται η άμεσος μετάκλησις ιατρού. Για νά καταπολεμηθ' η γαλακτόρροια τις πρώτες μέρες του θηλασμού, συνιστάται άπλως και μόνο η χρίσις στη βοδένου τη νύκτα.

Καθάρισμα δαντελλών

Προκειμένου να καθαρίσετε δαντέλλες, διαλύετε μερικά κρύσταλλα ποτάσας σε πολύ νερό και βουτάτε τις δαντέλλες. Για νά δοκιμάσετε τό χρώμα, βουτάτε πρώτα ένα κομμάτι τοιλι και αούζαντε ή άφαιρέτε έν άναλογία τήν ποσότητα του νερού για νά άποκτήσετε τόν χρωματισμόν που θέλετε.

Τις λεπτές δαντέλλες δέν πρέπει να τις σιδερεύετε άφού τις βγάλετε από τις κορφίτσες.

Οι βαριές δαντέλλες δέν πρέπει ποτέ να τοιτώνονται ούτε να καρφισώνονται. Πρέπει να τις σιδερεύετε από τήν άνάποψη επάνω εις όσον το δυνατόν περισσότερες κουβέρτες.

Η Ντάλια

Τό όμορφο αυτό λουλουδι είνε ένα άπό τὰ όραιότερα στολίσια του κήπου. Φυτεύεται κατά τό Μάιο και χρειάζεται μια ιδιαίτερη περιποίησι.

Είνε ένα από τὰ λουλουδία που θέλουν ιδιαίτερη περιποίησι και φυτεύονται 5—6 πόντους κάτω από τήν επιφάνεια του έδωφους, άλλα και σε άπόστασι 1—1,50 μέτρου ή μία από τήν άλλη. Υπάρχει είδος που φυτεύεται άποκλειστικά στις γλάστρες και δέν μεγαλώνει ποτέ. Οι ντάλιες όμως αυτές δέν είνε οι πραγματικές, γιατί το λουλουδι μας είνε από τη συνομιταξία των λουλουδιών του κήπου.

Το μικρό είδος λέγεται «λίλιπουτ». Συνατάνε δέ και στα μέρη μας.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

10) Άντωννμία (πληθ.) — Υιός μεγάλου άρχιερέως της Παλαιστίνης.

1) Έλλην φιλόσοφος.

2) Άλυπτακή θεοτης—όνος.

3) Ήρωας του Μινωικού κύκλου—Γυνη μεταμορφώσεως εις βουν.

4) Πόλις της Ιταλίας — Άρχαία Έλληνική όνομασία Ιταλικής νήσου.

5) Χουκούλιασμα — Δημιουργία του Θεού.

6) Πόλις της Γαλλίας — Συνδεδισμός — κορυφή των Πυρηνίων.

7) Έξεδόνητος τὰ σ